உ

பர்த்ருஹரி ஸுபாஷித த்ரிசதீ.

நீதி சதகம்.

(Copy Rights Reserved]

[Price Rs 1—0—0.

All Rights Reserved

Printed and Published by
S. Kalyanasundaram,
Manager.
THE SRI JANARDANA PRINTING WORKS LTD.,
Town High School Road,
KUMBAKONAM.

முகவுரை.

யோகீஸ்வரரென்று பிரஸித்திபெற்ற ஸ்ரீ பர்த்ருஹரி மஹா கவியால் இயற்றப்பட்ட ஸுபாஷித த்ரிஸதீ என்ற மூன்னூறு சுலோகங்களில் முதலாவதான நீதி சதகம் என்ற பாகமானது தமிழ்மொழி பெயர்ப்புடன் பிரசுரிக்கப்படுகிறது. பர்த்ருஹரி மஹா கவியின் சிறந்த கவிதா ரஸங்களையும், அவர் இந்த ஸுபாஷிதம் மூலமாக ஜன ஸமூஹத்திற்கு செய்துள்ள ஸன்மார்க்க உபதேசங்களையும், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பரிசயமற்றவர்களும், ஸ்திரீகளும், சிறுவர்களும்கூட படித்துப் பயன்பெறவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனேயே இந்த பிரசுரத்தை வெளியிட முன்வந்தோம்.

நம் தேசத்திய பிராசீன நவீன மஹா கவிகள் பலர் ஜன ஸமூஹ நன்மையைக் கருதியே ஸுபாஷித காவ்யங்களை இயற்றி உதவியுள்ளார்கள். ஸுபாஷிதம் என்பது நன்மொழியாகும். ஸுபாஷித காவ்யங்களில் ரகுவம்சம், மாகம் போன்ற காவ்யங்களைப்போல் சரித்ரம் அல்லது கதை இராது. பற்பல நீதிகளையும், பொது தர்மங்களையும், மனித ஸமூஹத்திலுள்ள குண-துர்க்குணங்களையும் எடுத்துக்காட்டி நல்வழிப்படுத்துவதே ஸுபாஷித காவ்யங்களின் நோக்கமாகும்.

இவ்விஷயத்தில் பர்த்ருஹரி ஸுபாஷிதமானது பிராசீன காலம் முதல் முக்யத்வம்பெற்று விளங்குகிறது

நம் தேசத்தில், முக்யமாகத் தென்னிந்தியாவில் "பர்த்ருஹரி"யானது பிரஸித்தியடைந்துள்ளது. ஸம்ஸ்க்ருத பரிசயம் லேசாக உள்ளவர்கள்கூட பர்த்ருஹரி நீதி சுலோகங்களைச் சொல்வதும், பொது வ்யவஹாரங்களில் உதாஹரித்துப் பேசுவதும் நீண்ட காலமாக இருந்துவருவதைப் பார்க்

கிறோம். "பர்த்ருஹரி" என்ற அலாதாணப் பெயராலேயே இந்த காவ்யம் எங்கும் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றது.

ஸன்மார்க்க நெறியை சிக்ஷித்துக் கொடுக்க வந்த இந்த காவ்யத்தில் வித்வான், மூர்க்கன், ஸஜ்ஜனம், துர்ஜனன், பரோபகாரம், வைராக்கிய மஹிமை, கர்ம-மஹிமை, சிவ பக்தி போன்ற பற்பல விஷயங்களைப் போல் "சிருங்கார" விஷயத்தைப் பற்றியும் கவி பிரஸ்தாபித்துள்ளதைப் பற்றி சிலர் சங்கைப்படுவது உண்டு. இது ஸரியன்று. சிருங்காரமென்றால் ஸன்மார்க்கக் குறைவு என்று நினைக்கலாகாது தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷமென்கிற நான்குவித புருஷார்த்தங்களில் காமம் என்ற புருஷார்த்தமும் மனித ஸமூஹத்திற்கு இன்றியமையாத தர்மமாக நமது மதம் அங்கீகரித்துள்ளது. சாஸ்திர விருத்தமல்லாத காம புருஷார்த்தத்தை ஸகல கிருஹஸ்தர்களும் அனுபவிக்க நமது சாஸ்திரம் அனுமதியளித்துள்ளது. ஏகதார வ்ரதத்துடன் சாஸ்திர நியமங்களுள்பட்டு சிருங்கார ரஸாநுபவம் செய்வதையே பர்த்ருஹரியின் வர்ணனையிலிருந்து அறியவேண்டும். நமது புராணங்களிலும், மற்ற காவ்யங்களிலும் சிருங்கார ரஸ வர்ணனை செய்யப்பட்டிருப்பதெல்லாம் மேற்கண்ட நோக்கத்துடனே தான். நவரஸங்களில் சிருங்காரமும் ஒன்றாக நம் பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் உயர் நிலையான வைராக்யத்தை ஒருவன் அடைய வேண்டுமானால் சிருங்கார ரஸாநுபவம் செய்த பிறகே, அதில் வெறுப்புத் தோன்றி சாச்வத வைராக்யம் ஏற்பட ஹேதுவாகும்.

அதனால் தான் பர்த்ருஹரியும் சிருங்கார ரஸ வர்ணனை செய்தவுடனேயே காம போக நிந்தையையும் வைராக்ய மஹிமையையும் வரிசைப்படுத்திக் கூறியிருக்கிறார். யோகீச்வர

ரென்று ப்ரஸித்தியடைந்த பர்த்ருஹரி கவி தமது வைராக்யத்திற்கு, துச்சமான காம புருஷார்த்தானுபவமே காரணமென்பதையும் ஸ்வானுபவத்தால் வெளிப்படுத்துகிறார்.

பர்த்ருஹரி மகா கவியின் கால தேசாதி சரித்ர விவரம் நன்கு அறியக்கூடியதாயில்லை. பலர் பலவாறு சொல்லுகிறார்கள். தக்க ஆதாரத்துடன் அந்த விவரம் யாராவது எழுதி உதவினால் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் பிரசுரிக்க ஆவலுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம்.

"ஹரி காரிகை" என்று தர்க்க வியாகரணாதி விஷயங்களைப் பற்றி பிரஸித்தமாயுள்ள சாஸ்திரமும் இந்த பர்த்ருஹரி மஹா கவியாலேயே எழுதப்பட்டதென்று பலர் நினைக்கிறார்கள்.

பர்த்ருஹரி மகா கவி சிறந்த சிவபக்தரென்று இந்த காவ்யத்தாலேயே நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் இவர் ஜைன, பௌத்த மதஸ்தரென்று சொல்ல ஆதாரமில்லை. வேத, வைதிக தர்ம நம்பிக்கையும் இவருக்கு இருப்பது பல விடங்களில் தெளிவாகிறது. மேலே இவர் சிவார்ச்சன பத்ததியில் வேதாந்த மூலமாக சிவ மஹிமைகளை வெளியிடுகிறார்.

> "மஹேச்வரனிடமும், ஜனார்த்தனனிடமும் உண்மையில் பேதமில்லையென்று நான் நம்பிய போதிலும் சந்திரசேகரனை பரமசிவனிடமே எனது பக்தி இயற்கையாக ஏற்படுகிறது"

என்று கூறுகிறார்.

நமது தேச காவ்ய கலாரஸிகர்கள் யாவரும் நமது முயற்சியைப் போற்றி இப்புஸ்தகத்தையும் ஆதரிக்கக் கோருகிறோம், நீதிசதகமானது ஆர்யதர்மம் பத்திரிகையில் சிறிது

சிறிதாகப் பிரசுரப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் இப் புஸ்தகத்தில், சுலோகங்களைத் தமிழிலும் அச்சிட்டிருப்ப துடன், பதம் பதமாக அர்த்தமும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் மொழிபெயர்ப்பு, ஆர்யதர்மம் பத்திராதிபரால் செய்யப்பட்டதென்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறோம். கூடியவரையில் அச்சுப்பிழைகள் ஏற்படா வண்ணமும் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

ஆயினும் மொழிபெயர்ப்பு விஷயத்தில் ஏதாவது மாறுதல் செய்ய வேண்டியிருந்தாலும், அச்சுப்பிழை ஏற்பட்டிருந்தாலும் நண்பர்கள் அவைகளை நமக்குத் தெரிவித்தால் மறு பதிப்பில் திருத்த ஸௌகர்யம் ஏற்படும்.

கும்பகோணம்,
11—2—49.

S. கல்யாணஸுந்தரம்,
(பிரசுரகர்த்தா)
மானேஜர்,
ஸ்ரீ ஜனார்த்தன பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், லிமிடெட்.

श्रीभर्तृहरियोगीन्द्रविरचिता

॥ सुभाषितत्रिशती ॥

பர்த்ருஹரி ஸுபாஷித த்ரிசதீ.

நீதி சதகம்.

१. नीतिशतकम् ।

दिक्कालाद्यनवच्छिन्नानन्दचिन्मात्रमूर्तये ।
स्वानुभूत्येकमानाय नमः शान्ताय तेजसे ॥ १ ॥

திக்காலாத்யநவச்சிந்நாநந்தசிந்மாத்ரமூர்த்தயே |
ஸ்வாநுபூத்யேகமாநாய நம: சாந்தாய தேஜஸே ||

திக் - திசைகளாலும், கால - மூன்று காலம் முதலியவைகளாலும், அநவச்சின்ன - அளவிடப்படாததும், ஆனந்த - ஆனந்தஸ்வரூபியும், சின்மாத்ரமூர்த்தயே - சித் ஸ்வரூபமுள்ள மூர்த்தியாயும், ஸ்வாநுபூதி - தனது அநுபவமாகிற, ஏகமாநாய - ஒரே பிரமாணத்தைக்கொண்டதும், சாந்தாய - அமைதியாயிருப்பதுமான, தேஜஸே - தேஜஸ்ஸைப்பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரம்.

எப்போதும் எங்கும் எதுவாகவும் நிறைந்து பரிபூர்ணமாக இருப்பதால், இன்னகாலத்தில், இன்னஇடத்தில், இன்னவஸ்துவாகவுள்ளது என்று சுட்டிக்காட்டும் தன்மையதாக காலம், தேசம், வஸ்துவென்ற மூன்றுவிதமான பரிச்சேதம் (அளவு) இல்லாததும், என்றுமிருப்பதும், அறிவு வடிவமா

யிருப்பதும், ஆனந்த வடிவமாயுள்ளதும் ஞானனுபவத்தால் காடத்தக்க சாந்த சுயஞ்ஜோதி வடிவாயுள்ளதுமான பரம் பொருளை வணங்குகின்றோம்.

अथ मूर्खपद्धतिः

(மூர்க்கர் நெறி)

1. बोद्धारो मत्सरग्रस्ताः प्रभवः स्मयदूषिताः ।
अबोधोपहताश्चान्ये जीर्णमङ्गे सुभाषितम् ॥ १ ॥

போத்தாரோமத்ஸரக்ரஸ்தா: ப்ரபவ: ஸ்மயதூஷிதா: 1
அபோதோபஹதாச்சாந்யே ஜீர்ணமங்கே
ஸுபாஷிதம் 11

போத்தார: - அறிவுள்ளவர்கள், மத்ஸரக்ரஸ்தா: - பொறாமையால் விழுங்கப்பட்டவர்கள். ப்ரபவ: - பணக்காரர்கள், ஸ்மயதூஷிதா: - கர்வத்தினல் தோஷமுள்ளவர்கள். அந்யே - மற்றவர்கள், அபோதோபஹதா: - அக்ஞானத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஸுபாஷிதம் - நன்மொழியானது, அங்கே - சரீரத்திற்குள்ளேயே, ஜீர்ணம் - மறைந்துவிட்டது.

நற்குணம், நல்லொழுக்கம் முதலியவற்றைப் பெறாமல் கல்வியை மாத்திரம் பெற்றுள்ளவர்களுக்கு அழுக்காறும், வணக்கமின்றிச் செல்வத்தை மாத்திரம் பெற்றுள்ள அரசர் பிரபுக்கள் முதலியோருக்கு அளவற்ற கர்வமும், இவர்களில் வேறாகிய கீழ்மக்களுக்கு அறிவின்மையும் உள்ளமையால் இம் மூவரும் நன்மொழியைக்கேளார். ஆகவே, இன்பமளிக்கும் நன்மொழி (ஸுபாஷிதம்) சேர்ந்து எமது உள்ளத்தே மறைந்து வாளாகிடக்கின்றது.

2. अज्ञः सुखमाराध्यः सुखतरमाराध्यते विशेषज्ञः ।
ज्ञानलवदुर्विदग्धं ब्रह्मापि नरं न रञ्जयति ॥ २ ॥

அக்ஞ: ஸுகமாராத்ய: ஸுகதரமாராத்யதே
விசேஷக்ஞ: |
ஞானலவதுர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி ||

அக்ஞ: - அறிவில்லாதவன், ஸுகம் - ஸுலபமாக, ஆராத்ய: - திருப்திசெய்யப்படக்கூடியவன். விசேஷக்ஞ: - நல்ல அறிவாளியானவன், ஸுகதரம் - மிகவும் சுலபமாக, ஆராத்யதே - திருப்திசெய்யப்படக்கூடியவன், ஞானலவ - அற்பக்ஞானத்தினால், துர்விதக்தம் - துர்புத்திகொண்ட, நரம் - மனிதனை, பிரும்மாபி - பிரம்மதேவனும், நரஞ்ஜயதி - திருப்திசெய்துவைக்க முடியாதவனே.

மூடனைத்திருத்துதல் எளிது. கல்வியறிவுள்ளவனைத் திருத்துதல் அதனினும் எளிதாம். (அதாவது தெரியாதவர்களுக்குச் சுலபமாய்த் தெரிவிக்கலாம். நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களுக்கும் அன்னார் ஒப்பும்படி அறிவித்தல் மிகவும் சுலபம்). ஆனால் அற்பஅறிவால் எல்லாம் அறிந்துவிட்டோம் என்று கர்வம்கொண்டு திரியும் அற்பரைத் திருத்த யாராலாகும்? அனைத்தையும் ஆக்கும் திறமைபெற்ற பிர்ம்மதேவனாலும் முடியாது.

3. प्रसह्य मणिमुद्धरेन्मकरवक्त्रदंष्ट्रान्तरा-
त्समुद्रमपि संतरेत्प्रचलदूर्मिमालाकुलम् ।
भुजङ्गमपि कोपितं शिरसिपुष्पवद्धारये-
न्न तु प्रतिनिविष्टमूर्खजनचित्तमाराधयेत् ॥ ३ ॥

ப்ரஸஹ்ய மணிமுத்தரேந்மகரவக்த்ரதம்ஷ்ட்ராந்தராத்
ஸமுத்ரமபி ஸம்தரேத்ப்ரசலதூர்மிமாலாகுலம் |
புஜங்கமபி கோபிதம் சிரஸிபுஷ்பவத்தாரயே
ந்ந து ப்ரதிநிவிஷ்டமூர்கஜநசித்தமாராதயேத் ||

மகரவக்த்ரதம்ஷ்ட்ராந்தராத் - முதலையின் வாய் பல் இடுக்கிலிருந்து, மணிம் - ரத்நத்தை, ப்ரஸஹ்ய - பலாத்காரமாக, உத்தரேத் - எடுத்தாலும் எடுக்கலாம், ப்ரசலதூர்மிமாலாகுலம் - வேகமாக அடிக்கிற அலைகளின் வரிசையால் கொந்தளிக்கிற, ஸமுத்ரமபி - கடலையும், ஸந்தரேத்-தாண்டிவிடலாம். கோபிதம் - கோபமடைந்த, புஜங்கமபி-பாம்பையும், சிரஸி - தலையில், புஷ்பவத் - புஷ்பம்போல, தாரயேத் - தரிக்கலாம். ப்ரதிநிவிஷ்டமூர்க்க ஜனசித்தம் - துராக்ஹம் பிடித்த மூர்க்க மனிதனின் சித்தத்தை, நது ஆராதயேத் - ஒருகாலும் திருப்திசெய்து வைக்கமுடியாது.

கொடிய முதலைவாய்ப்பற்களின் இடையிலுள்ள மாணிக்கத்தையேனும் முயற்சி செய்து வெளியில் பறித்தெடுக்கலாம். அலைவீசும் கடலையேனும் பிணைகொண்டு கடந்து கரைசேரலாம். கோபித்தெழுந்த கொடிய பாம்பையேனும் மெல்லிய மலர்மாலையாக்கித் தலையிற்சூடலாம். ஆனால் மூர்க்கனை மனந்திருப்பிச் சீராக்கமுடியுமோ? (முடியாது.)

4. लभेत सिकतासु तैलमपि यत्नतः पीडय-
न्पिबेच्च मृगतृष्णिकासु सलिलं पिपासार्दितः ।
कदाचिदपि पर्यटन्शशविषाणमासादये-
न्न तु प्रतिनिविष्टमूर्खजनचित्तमाराधयेत् ॥ ४ ॥

லபேத ஸிகதாஸு தைலமபி யத்நத: பீடயன்
பிபேச்ச ம்ருகத்ருஷ்ணிகாஸு ஸலிலம் பிபாஸார்த்தித:
கதாசிதபி பர்யடந் சச விஷாணமாஸாதயே
ந்ந து ப்ரதிநிவிஷ்டமூர்கஜநசித்தமாராதயேத் ॥

யத்நத: - மிகவும் சிரமப்பட்டு, பீடயன் - அரைத்து, ஸிகதாஸு - மணல்களில், தைலம் - எண்ணையை, லபேத-அடைந்தாலும் அடையலாம், பிபாஸார்த்தித: - தாஹத்தி

னுல் சிரமப்பட்டவன், ம்ருகத்ருஷ்ணிகாஸு - கானல் நீரோட்டங்களில், ஸலிலம் - ஜலத்தை, பிபேச்ச - பானம் செய்தாலும் செய்யலாம். பர்யடன் - ரொம்பவும் அலைந்து சுற்றி, கதாசித் - ஏதாவதொரு ஸமயத்தில், சசவிஷாணம் முயல் கொம்பை, ஆஸாதயேதபி - அடைந்தாலும் அடையலாம், ப்ரதிநிவிஷ்ட மூர்க்கஜனசித்தம் - துராக்ரஹம் பிடித்த மூர்க்கமனிதனின் சித்தத்தை, நது ஆராதயேத் - ஒருகாலும் திருப்திசெய்துவைக்கமுடியாது.

பசையற்றுக் காய்ந்து பொரிந்த மணலினின்று மணமுள்ள தைலத்தை வடிக்கினும் வடிக்கலாம். கொடிய பாலைக்கானலின் இனியநீரைப்பிழிந்து கடுந் தாகந்தீரக் குடிக்கினும் குடிக்கலாம். மூவுலகும் சுழன்றோடி ஆராய்ந்து முயற்கொம்பையும் கண்டுகொண்டு வரலாம். ஆனல் நல்லொழுக்கமில்லாத மூர்க்கன் மனதைச் செம்மைசெய்தல் யாராலாகும் ? ஒருவராலுமாகாது.

5. व्यालं बालमृणालतन्तुभिरसौ रोद्धुं समुज्जृम्भते
भेत्तुं वज्रमणिं शिरीषकुसुमप्रान्तेन सन्नह्यति ।
माधुर्यं मधुबिन्दुना रचयितुं क्षाराम्बुधेरीहते
मूर्खान् यः प्रतिनेतुमिच्छति बलात्सूक्तैः सुधास्यन्दिभिः ॥

வ்யாலம் பாலம்ருணாலதந்துபிரஸௌ ரோத்தும் ஸமுஜ்ஜ்ரும்பதே
பேத்தும் வஜ்ரமணிம் சிரீஷகுஸுமப்ராந்தேந ஸந்நஹ்யதி ।
மாதுர்யம் மதுபிந்துநா ரசயிதும் க்ஷாராம்பு தேரீஹதே
மூர்கான் ய: ப்ரதிநேதுமிச்சதி பலாத்ஸூக்தை: ஸுதாஸ்யந்திபி: ॥

ய: - எந்த மனிதன், மூர்க்காந் - முட்டாள்களை, ஸுதாஸ்யந்திபி: - அம்ருதப்பெருக்குள்ள, ஸூக்தை: -நல்ல வார்த்தைகளால், ப்ரதிநேதும் - நல்வழியில் திருப்ப, இச்சதி - விரும்புகிறானோ, அஸௌ - அந்த மனிதன், பால ம்ருணாளதந்துபி: - இளம் தாமரைத்தண்டு நூற்களால், வ்யாளம் - துஷ்ட யானையை, ரோத்தும் - கட்டுவதற்கு, ஸமுஜ்ரும்பதே - முயற்சிசெய்கிறவனாவான். வஜ்ரமணிம் - வஜ்ர மணியை, சிரீஷகுஸுமப்ராந்தேந - வாகைபுஷ்பத்தின் நுனியால், பேத்தும் - பிளப்பதற்கு, ஸன்னஹ்யதி - யத்னம் செய்கிறவனாவான், க்ஷாராம்புதே: - உப்பு ஸமுத்திரத்திற்கு, மதுபிந்துனா - தேன் சொட்டினால், மாதுர்யம் - தித்திப்பை, ரசயிதும் - உண்டுபண்ண, ஈஹதே - இச்சிப்பவனாகிறான்.

மெல்லிய தாமரை நூலினால் மதயானையைத் தந்திரமாய்க் கட்டலாம் என்றெண்ணுபவனும், மிகமெல்லிய வாகைப்பூவின் நுனியால் கடிய வைரக்கல்லைத் தொளைக்கலாம் என்றெண்ணுபவனும், தேன் துளியால் உப்புக்கடலை இன் சுவையுள்ளதாக ஆக்கலாம் என்றெண்ணுபவனும், மாதுரியமும் சாதுரியமும் நிறைந்த சொற்களால் மூர்க்கனைச் சீர்திருத்த முயல்பவனும் ஒப்பாவார்கள். (ஆதலால் மூர்க்கனைச் சீர்திருத்த முயல்வது முடியாத செய்கையாகும்.)

6 स्वायत्तमेकान्तहितं विधात्रा
विनिर्मितं छादनमज्ञतायाः ।
विशेषतः सर्वविदां समाजे
विभूषणं मौनमपण्डितानाम् ॥ ६ ॥

ஸ்வாயத்தமேகாந்தஹிதம் விதாத்ரா விநிர்மிதம்
ச்சாதநமக்ஞதாயா: |
விசேஷத: ஸர்வவிதாம் ஸமாஜே விபூஷணம்
மௌநமபண்டிதாநாம் ||

விதாத்ரா - பிரம்மாவினால், விநிர்மிதம் - ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட, மௌனம் - பேசாமையானது, அக்ஞதாயா: - அக்ஞானத்திற்கு, ஸ்வாயத்தம் - தன் ஆதீனத்திலுள்ளதும் ஏகாந்தஹிதம் - மிகவும் ஹிதகரமாயுமுள்ள ஓர், ச்சாதனம் - திரை அல்லது மறைவாகும். அந்த மௌனமானது, ஸர்விதாம் - எல்லாமறிந்த பண்டிதர்களுடைய, ஸமாஜே சபையில், அக்ஞர்களுக்கு, விசேஷத: - குறிப்பாக, விபூஷணம் - அலங்காரமாகவுமிருக்கிறது.

மூடர்களுடைய அறியாமையை மூடிவைப்பதற்கே பிர்ம்மதேவன் பெருமைபொருந்திய மௌனத்தைப் படைத்துளன். அதுவே அன்னார் மடமையை மறைத்துக்காப்பது. ஆதலால் மூடர்களனைவரும் எல்லாமறிந்த பண்டிதர்களுடைய ஸபையில் வாய்திறவாது மௌனம் கொண்டிருப்பாராயின் அம்மௌனமே அவர்களுக்குச் சிறந்த ஆபரணமாகும். (அங்ஙனமின்றி எல்லாமறிந்தவர் போல் வாய்திறந்து பேச ஆரம்பித்தால் அறிஞர்களின் பரிஹாஸத்திற்குப் பாத்திரமாவர்.)

7. यदा किंचिज्ज्ञोऽहं गज इव मदान्धः समभवं
तदा सर्वज्ञोऽस्मीत्यभवदवलिप्तं मम मनः ।
यदा किंचित्किंचिद्बुधजनसकाशादवगतं
तदा मूर्खोऽस्मीति ज्वर इव मदो मे व्यपगतः ॥ ७ ॥

யதா கிஞ்சிஜ்ஞோஹம் கஜ இவ மதாந்த: ஸமபவம்
ததா ஸர்வஜ்ஞோஸ்மீத்யபவதவலிப்தம் மம மந: |
யதா கிஞ்சித்கிஞ்சித்புதஜநஸகாசாதவகதம்
ததா மூர்கோஸ்மீதி ஜ்வர இவ மதோ மே வ்யபகத: ll

அகம் - நான், யதா - எப்போது, கிஞ்சித்ஞ:- கொஞ்சம் கற்றவுடனேயே, கஜஇவ - யானைபோல், மதாந்த: -

கர்வத்தினால் அந்தகனை ஆகிவிட்டேனோ ததா - அப்போது, ஸர்வக்ஞோஸ்மீதி - எல்லாம் அறிவிட்டேனென்று, மம - எனது, மன: - மனஸ், அவலிப்தம் - கர்வமடைந்ததாக, அபவத் - ஆகிவிட்டது, யதா - எப்போது, புத ஜனஸகாசாத் - வித்வத்ஜன ஸஹவாஸத்தினால், கிஞ்சித் கிஞ்சித் - கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, அவகதம் - அறிவு கிடைத்ததோ, ததா - அப்போது, மூர்க்கோஸ்மீதி - முட்டாளென்ற உண்மை நினைவு ஏற்பட்டு, ஜ்வர இவ - ஜுரம் போன்ற. மே - என்னுடைய, மத:-கர்வமானது, வ்யபகத: - தொலைந்துவிட்டது.

சிற்றறிவுடைய யான் அற்ப அறிவைப்பெற்றதுமே மதயானையைப்போல் இறுமாந்து நான் எல்லாமறிந்தவனென்றெண்ணி மிருந்த கர்வத்துடனிருந்தேன், பிறகு சிறந்த வித்வான்களுடைய சேர்க்கையை அடைந்து நிறைந்த அறிவைச் சிறிதுசிறிதாய்ப் பெற்றதும் மூர்க்கனாகிய நான் முழுமூடனா யிருந்தது உணர்ந்து, பாகனிடும் நன்மருந்தால் மதமொழிந்து அடங்கிநிற்கும் யானைபோல் மருந்தால் போன ஜுரம் போல் என் கர்வம் ஒழிந்தது.

8. कृमिकुलचितं लालाक्लिन्नं विगन्धि जुगुप्सितं
निरुपमरसप्रीत्या खादन्खरास्थि निरामिषम् ।
सुरपतिमपि श्वा पार्श्वस्थं विलोक्य न शङ्कते
न हि गणयति क्षुद्रो जन्तुः परिग्रहफल्गुताम् ॥ ८ ॥

க்ருமிகுலசிதம் லாலாக்லிந்நம் விகந்தி ஜுகுப்ஸிதம்
நிருபமரஸப்ரீத்யா காதந் கராஸ்தி நிராமிஷம் |
ஸுரபதிமபி ச்வா பார்ச்வஸ்தம் விலோக்ய ந சங்கதே
ந ஹி கணயதி க்ஷுத்ரோ ஜந்து:பரிக்ரஹபல்குதாம் ॥

க்ருமிகுலசிதம் - புழுக்களின் கும்பலால் மொய்க்கப் பட்டதும், லாலாக்லின்னம் - துர்நாற்றமுள்ளவாய் ஜலத்தால் நனைந்ததும், விகந்தி - நாற்றமடைந்ததும், ஜுகுப்ஸிதம் - அசிங்கியமான, நிராமிஷம் - மாம்ஸமற்ற, கராஸ்தி - கழுதையின் எலும்பை, காதன் - கடித்துக்கொண்டிருக்கிற, ச்வா - நாயானது, பார்ச்வஸ்தம் - தன் சமீபத்திலிருக்கும், ஸுரபதிமபி - இந்திரனைக்கூட, விலோக்ய - பார்த்து, நசங்கதே - வெட்கப்படுவதில்லை, க்ஷுத்ர: ஜந்து: - அல்பஜாதி பிராணியானது, பரிக்ரஹபல்குதாம் - கீழ்த்தரமான தனது செய்கையை, நஹிகணயதி - லக்ஷியம் செய்கிறதில்லையல்லவோ ?

புழுநிறம்பி, வனீரில் நனைந்து, துர்நாற்றம் மிகுந்து, மாம்ஸமற்று அருவருக்கத்தக்கதான கழுதையெலும்பை ஒப்பற்ற இன்சுவையுள்ளதெனக்கருதி, நாய் அதிக ஆவலுடன் தன் கழுத்தை நீட்டிக்கடிக்கும். அப்பொழுது அதனருகில் அனைவரும் புகழும் சிறப்பையுடைய தேவேந்திரன் வந்து நின்றாலும் அவனை ஒரு பொருளாக அதுமதியாதவாறுபோல், மூர்க்கனும், வெட்கமும் அச்சமுமின்றி நிந்திக்கத்தக்க செயல்களில் ஈடுபடுவான். உலக நிந்தைக்கு அஞ்சாத மூர்க்கன் எத்தகைய இழிவான காரியத்தையும் செய்யத் துணிவான். (அற்பப்பிராணிகள் தாம்கொண்ட பொருளின் உயர்வு தாழ்வை மதியா)

9. शिरः शार्वं स्वर्गात्पशुपतिशिरस्तः क्षितिधरं
महीध्रादुत्तुङ्गादवनिमवनेश्चापि जलधिम् ।
अधो गङ्गा सेयं पदमुपगता स्तोकमथवा
विवेकभ्रष्टानां भवति विनिपातः शतमुखः ॥ ९ ॥

சிர:ஶார்வம் ஸ்வர்காத் பசுபதிசிரஸ்த: க்ஷிதிதரம்
மஹீத்ராதுத்துங்காவநிபவநேச்சாபி ஜலதிம் |
அதோ கங்கா ஸேயம் பதமுபகதா ஸ்தோகமதவா
விவேகப்ரஷ்டாநாம் பவதி விநிபாத: சதமுக: ||

ஸேயம் - இந்த, கங்கா - கங்காநதியானது, ஸ்வர்க்காத் - ஸ்வர்ச்லோகத்திலிருந்து, சார்வம் - சிவனுடைய தான, சிர: - தலையையும், பசுபதிசிரஸ்த: - சிவன் சிரஸிலிருந்து, க்ஷிதிதரம் - ஹிமாலய மலையையும், உத்துங்காத் - மிக உயர்ந்ததான, மஹீத்ராத் - அந்த ஹிமயமலையிலிருந்து, அவநிம் - பூமியையும், அவநே: - பூமியிலிருந்து, ஜலதிம் - ஸமுத்ரத்தையுமாக, ஸ்தோகம் - அல்பமான, அத: பதம் - கீழ்கீழான ஸ்தானங்களை, உபகதா - அடைந்தது, விவேகப்ரஷ்டாநாம் - விவேகமிழந்தவர்களுக்கு, சதமுக: - பலவிதமான, விநிபாத: - தாழ்ந்த நிலைமை, பவதி - ஏற்படுகிறது, அதவா - இது இப்படியல்லவா ?

9. ஸ்வர்க்கத்திலிருந்த கங்கைநதி சிவன் முடியை அடைந்தது. அங்கிருந்து நேராய் இமயமலைக்கு வந்தது. பிறகு உயர்ந்த அம்மலையிலிருந்து பூலோகத்துக்கு வந்தது. அங்கிருந்து கடலை அடைந்து பாதாளத்திற் பாய்ந்தது. இவ்வாறு போகப்போகக் கீழ்நிலையையேயடைந்தது. இதனால் விவேகங்கெட்டு நிலைதவறியவன் கீழ்மையுறுவான் என்றும் பலவிதமான துன்பத்தையும் அடைவான் என்றும்உணரலாம்.

10. शक्यो वारयितुं जलेन हुतभुक्छत्रेण सूर्यातपो
नागेन्द्रो निशिताङ्कुशेन समदो दण्डेन गोगर्दभः ।
व्याधिर्भेषजसंग्रहैश्च विविधैर्मन्त्रप्रयोगैर्विषं
सर्वस्यौषधमस्ति शास्त्रविहितं मूर्खस्य नास्त्यौषधम् ॥

சக்யோ வாரயிதும் ஜலேந ஹுதபுக்
சூர்பேண ஸூர்யாதபோ
நாகேந்த்ரோ நிசிதாங்குசேந ஸமதோ தண்டேந
கௌர்கர்தப: |
வ்யாதிர்பேஷஜஸங்க்ரஹைச்ச விவிதைர்மந்த்ரப்ர
யோகைர்விஷம்
ஸர்வஸ்யௌஷதமஸ்தி சாஸ்ரவிஹிதம் மூர்கஸ்ய
நாஸ்த்யௌஷதம் ||

ஹுதபுக் - நெருப்பானது, ஜலேந - ஜலத்தினால், வாரயிதும் - தடுக்க, சக்ய: - முடியும். ஸூர்யாதப: - வெய்யிலானது, சூர்ப்பேண - முறத்தினால், தடுக்கக்கூடியது. ஸமத: - மதம்பிடித்த, நாகேந்திர: - யானையானது, நிசிதாங்குசேந - கூறியசெம்மட்டியாலும், கௌ: — காளை, கார்த்தப: - கழுதையும், தண்டேன - கழியாலும், வ்யாதி: - வியாதியானது, விவிதை: - அநேக விதமான, பேஷஜ ஸக்கிரஹைச்ச - ஔஷதங்களின் உபயோகத்தாலும், விஷம் - விஷமானது, மந்திர: - மந்திரங்களுடைய, பிரயோகை: - சிகித்ஸை முறைகளாலும், தடுக்கக்கூடியவைகள், ஸர்வஸ்ய - எல்லாவற்றிற்கும், சாஸ்திர விஹிதம் - சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்ட, ஔஷதம் - மருந்து அல்லது மாற்றுமுறை, அஸ்தி - இருக்கிறது, மூர்க்கஸ்ய - மூர்க்கனுக்கோவென்றால், ஔஷதம் - மாற்று முறை, நாஸ்தி - கிடையாது.

10. கொழுந்துவிட்டெரியும் தீயை நீரால் அவிக்கலாம். சூரியனது வெயிலைக் முறத்தால் மறைக்கலாம். மதயானையைக் கூரிய மாவெட்டியாலடக்கலாம். எருது கழுதை முதலியவற்றைத் தடியால் தடுக்கலாம். கொடிய நோயை மருந்தால் ஒழிக்கலாம். விஷத்தைப் பல்வகை மந்திரப்பிரயோகங்களால் போக்கடிக்கலாம். ஆதலால் எல்லாவற்றிற்கும் சாஸ்திரவிஹிதமான மருந்து உண்டு. இவ்வாறு ஒவ்வொன்றும்

பரிகாரம் தேட வகையுளது. ஆனால் அற்ப அறிவுள்ள மூர்க்கரை (சீர்படுத்த) (தூயோராக்குவதற்கு) எந்த சாஸ்திரத்திலும் மருந்து (கருவி) இல்லை.

II—विद्वत्पद्धतिः (புலவர் நெறி)

11. शास्त्रोपस्कृतशब्दसुन्दरगिरः शिष्यप्रदेयागमा
विख्याताः कवयो वसन्ति विषये यस्य प्रभोर्निर्धनाः ।
तज्जाड्यं वसुधाधिपस्य सुधियस्त्वर्थं विनापीश्वराः
कुत्स्याःस्युः कुपरीक्षकैर्न मणयो यैरर्घतः पातिताः ॥

சாஸ்த்ரோபஸ்க்ருதசப்தஸுந்தரகிர: சிஷ்யப்ரதேயாகமா
விக்யாதா: கவயோ வஸந்தி விஷயே யஸ்ய ப்ரபோர்நிர்தநா: |
தஜ்ஜாட்யம் வஸுதாதிபஸ்ய ஸுதியஸ்த்வர்தம் விநாபீச்வரா:
குத்ஸ்யா:ஸ்யு: குபரீக்ஷகைர்ந மணயோ யைரர்கத: பாதிதா: ll

சாஸ்த்ரோபஸ்கிருத சப்தஸுந்தரகிர: - வ்யாகரணாதி சாஸ்திரங்களால் போஷிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளால் அழகிய பேச்சுள்ளவர்களும், சிஷ்யப்ரதேயாகமா: - சாஸ்திரங்களை சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கவே விருப்பமுள்ளவர்களும், விக்யாதா: - மிகபிரஸித்தியடைந்தவர்களுமான, கவய:-கவிகள், நிர்த்தனா:-ஏழைகளாக, யஸ்யப்ரபோ: - எந்த அரசனுடைய விஷயதேசத்தில், வஸந்தி-வஸிக்கிறார்களோ, தஜ்ஜாட்யம்-அந்தமுட்டாள்தனமானது, வஸுதாதிபஸ்ய - அரசனுடையதே, ஸுதியஸ்து-வித்வான்களோவென்றால், அர்த்தம் விநாபி-பணமில்லாதவர்களாயிருப்பினும், ஈச்வரா: - அரசர்களே,

யை: குபரீக்ஷகை: - மதிப்பிட அர்ஹதையற்ற மனிதர்களால், மணிய: - உயர்ந்தரத்நங்கள், அர்க்கத: - உயர்ந்தமதிப்பிலிருந்து, பாதிதா: - குறைக்கப்பட்டாலும், நகுத்ஸ்யாஸ்யு: - தள்ளத்தக்கவைகளாகமாட்டா.

11. சாஸ்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும், வியாகரண சாஸ்திரத்தால் மனோஹரமாயுமுள்ள சொற்களையுடையவர்களும், சாஸ்திரங்களனைத்தையும் ஐயந்திரிபறவுணர்ந்தவர்களும் சிஷ்யர்களுக்கு வியாக்யான ரூபமாய்க் கொடுக்கத்தக்க சாஸ்திரங்களையுடையவர்களும் நன்மாணாக்கர்களுக்கு நயமாகக் கற்பிக்கவல்லோரும் எங்கும் புகழ்பெற்றவர்களுமான வித்வான்கள் தன்னை அடுத்திருந்தும் அரசன் அவர்களுடைய வறுமையைப் போக்கிப் பெருமையுண்டாக்கி ஆதரிக்காவிடில் அது அவ்வரசனுடைய மடமையை விளக்குமேயன்றி அதனால் அப்புலவர்களுடைய திறமைக்கு ஒரு குறைவுமேற்படாது. சிறந்த கல்விச் செல்வத்தைப் பெற்றுள்ள வித்வான்கள் நீர்க்குமிழிபோன்ற பொருட்செல்வத்தைப் பெறாவிடினும் எங்கும் யாராலும் பூஜிக்கத்தக்க பெருமைவாய்ந்தவர்கள். ரத்னத்தின் மதிப்பறியாத வணிகன் அதைக் குறைவாக மதிப்பானாயின் அது அவனது அறியாமையேயன்றி அதனால் ரத்னத்திற்குக் குறைவுவருமோ? (ஆதலால் நன்மையை விரும்பும் அரசர்கள் பிரபுக்கள் முதலியோர் வித்வான்களை ஆதரிக்கவேண்டும்.)

12. हर्तुर्याति न गोचरं किमपि शं पुष्णाति यत्सर्वदा-
प्यर्थिभ्यः प्रतिपाद्यमानमनिशं प्राप्नोति वृद्धिं पराम् ।
कल्पान्तेष्वपि न प्रयातिनिधनं विद्याख्यमन्तर्धनं
येषां तान्प्रति मानमुज्झत नृपाः! कस्तैः सह स्पर्धते ॥

ஹர்துர்யாதி ந கோசரம் கிமபி சம் புஷ்ணாதி
யத்ஸர்வதா
ப்யர்திப்ய: ப்ரதிபாத்யமாநமநிசம் ப்ராப்நோதி
வ்ருத்திம்பராம் |
கல்பாந்தேஷ்வபி ந ப்ரயாதி நிதநம் வித்யாக்யமந்தர்தநம்
யேஷாம் தாந்ப்ரதி மாநமுஜ்ஜத ந்ருபா: கஸ்தை:
ஸஹ ஸ்பர்ததே ||

யத் - எந்தப்பணமானது, ஹர்த்து:- திருடுகிறவனுக்கு, கோசரம் - கண்ணுக்கு இலக்காக, நயாதி - ஆகாதோ- யத் - எந்தபணமானது, ஸர்வதாபி - எப்போதும், சம் , ஸுகத்தை, புஷ்ணாதி - அதிகரிக்கிறதோ, யத் - எந்தப் பணமானது, அர்த்திப்ய: - கேட்கிறவர்களுக்கு, அநிசம் - ஓயாமல், ப்ரதிபாத்யமானமபி - கொடுக்கப்பட்டாலும், பராம் - மிகுந்த, விருத்திம் - விருத்தியை, ப்ராப்நோதி - அடைகிறதோ, யத் - எந்தப்பணமானது, கல்பாந்தேஷ் வபி - அநேககல்பகால முடிவிலும், நிதனம் - நாசத்தை, நப்ரயாதி - அடைவதில்லையோ, அப்படிப்பட்ட, வித்யாக் யம் - வித்தை என்ற பொருள்ள, அந்தர்த்தனம் - உள்ளே யிருக்கும் தனமானது, யேஷாம் - எந்தவித்வான்களிடம் இருக்கிறதோ, தாந்ப்ரதி - அவர்களைக்குறித்து, ஹே! ந்ருபா: ! - ஓ அரசர்களே ! , மாநம் - உங்கள்கர்வத்தை, உஜ்ஜத - விட்டுவிடுங்கள், தைஸ்ஸஹ - அந்த வித்வான் களுடன், க: - எவன், ஸ்பர்த்ததே ? - போட்டியிட்டு சண்டைப்படமுடியும்?

12. கல்விப் பொருளுக்கும் செல்வப் பொருளுக்கும் மிகுந்த வேற்றுமையுண்டு. எவ்வாறெனின்; செல்வம் கள் வரால் கவரப்படும். கல்வியோ அவ்வாறு கவரப்படமாட் டாது. செல்வம் துன்பத்தைக்கொடுக்கும். கல்வியோ என்றும் அழியாத பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும். அள்ளிக் கொடுக்கக்கொடுக்கச் செல்வம் குறைவுறும். கல்வியோ

குறையாமல் வளரும். செல்வம், வெள்ளம் முதலியவற்றால் அழிவுறும். கல்வியோ என்றும் அழியாமல், வித்வான்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷம்போல் விரும்பியவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும். இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த கல்விமான்களுக்கு அரசர்களும் மற்றைய் தனிகர்களும் ஒப்பாகமாட்டார்கள் ஆதலால் பெருமை பொருந்திய புலவர்களை ஆதரித்தல் அரசர் கடமையாகும், (அவ்வாறின்றிக் கோபத்தால் வித்வான்களை அலக்ஷ்யம் செய்தால் எங்கும் சிறப்புள்ள வித்வான்களுக்கு அதனால் கெடுதியொன்றுமேற்படாமல் அவர்களைப் பகைத்துக்கொண்ட அரசர்கள் பிரபுக்கள் முதலியோருக்கே துன்பமேற்படும் என்பது உணரத்தக்கது.) விவேகமுள்ள எவன் தான் வித்வான்களைப் பகைத்துக்கொள்வான்?

13. अधिगतपरमार्थान्पण्डितान्मावमंस्था-
स्तृणमिव लघु लक्ष्मीर्नैव तान्संरुणद्धि ।
अभिनवमदरेखाश्यामगण्डस्थलानां
न भवति बिसतन्तुर्वारणं वारणानाम् ॥ १३ ॥

அதிகதபரமார்தாந்பண்டிதாந்மாவமம்ஸ்தா
ஸ்த்ருணமிவ லகு லக்ஷ்மீர்நைவ தாந்ஸம்ருணத்தி |
அபிநவமதரேகாச்யாமகண்டஸ்தலாநாம்
ந பவதி பிஸதந்துர்வாரணம் வாரணாநாம் ||

அதிகத பரமார்த்தான் - உண்மையான அர்த்தத்தை (பணத்தை) ப்பெற்ற, பண்டிதாந் - வித்வான்களை, மாவமஸ்தா: - அவமானம் செய்யாதே, த்ருணமிவ - புல்லைப் போல், லகு - லேசான், லக்ஷ்மீ: - ஐச்வர்யமானது, தாந் - அந்தபண்டிதர்களை, நைவஸம்ருணத்தி - கட்டுப்படுத்தாது, அபிநவமதரேகாச்யாமகண்டஸ்தலாநாம் - புதிய மத ஜலப்

பெருக்கினால் கருத்துள்ள கழுத்தையுடைய, வாரணாநாம் - மதயானைகளுக்கு, பிஸதந்து: - தாமரைத்தண்டு நூலானது, வாரணம் - கட்டுப்படுத்த சக்தியுள்ளதாக, நவபதி - ஆகா தல்லவோ?

13. ஓ அரசே! சாஸ்திரங்களின் உண்மைப்பொருள் களை அறிந்துள்ள பண்டிதர்களை உனது செல்வச் செருக்கால் அவமதிக்காதே. (உன் செல்வத்தைக் கண்டு உன்னை அவர்கள் மதிப்பார்களென்று எண்ணுவது மூடத்தனமாகும்) மதம்பொழியும் யானையை நுண்ணிய தாமரை நூலால் கட்டு வது எங்ஙனம் கூடும்? அதுபோல, அழிவற்ற கல்விச் செல்வத்தைப்பெற்ற வித்வான்களை நிலையற்ற புல் போல் அற்பமான உனது செல்வம் கட்டுப்படுத்தாது. புலவர்களைப் பகைத்துக்கொள்பவனது வாழ்க்கை மிருகவாழ்க்கைக் கொப்பானதால், அவர்களைக் கௌரவத்துடன் ஆதரித்து அவர்களுடைய சேர்க்கையால் நல்வாழ்வு பெறுவாயாக.

14. अम्भोजिनीवनविहारविलासमेव
हंसस्य हन्ति नितरां कुपितो विधाता ।
नत्वस्य दुग्धजलभेदविधौ प्रसिद्धां
वैदग्ध्यकीर्तिमपहर्तुमसौ समर्थः ॥ १४ ॥

அம்போஜிநீவநவிஹாரவிலாஸமேவ
ஹம்ஸஸ்ய ஹந்தி நிதராம் குபிதோ விதாதா |
ந த்வஸ்ய துக்தஜலபேதவிதௌ ப்ரஸித்தாம்
வைதக்த்யகீர்த்திமபஹர்துமஸௌ ஸமர்த: ||

விதாதா -பிர்ம்மாவானவன். குபித:-கோபமடைந்தால், ஹம்ஸஸ்ய - ஹம்ஸபக்ஷியினுடைய, அம்போஜிநீவநவிஹார விலாஸமேவ - தாமரை ஓடையில் விளையாடும் சார்பத்

தையே, நிதராம் - அடியோடு, ஹந்தி - கெடுக்கலாம். ஆனால், அஸ்ய - இந்த ஹம்ஸபக்ஷிக்கு, துக்த ஜல பேதவிதௌ - பாலையும், ஜலத்தையும் பிரிக்கும் விஷயத்தில், பிரஸித்தாம் - பிரஸித்தியுள்ளதான வைதக்த்ய கீர்த்திம் - ஸாமர்த்யயசஸ்ஸை, அஸௌ - இந்த பிர்மாவானவர். அபஹர்த்தும் - நாசமாக்க, நது ஸமர்த்த: - சக்தியற்றவரே.

14. பிர்ம்மதேவனுக்கு அன்னப்பறவையின் மீது கோபம் ஏற்படின் அது களித்து விளையாடும் தாமரை ஓடையின் நீரை வற்றச்செய்து அதை அங்கு விளையாடமுடியாமல் தான் செய்யலாமேயன்றி, அதனிடம் இயற்கையாக அமைந்துள்ள நீரையும் பாலையும் தனித்தனிப் பிரிக்கும் சக்தியை அகற்ற அவரால் இயலாதல்லவா? அதுபோல் பிரபுக்கள் அரசர்கள் முதலியோருக்கு வித்வான்களிடம் கோபமேற்படின் அவர்களைத் தம் வீடு, நாடு முதலியவற்றிலிருந்து நீக்கலாமேயன்றி எங்கும் சிறப்பாக வாழக்கூடியவர்களும் பூஜ்யர்களுமான அவ்வித்வான்களுடைய கல்வியறிவைப் போக்கமுடியாது. (ஆதலால் அரசர்கள் பிரபுக்கள் முதலியோர் செல்வச்செருக்காலோ, துர்மந்திரிகள் முதலியோரது உபதேசத்தாலோ, குற்றமற்ற வித்வான்களிடம் கோபம் கொண்டு அவர்களுக்குக் கெடுதிசெய்ய நினைப்பது மிக மூடத்தனமாகும்.) [ஆலோசிக்காமல் அவசரப்பட்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்தால் ஆயுள்முழுதும் அம்மூடச் செய்கையையே நினைத்து நினைத்து உருகநேரிடுமாதலால், அறிவுள்ளவன் கோபத்தை ஒழித்துத் தன் அருகில் சிறந்த வித்வான் இருப்பதற்குத்தான் பெரியபுண்ணியம் செய்திருக்கவேண்டுமென்று கருதி, அறிவு நிறைந்தவனும் கடவுளை அடைவதற்கேற்ற வழிகளைப்போதிப்பதால் இருண்டவாழ்க்கைக்குத் தீபம்போன்றவனுமான வித்வானைக் கௌரவத்துடன் ஆதரித்து அவனது உபதேசத்தால நற்செய்கைகளைச் செய்வதில ஈடுபடவேண்டும்.]

15. केयूराणि न भूषयन्ति पुरुषं हारा न चन्द्रोज्ज्वला
न स्नानं न विलेपनं न कुसुमं नालंकृता मूर्धजाः ।
वाण्येका समलंकरोति पुरुषं या संस्कृता धार्यते
क्षीयन्तेऽखिलभूषणानि सततं वाग्भूषणं भूषणम् ॥

கேயூராணி ந பூஷயந்தி புருஷம் ஹாரா ந சந்த்ரோ
ஜ்வலா
ந ஸ்நாநம் ந விலேபநம் ந குஸுமம் நாலங்க்ருதா
மூர்தஜா: |
வாண்யேகா ஸமலம்கரோதி புருஷம் யா ஸம்ஸ்க்ருதா
தார்யதே
க்ஷீயந்தேகிலபூஷணாநி ஸததம் வாக்பூஷணம் பூஷணம்

புருஷம் - மனிதனை, கேயூராணி - வளைகள், நபூஷ யந்தி - அலங்கரிப்பதில்லை சந்திரோஜ்வலா: - சந்திரன் போல் பிரகாசிக்கிற, ஹாரா: - முத்து ஹாரங்களும், ஸ்நா நம் - ஸ்நானம் செய்வதோ: விலேபநம் - சந்தனம் பூசிக் கொள்ளுவதோ, குஸுமம் - புஷ்பம் தரிப்பதோ, அலங் கிருதா: மூர்த்தஜா: - வாரிவிட்ட தலைமயிர்களோ, நபூஷ யந்தி - மனிதனை அலங்கரிப்பவையாகா. யா - எந்த வித் தையானது, ஸம்ஸ்கிருதா - நல்ல பரிசுத்தமடைந்ததாக, தார்யதே - தரிக்கப்படுகிறதோ, அந்த, ஏகாவாணீ - ஸரஸ் வதி அல்லது வித்யை ஒன்று தான். புருஷம் - மனிதனை ஸமலங்கரோதி - நன்கு அலங்கரிக்கச் செய்கிறது, அகில பூஷணானி - எல்லா அலங்காரங்களும், க்ஷீயந்தே - நசித்துப் போகின்றன, வாக்பூஷணம் - வித்யையுள்ள வாக்காகிற பூஷணமே - ஸததம் சாச்வதமான, பூஷணம் - அலங்கார மாகும்.

15. தோள்வலயங்களும், சந்திரன்போல் விளங்கும் முத்துமாலைகளும், ஸ்நானமும், மணமுள்ள சந்தனப்பூச்சும்,

நறுமணமுள்ள மலர்களும், புஷ்பமாலை முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கேசங்களும் ஒருவனுக்கு அழகு செய்வன ஆகா. இவ்வணிகளெல்லாம் சிறிது காலத்திலேயே அழிந்துபோகும். இலக்கணம் முதலிய நூல்களால் தூயதாகவும் தன்வசமாயுள்ளதாகவும் செய்யப்பட்ட நற்கல்வியொன்றே பேரழகு செய்வதாகவும், சபைநடுவே எல்லோராலும் புகழத்தக்கதாகவும், என்றும் அழியாப்பெருமை தருவதாகவும் உள்ளது.

16. विद्या नाम नरस्य रूपमधिकं प्रच्छन्नगुप्तं धनं
विद्या भोगकरी यशःसुखकरी विद्या गुरूणां गुरुः ।
विद्या बन्धुजनो विदेशगमने विद्या परा देवता
विद्या राजसु पूज्यते नहि धनं विद्याविहीनः पशुः ॥

வித்யா நாம நரஸ்ய ரூபமதிகம் ப்ரச்சந்நகுப்தம் தநம்
வித்யா போககரீ யச:ஸுககரீ வித்யா குரூணாம் குரு: ।
வித்யா பந்துஜநோ விதேசகமநே வித்யா பரா தேவதா
வித்யா ராஜஸு பூஜ்யதே நஹி தநம் வித்யாவிஹீந: பசு: ॥

வித்யாநாம - வித்தையென்பது, நரஸ்ய - மனிதனுக்கு அதிகம் - மிகுந்த, ரூபம் - அழகாகும். வித்தையானது, ப்ரச்சந்ந குப்தம் = மறைவாயும், நன்கு காக்கப்பட்டதுமான, தநம் - பணமாகும், வித்தையானது போககரீ - ஐச்வர்யங்களைக்கொடுக்கிறது, யசஸஸ்ஸுககரீ = கீர்த்தியையும் ஸுகத்தையும் தருகிறது. அது குரூணாம் குரு: - ஆசார்யர்களுக்கும் ஆசார்யனுகும், விதேசகமநே - வெளியூர் யாத்ரையில் பந்து ஜந: - பந்துஜனம் போலிருக்கிறது. பராதேவதா - உயர்ந்த தேவதையாயிருக்கிறதும் வித்யையே, ராஜஸு - அரசர்களிடம், வித்யா - வித்தை தான், பூஜ்யதே - கொண்டாடப்படுகிறது, நஹிதநம் - பணமல்ல: ஆதலால் வித்யாவிஹீந: - வித்யையில்லாதவன், பசு: = மிருகமே.

16. மனிதனுக்கு வேதம் முதலிய வித்தையே (உலகினரை இன்புறுத்தும்) மிகுந்த ரூபமாம் அக்கல்வியே புதைத்துவைத்த பொருள்போல் காலாந்தரத்தில் உதவுவது. அதுவே பல்வகை இன்பங்களேயும் அவற்றிற்குச் சாதனங்களேயும் கொடுப்பது. அதுவே அழியாப்புகழையும் சிறந்த ஸுகத்தையும் அளிப்பது. அக்கல்வியே குருமார்களுக்கும் குருவாயுள்ளது. அதுவே தேசாந்தர ஸஞ்சாரத்தில் (நண்பர்) உறவினர்போல் பலவகை உபசாரங்கள் புரிவது. அதுவே பரமானதேவதை. அக்கல்வியே மன்னனிடம் மதிப்பைப் பெறுகின்றது. (கல்விமானே அறிவுள்ள மன்னனால் புகழப்படுகின்றான்.) பணச்செல்வம் இவ்வாறு மேன்மையுள்ளதல்ல. ஆகையால் பல்வகையில்உதவும் நற்கல்வி இல்லாதவன் மிருகமெனப்படுவான்.

17. क्षान्तिश्चेत्कवचेन किं किमरिभिः क्रोधोऽस्तिचेद्देहिनां
ज्ञातिश्चेदनलेन किं यदि सुहृद्दिव्यौषधैः किं फलम् ।
किं सर्पैर्यदि दुर्जनाः किमु धनैर्विद्यानवद्या यदि
व्रीडा चेत्किमु भूषणैः सुकविता यद्यस्ति राज्येन किम्॥

க்ஷாந்திச்சேத்கவசேந கிம் கிமரிபி: க்ரோதோஸ்தி
சேத்தேஹிநாம்
ஞாதிச்சேதநலேந கிம் யதி ஸுஹ்ருத்திவ்யௌஷதை:
கிம் பலம் |
கிம் ஸர்பைர்யதி துர்ஜநா: கிமு தனைர்வித்யாநவத்யா
யதி
வ்ரீடா சேத் கிமு பூஷணை: ஸுகவிதா யத்யஸ்தி
ராஜ்யேந கிம் ||

தேஹிநாம் = பிராணிகளுக்கு, க்ஷாந்தி: சேத் - பொறுமையிருந்தால், கவசேநகிம் - கவசமெதற்கு? க்ரோத:- கோபமானது, அஸ்திசேத் = இருந்தால், அரிபி: கிம் - சத்ருக்கள் வேண்டுமா? ஞாதி: சேத் - தாயாதி இருந்தால்

அநலேநகிம் - நெருப்பு எதற்கு? ஸுஹ்ருத்யதி - நல்ல ஸுக்ருத் இருந்தால், திவ்யௌஷதை: - உயர்ந்த மருந்து களால், கிம் பலம் - என்ன பிரயோஜனம்? துர்ஜநா: - துஷ்டர்களிருந்தால், கிம் ஸர்ப்பை: - பாம்பு எதற்கு? அநவத்யா - குற்றமற்ற, வித்யாயதி = வித்யைஇருந்தால் தனை: - பணங்களால், கிமு - என்ன ஸௌகர்யம்? வ்ரீடா சேத் - லஜ்ஜையிருந்தால், பூஷணேந - அலங்காரத்தினால் என்ன லாபம்? ஸுகவிதா - உயர்ந்த கவிதா சக்தியானது யத்யஸ்தி - இருந்தால், ராஜ்யேந - ராஜ்யத்தினால், கிம் = என்ன பலன்.

17. சத்துருக்கள் எறியும் ஆயுதங்கள் உடலில் பாய்ந்து துன்புறுத்தா வண்ணம் கவசம் காப்பதுபோல் ஒருவனுக்குப் பொறுமை இருப்பின் அது துஷ்டர்கள் கூறும் கடுஞ்சொற்கள் நெஞ்சில்தைத்து வருத்தா வண்ணம் அவனை காக்கும். ஒருவனிடமுள்ள கோபமே பெருந்துன்பம விளைவிக்குப் பகைவர்போல் மனதிற்குப் பெருந்துன்பத்தை விளைவிக்கும். நெருப்புபோல் பங்காளிகள் எல்லாப்பொருளையும் அழித்துவிடுவர். மருந்துபோல் உண்மை நண்பன் ஆரோக்யத்தை விளைவிப்பான். கொடிய ஸர்ப்பம்போல் துஷ்ட ஜனங்கள் பிறரது உயிருக்கு யமனாவர். அரசனது செங்கோன்மை குடிமக்களனைவரையும் வசப்படுத்துவதுபோல் சிறந்த கவி தனது புலமையால் எல்லோரையும் வசப்படுத்தலாம்.

18. दाक्षिण्यं स्वजने दया परिजने शाठ्यं सदा दुर्जने
प्रीतिः साधुजने नयो नृपजने विद्वज्जने चार्जवम् ।
शौर्यं शत्रुजने क्षमा गुरुजने कान्ताजने धृष्टता
ये चैवं पुरुषाः कलासु कुशलास्तेष्वेव लोकस्थितिः ॥

தாக்ஷிண்யம் ஸ்வஜநே தயா பரிஜநே சாட்யம் ஸதா
துர்ஜநே
ப்ரீதி: ஸாதுஜநே நயோ ந்ருபஜநே வித்வஜ்ஜநே
சார்ஜவம் |
சௌர்யம் சத்ருஜநே க்ஷமா குருஜநே காந்தாஜநே
த்ருஷ்டதா
யே சைவம் புருஷா: கலாஸு குசலாஸ்தேஷ்வேவ
லோகஸ்திதி: ||

ஸ்வஜநே - பந்துஜனத்தினிடம், தாக்ஷிண்யம் - இஷ்டத்தை அநுஸரிக்கும் குணமும், பரிஜநே - வேலைக்காரினிடம், தயா - பரிவும், துர்ஜநே - துஷ்டனிடம், ஸதா - எப்போதும், சாட்யம் - பதில் செய்வதும், ஸாதுஜநே - ஸாதுவிடம், ப்ரீதி: = ஆதரவும், ந்ருபஜநே - அரசனிடம், நய: - அநுஸரிப்பும், வித்வஜ்ஜநே - படித்தவனிடம், ஆர்ஜவம் - நேர்மையும், சத்ருஜநே - விரோதியிடம், சௌர்யம் - சூரத்தனமும், குருஜநே - பிதா முதலிய ஆசார்யனிடம், க்ஷமா - பொறுமையும், காந்தாஜநே = பார்யையிடம் த்ருஷ்டதா - உறுதியாயிருப்பதும், ஏவம் - இம்மாதிரியான கலாஸு - வித்யைகளில், யெ புருஷா: - எந்த மனிதர்கள் குசலா: - ஸமர்த்தர்களோ, தேஷ்வேவ - அவர்களிடமே லோகஸ்திதி: -உலகமர்யாதை அல்லது வ்யவஸ்தை நிற்கும்.

18. (தம்மைத் தூற்றுமலிருப்பதற்காக) தன்னைச் சார்ந்த ஜனங்களிடத்தில் ஔதார்யமும், (நீங்காமலிருப்பதற்காக) ஸேவகர்களிடத்தில் (அன்னார் வறுமையை போக்க வல்ல) இரக்கமும், (மீறிச் செல்லாமலிருப்பதற்காக) கெட்டமனிதனிடம் எப்பொழுதும் கபடமும், (மனம் வருந்தித் தாக்காமலிருப்பதற்காக) நல்லோரிடம் உள்ளன்பும் அரசர்களிடத்தில் நயமும் (இகழ்ந்து ஒதுக்காமலிருப்பதற்காக பண்டிதர்களிடம் கபடமின்மையும் (--மனம், மொழி, மெய்களில் ஒத்து நடத்தல்) (வென்று கீழ்ப்படுத்தாமலிருப்பத

ற்காக) பகைவர்களிடத்தில் பராக்ரமமும், (சபிக்காமலிருப்பதற்காக)குரு ஜனங்களிடம்(தந்தை, தாய், ஆசான் முதலிய பெரியோரிடம்) பொறுமையும், (மயக்கி மோகவலையில் ஆழ்த்தாமல் இருப்பதற்காக) நாயகிகளிடம் (ஸ்திரீகளிடம்) தைர்யமும் இருக்கவேண்டும். எப்புருஷர்கள் இம்மாதிரி கலைகளில் ஸமர்த்தர்களோ அவர்களிடம் தான் உலகத்தின் இருப்பு அமைந்துள்ளது (இத்தகைய பெரியோர்களே உலகமக்களுக்கு இந்நற்குணங்களை உபதேசிக்கத் தக்கவராவர்.)

19. जाड्यं धियो हरति सिञ्चति वाचि सत्यं
मानोन्नतिं दिशति पापमपाकरोति ।
चेतः प्रसादयति दिक्षु तनोति कीर्तिं
सत्संगतिः कथय किं न करोति पुंसाम् ॥ १९

ஜாட்யம் தியோ ஹரதி ஸிஞ்சதி வாசி ஸத்யம்
மானோந்நதிம் திஸதி பாபமபாகரோதி |
சேத: ப்ரஸாதயதி திக்ஷு தநோதி கீர்திம்
ஸத்ஸங்கதி: கதய கிம் ந கரோதி பும்ஸாம் ॥

பும்ஸாம் – மனிதர்களுக்கு, ஸத்ஸங்கதி: – நல்லவர்களுடன் ஸஹவாஸமானது, கிம் ந கரோதி – எதைத்தான் செய்யாது, கதய – சொல். திய: – புத்தியின், ஜாட்யம்– மந்தத்தை, ஹரதி – போக்குகிறது, வாசி – வாக்கில், ஸத்யம் – ஸத்யத்தை, ஸிஞ்சதி – ஊற்றுகிறது, மானோந்நதிம் – உயர்ந்த கௌரவத்தை, திசதி – கொடுக்கிறது, பாபம் – பாபத்தை, அபாகரோதி – போக்கடிக்கிறது, சேத: – மனதை, ப்ரஸாதயதி – தெளிவாக்குகிறது, திக்ஷு – நான்கு திக்கிலும், கீர்த்திம் – கியாதியை, தநோதி – பரவச் செய்கிறது.

19. (அறிஞர்களான) பெரியோர்களின் சேர்க்கை புத்தியினுடைய மூடத்தனத்தை நீக்கிவிடுகிறது. பேச்சில்

அண்மையை உண்டுபண்ணுகிறது. ஸம்மானத்திலுண்டான பெருமையை (அதிகமான கௌரவத்தை) கொடுக்கிறது, பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறது. மனதைத் தெளிவிக்கிறது, திசைகளில் புகழைப் பரவச்செய்கிறது. மனிதர்களுக்கு எந்தநன்மையைத்தான் செய்வதில்லை? (ஓ தோழனே! நீ) சொல்லு.)

20. जयन्ति ते सुकृतिनो रससिद्धाः कवीश्वराः ।
नास्ति तेषां यशःकाये जरामरणजं भयं ॥ २० ॥

ஜயந்தி தே ஸுக்ருதினோ ரஸஸித்தா: கவீஸ்வரா: |
நாஸ்தி தேஷாம் யச:காயே ஜராமரணஜம் பயம் ||

ஸுக்ருதிந: - அதிருஷ்டசாலிகளாயும், ரஸஸித்தா: - சிருங்கார - கருணாதிரஸங்களில் தேர்ந்தவர்களாயுமுள்ள, தே கவீச்வரா: - அந்த கவிசிரேஷ்டர்கள், ஜயந்தி - உயர்ந்து விளங்குகிறார்கள், தேஷாம் - அவர்களுடைய, யச:காயே - கீர்த்தியாகிற சரீரத்தில், ஜராமரணஜம் - கிழத்தனம், மரணம் ஆகியவைகளால் உண்டாகக்கூடிய, பயம் - பயமானது, நாஸ்தி - கிடையாது.

20. இத்தகைய ஒப்பற்ற சிறப்பு வாய்ந்தவர்களும் புண்ணியவான்களும், ரஸிகர்களுமான புலவர்கள் (பிறப்பிறப் பற்ற ஞானயோகியர்போல்) பிணி, மூப்பு, மரணம் முதலிய வற்றால் கெடாத புகழுடம்போடு (கவிதாரூபமான உடலுடன்) என்றும் அழியாமல் வாழ்வார்கள்.

शौर्यपद्धतिः

21. क्षुत्क्षामोऽपि जराकृशोऽपि शिथिलप्रायोऽपि कष्टां दशा-
मापन्नोऽपि विपन्नदीधितिरपि प्राणेषु नश्यत्स्वपि ।
मत्तेभेन्द्रविभिन्नकुम्भपिशितग्रासैकबद्धस्पृहः
किं जीर्णं तृणमत्ति मानमहतामग्रेसरः केसरी ॥ २१

க்ஷுத்க்ஷாமோZபி ஜராக்ருசோZபி சிதிலப்ராயோZபி
கஷ்டாம் தசா
மாபந்நோZபி விபந்நதீதிரபி ப்ராணேஷு
நச்யத்ஸ்வபி |
மத்தேபேந்த்ரவிபிந்நகும்பபிசிதக்ராஸைகபத்தஸ்ப்ருஹ:
கிம் ஜீர்ணம் த்ருணமத்தி மாநமஹதாமக்ரேஸர:
கேஸரீ ||

மாநமஹதாம் - கர்வமுள்ளவர்களில், அக்ரேஸர: - முதன்மையாயிருப்பதும், மத்தேபேந்திரவிபிந்நகும்பபிசிதக்ராஸைகபத்தஸ்ப்ருஹ: - மதம்பிடித்த யானையின், பிளக்கப்பட்ட சிரஸிலுள்ள மாம்ஸத்தைச் சாப்பிடுவதிலேயே ருசியுள்ளதுமான, கேஸரீ - சிங்கமானது, க்ஷுத்க்ஷாமோபி - பசியால் வருந்தினாலும், ஜராக்ருசோபி - கிழத்தனத்தால் இளைத்தாலும், சிதில ப்ராயோபி - கலகலத்த சரீரமுள்ளதாயினும், கஷ்டாம்தசாம் - மிகுந்த கஷ்டதசையை, ஆபந்நோபி - அடைந்தபோதிலும், விபந்நதீதிரபி - தேஜஸ்ஸை இழந்தபோதிலும், ப்ராணேஷு - உயிர்கள், நச்யத்ஸ்வபி - நாசமடைந்தாலும், ஜீர்ணம் - உளுத்துப்போன, த்ருணம் - புல்லை, அத்திகிம் - சாப்பிடுமா ?

21. பெருமையில் ஆக்ரஹமுள்ள சிங்கமானது, பசியால் வாடியபோதிலும், கிழத்தனத்தால் இளைத்தபோதிலும் கஷ்டதசையை அடைந்து பிராணனை இழக்க நேரிடினும், மதம்பிடித்த யானையின் சிரஸ்ஸைப்பிளந்து அந்த மாம்ஸத்தை புஜிக்கவிரும்புமேயல்லது உளுத்துப்போன புல்லைத் தின்ன இச்சிக்குமா ?

स्वल्पस्नायुवसावसेकमलिनं निर्मांसमप्यस्थि गोः
श्वा लब्ध्वा परितोषमेति न च तत्तस्य क्षुधाशान्तये ।
सिंहो जम्बुकमङ्कमागतमपि त्यक्त्वा निहन्ति द्विपं
सर्वः कृच्छ्रगतोऽपि वाञ्छति जनः सत्त्वानुरूपं फलम् ॥

ஸ்வல்ப ஸ்நாயு வஸாவஸேகமலிநம்
நிர்மாம்ஸமப்யஸ்தி கோ:
ச்வா லப்த்வா பரிதோஷமேதி ந ச
தத் தஸ்ய க்ஷுதாசாந்தயே |
ஸிம்ஹோ ஜம்புகம் அங்கமாகதமபி
த்யக்த்வா நிஹந்தி த்விபம் ஸர்வ:
க்ருச்ரகதோऽபி வாஞ்சதி ஜந:
ஸத்வாநுரூபம் பலம் ||

ச்வா - நாயானது, ஸ்வல்பஸ்நாயுவாஸாவஸேகமலிநம்- ஸ்வல்பமான நரம்புகளின் ஊநீர் ஊற்றினால் அழுக்கடைந்ததும், நிர்மாம்ஸம் - மாம்ஸமேயில்லாததுமான, கோ: - பசுவினுடைய, அஸ்தி - எலும்பை, லப்த்வாபி - அடைந்தும் பரிதோஷம் - ஸந்தோஷத்தை, ஏதி - அடைகிறது, தத் - அந்த எலும்பானது, தஸ்ய - அந்த நாய்க்கு, க்ஷுதாசாந்தயே - பசியை அடக்க, ந - போதியதில்லை. ஸிம்ஹ: - சிங்கமோவென்றால், அங்கம் - தன் மடியில், ஆகதமபி - தானாகவே வந்த போதிலும், ஜம்புகம் - நரியை, த்யக்த்வா - விட்டுவிட்டு, த்விபம் - யானையையே, நிஹந்தி - ஆஹாரத்திற்காகக் கொல்லுகிறது, ஸர்வ:ஜந: - எல்லா மனிதனும், க்ருச்ரகதோபி - கஷ்ட நிலைமையிலிருந்தபோதிலும், ஸத்வாநுரூபம் - தனது சக்திக்கேற்றபடி, பலம் - லாபத்தை, வாஞ்சதி - விரும்புகிறான்.

22. ச்வாவானது, மாம்ஸமற்றதும் அல்ப நரம்பு ஊர்தண்ணியால் அழுக்குற்றதுமான ஓர் பசுவின் எலும்பை அடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறது. ஆனால் அது அந்நாயின் பசியை ஆற்றக்கூடப்போதியதல்ல. சிங்கமோ வென்றால், தன் மடியில் தானாகவே வந்து விழுந்த நரியைக்கூட உதறித்தள்ளிவிட்டு தனது ஆகாரத்திற்காக யானையையே தேடிக் கொல்லுகிறது. ஆகலால் எந்த பிராணியும் தான் மிக சிரம தசையிலிருந்தபோதிலும் கீழ்த்தரமான காரியத்தில் இறங்க

மனமில்லாமல் தனது பெருமைக்கேற்ற லாபத்தைப் பெற வே விரும்புவது இயற்கை.

लाङ्गूलचालनमधश्चरणावघातं
भूमौ निपत्य वदनोदरदर्शनंच ।
श्वा पिण्डदस्य कुरुते गजपुंगवस्तु
धीरंविलोकयति चाटुशतैश्च भुङ्क्ते ॥ २३ ॥

லாங்கூலசாலநம் அத: சரணாவகாதம்
பூமௌ நிபத்ய வதனோதர தர்சனம் ச |
ச்வா பிண்டதஸ்ய குருதே கஜ புங்கவஸ்து
தீரம் விலோகயதி சாடுசதைச்ச புங்க்தே ||

ச்வா நாயானது, பிண்டதஸ்ய - சோறுபோடுகிறவன் முன்பு, லாங்கூலசாலனம் - வாலை ஆட்டுவதும், அத: - சரணாவகாதம் - பூமியில் காலை உதைப்பதும், பூமௌ - தரையில், நிபத்ய - விழுந்து, வதனோதர தர்சனம்ச - முகம் வயிறு இவைகளைக் காட்டுவதும், இதுபோன்ற சேஷ்டைகளை, குருதே - செய்கிறது, கஜபுங்கவஸ்து - யானையோ வென்றால், தீரம்விலோகயதி - ஆஹாரத்தை கம்பீரமாக பார்க்கிறது, சாடுசதைச்ச - அநேக நல்வார்த்தைகள்மூலம் வேண்டிக்கொண்ட பிறகே, புங்க்தே - சாப்பிடுகிறது.

23. நாயானது சோறுபோடுகிறவனைக்கண்டவுடனேயே அல்ப புத்திகொண்டு வாலை ஆட்டியும், பூமியில் காலை உதைந்தும், கீழேபடுத்து வாயையும் வயிற்றையும் காட்டியும், கெஞ்சி அந்தச் சோற்றை அடைய விரும்புகிறது. யானையோ வென்றால் அந்தச் சோற்றை அலக்ஷ்யமாயும் கம்பீரமாயும் பார்ப்பதுடன் எவ்வளவோ நல் வார்த்தை சொல்லி வேண்டிக்கொண்ட பிறகே சாப்பிடுகிறது.

परिवर्तिनि संसारे मृतः कोवा न जायते ।
सजातो येन जातेन याति वंशः समुन्नतिम् ॥ २४ ॥

பரிவர்த்திநி ஸம்ஸாரே ம்ருத: கோவா ந ஜாயதே |
ஸ ஜாதோ யேந ஜாதேந யாதி வம்ச: ஸமுந்நதிம் ||

பரிவர்த்திநி - அடிக்கடி சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற, ஸம்ஸாரே - ஸம்ஸாரத்தில், ம்ருத: - இறந்துபோன, கோவா - எவன்தான், ந ஜாயதே - மறுபடி பிறப்பதில்லை, ஸ: - அவனே, ஜாத: - உண்மையாகப் பிறந்தவன், யேந - எவனால், வம்ச: - அந்த குலமானது, ஸமுந்நதிம் - உயர்வை, யாதி - அடைகிறதோ.

24. ஜரா மரண ரூபமான இந்த பிறவிக்கடலில் இறந்துபோனவன் எவன்தான் மறுபடி பிறக்கவில்லை ? ஆயினும் எவனால் அந்த வம்சம் உயர்வை அடைகிறதோ அவனே உண்மையாகப் பிறந்தவனாவான்.

कुसुमस्तवकस्येव द्वयी वृत्तिर्मनस्विनः ।
मूर्ध्नि वा सर्वलोकस्य शीर्यते वन एव वा ॥ २५ ॥

குஸும ஸ்தபகஸ்யேவ த்வயீ வ்ருத்தி: மநஸ்விந: |
மூர்த்நி வா ஸர்வலோகஸ்ய சீர்யதே வந ஏவவா ||

மநஸ்விந: - தீரனான கௌரவமுள்ளவனுக்கு, குஸும ஸ்தபகஸ்யேவ - புஷ்பக்கொத்துக்குப்போல், த்வயீ - இரண்டு விதமான, வ்ருத்தி: - இருப்புத்தான் உண்டு, ஸர்வ லோகஸ்ய - எல்லா ஜனங்களுடைய, மூர்த்நிவா - சிரஸில் விளங்குவதோ, அல்லது வநஏவவா - காட்டிலேயே, சீர்யதே - வாடிப்போவதோ.

25. தீரனும் கௌரவம் பொருந்தியவனுமான புருஷனுக்கு இரண்டுவிதமான நிலைமைதான். அதாவது பூங்கொத்துபோல். பூங்கொத்தானது எல்லா ஜனங்களின் சிரஸி

லாவது விளங்கும் அல்லது காட்டிலேயே வாடி அழிந்து விடும். அதுபோல் கௌரவமுள்ளவன் மிக்க உயர்ந்து விளங்கவேண்டும். அல்லது மடியவேண்டும். கீழ்த்தரமாக வாழக்கூடாது.

सन्त्यन्येऽपि बृहस्पतिप्रभृतयः संभाविताः पञ्चषा-
स्तान्प्रत्येष विशेषविक्रमरुचि राहुर्न वैरायते ।
द्वावेव ग्रसते दिवाकरनिशाप्राणेश्वरौ भास्वरौ
भ्रातः पर्वणि पश्य दानवपतिः शीर्षावशेषाकृतिः ॥२६

ஸந்த்யந்யேபி ப்ரஹஸ்பதி ப்ரப்ருதய:
ஸம்பாவிதா: பஞ்சஷா: தாந்
ப்ரத்யேஷ விசேஷ விக்ரம
ருசி ராஹு: ந வைராயதே |
த்வாவேவ க்ரஸதே திவாகர நிசா
ப்ராணே ச்வரௌ பாஸ்வரௌ
ப்ராத: பர்வணி பச்ய தாநவ
பதி: சீர்ஷாவசேஷாக்ருதி: ||

ப்ரஹஸ்பதிப்ரப்ருதய: - பிரஸ்பதி முதலிய, ஸம்பாவிதா: - கௌரவப்பட்ட, அந்யேபி - வேறு க்ரஹங்கள், ஸந்தி - இருக்கின்றன ஆயினும், தாந்ப்ரதி - அவர்களைக் குறித்து, விசேஷவிக்ரமருசி: - மிகுந்த ப்ராக்ரம ருசியுள்ள, ஏஷ: ராஹு: - இந்த ராஹுவானவன், ந வைராயதே - த்வேஷம் கொள்ளுவதில்லை, சீர்ஷாவசேஷாக்ருதி: - சிரஸ் மாத்திரம் உள்ள சரீரமுள்ளவனை, தாநவபதி: - அஸுரத் தலைவனை இந்த ராஹு, பர்வணி - பர்வகாலத்தில், பாஸ்வரௌ - மிகவும் விளங்குகிற, திவாகர நிசாப்ராணேச்வரௌ - ஸூர்யன் சந்திரன் ஆகிய, த்வௌஏவ - இருவரை மட்டும், க்ரஸதே - விழுங்குகிறான், ப்ராத:! - ஸஹோதரனே!, பச்ய - பார்ப்பாயாக.

26. பிருஹஸ்பதி முதலிய வேறுசில பெரிய கிருஹங்கள் இருந்தபோதிலும் அவைகளுடன் ராஹு த்வேஷம் கொள்ளுவதில்லை. ஆனால் ஸூர்யன் சந்திரன் ஆகிய மஹா பிரகாசமுள்ள இருவர்களைமட்டும் பர்வகாலத்தில் விழுங்குகிறான். இந்த காரணத்தை, தம்பி உணர்வாயாக. (சூரன் சூரனுடனேயே போராடவிரும்புவான் என்பது கருத்து.)

वहति भुवनश्रेणिं शेषः फणाफलकस्थितां
कमठपतिना मध्येपृष्ठं सदा स च धार्यते ।
तमपि कुरुते क्रोडाधीनं पयोनिधिरादरा-
दहह महतां निःसीमानश्चरित्रविभूतयः ॥ २७ ॥

வஹதி புவந ச்ரேணிம் சேஷ: பணாபலகஸ்திதாம்
கமடபதிநா மத்யே பிருஷ்டம் ஸதா ஸச தார்யதே |
தமபி குருதே க்ரோடாதீனம் பயோநிதி ராதராத்
அஹஹ மஹதாம் நிஸ்ஸீமாந: சரித்ரவிபூதய: ||

சேஷ: - ஆதிசேஷன், புவநச்ரேணிம் - பாதாளாதி உலக வரிசைகளை, பணாபலகஸ்திதாம் - தனது தலைப்படமாகிற பலகையில் இருக்கிறதாக, வஹதி - தரிக்கிறான், ஸச - அந்த ஆதிசேஷனும், கமடபதிநா - கூர்மமூர்த்தியால், மத்யேப்ருஷ்டம் - தனது முதுகின் நடுவில் ஸதா - எப்போதும், தார்யதே - தரிக்கப்படுகிறான், தமபி - அந்த கூர்ம மூர்த்தியையும், பயோநிதி: - ஸமுத்ரமானது, அநாதராத் - அநாயாஸமாக, க்ரோடாதீனம் - வராஹமூர்த்தியின் மூக்குக்கு அதீனமாக, குருதே - செய்கிறது, அஹஹ - ஆச்சர்யம், மஹதாம் - பெரியோர்களுடைய, சரித்ரவிபூதய: - சரித்ரமஹிமைகள், நிஸ்ஸீமாந: - எல்லையற்றவை.

27. ஆதிசேஷன் தனது தலையாகிற பலகையின் மேலிருக்கிற பாதாளாதி பதினான்கு உலகங்களைத் தாங்குகிறான்.

அந்த ஆதிசேஷனை ஆமை அவதாரம் செய்தவர் தமது முதுகில் சுமக்கிறார். அந்த ஆமை சிரேஷ்டனையும் ஸமுத்ரமானது வராஹமூர்த்தியின் மூக்குக்கு அதீனமாகச் செய்கிறான். இது அதிசயமானது. பெரியோர்களுடைய சரித்ர மஹிமைகள் அளவிடமுடியாதவை.

वरं प्राणोच्छेदः समदमघवन्मुक्तकुलिश-
प्रहारैरुद्गच्छद्बहुलदहनोद्गारगुरुभिः ।
तुषाराद्रेः सूनोरहह पितरि क्लेशविवशे
न चासौ संपातः पयसि पयसां पत्युरुचितः ॥ २८ ॥

வரம் ப்ராணச்சேதஃ ஸமத மகவந்முக்த குலிச
ப்ரஹாரை: உத்கச்சத்பஹுளதஹநோத்கார குருபி: 1
துஷாராத்ரேஸ்ஸூநோ: அஹஹ! பிதரிக்லேச
விவசே நசாஸௌ ஸம்பாத: பயஸிபயஸாம் பத்யுருசித:11

துஷாராத்ரே: - ஹிமவத்பர்வதத்தின், ஸூநோ: - பிள்ளையான மைநாகபர்வதத்திற்கு, உத்கச்சத் பஹுளதஹநோத்காரகுருபி: - அதிகம் வெளிப்படுகிற நெருப்புப் பெருக்கினால் வலுவாயிருக்கிற, ஸமதமகவந் முக்தகுலிச ப்ரஹாரை: - கர்வம் பிடித்த இந்திரனால் எறியப்பட்ட வஜ்ராயுதத் தாக்குதலால், பிராணச்சேத: - பிராணவியோகமே, வரம்- உயர்ந்தது, பிதரி - தகப்பனான ஹிமவான், க்லேசவிவசே - வஜ்ராயுத அடியின் கஷ்டத்தால் தவிக்கையில், பயஸாம்பத்யு: - ஸமுத்திரத்தின், பயஸி - ஜலத்தில், அஸௌஸம்பாத:- இந்த விழுதலானது, ந உசித: - நியாயமன்று

28. ஹிமவான் மலையானது இந்திரனின் வஜ்ராயுதத் தாக்குதலால் சிரமப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அதை கவனியாமல் அதன் பிள்ளையான மைநாகமலையானது ஸமுத்ரத்தில் விழுந்து மறைந்து ஒளிந்துகொண்டது உசிதமன்று. இதைவிட இந்திரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதத் தாக்குதலால் உயிரை விடுவதல்லவோ மேல்.

यदचेतनोऽपि पादैः स्पृष्टः प्रज्वलति सवितुरिनकान्तः ।
तत्तेजस्वी पुरुषः परकृतनिकृतिं कथं सहते ॥ २९ ॥

யதசேதநோபி பாதை: ஸ்ப்ருஷ்ட: ப்ரஜ்வலதி ஸவிது
ரிநகாந்த: |
தத்தேஜஸ்வீபுருஷ: பரக்ருத நிக்ருதிம் கதம்ஸஹதே॥

அசேதநோபி - அறிவற்றதாயிருப்பினும், இநகாந்த: - ஸூர்யகாந்தக்கல்லானது, ஸவிது: - ஸூர்யனுடைய, பாதை: - கால்களால் (கிரணங்களால்) ஸ்ருஷ்ட: - தொடப்பட்டதால், ப்ரஜ்வலதி - அதிகம் ஜ்வலிக்கிறது, தத் - ஆகவே, தேஜஸ்வீ - கௌரவமுள்ள, புருஷ: - மனிதன், பரக்ருத நிக்ருதிம் - பிறர் செய்த அவமானத்தை, கதம் - எப்படி, ஸஹதே - பொறுப்பான் ?

29. அறிவற்ற ஸூர்யகாந்தக் கல் கூட ஸூர்யனின் பாதங்கள் தன்மீது பட்டதற்காக கோபித்து தேஜோமயமாய் ஜ்வலிக்கிறதல்லவா ? இப்படியிருக்க அறிவுள்ள கௌரவமுள்ள மனிதன் பிறர் செய்த அவமானத்தை எப்படி ஸஹித்திருப்பான் ?

सिंहः शिशुरपि निपतति मदमलिनकपोलभित्तिषु गजेषु ।
प्रकृतिरियं सत्त्ववतां न खलु वयस्तेजसां हेतुः ॥ ३० ॥

ஸிம்ஹ: சிசுரபி நிபததி மத மலிந கபோல பித்திஷு
கஜேஷு |
ப்ரக்ருதிரியம் ஸத்வவதாம் ந கலு வயஸ்தேஜஸாம்ஹேது:॥

ஸிம்ஹ: - சிங்கமானது, சிசுரபி - குட்டியாயிருந்தாலும், மதமலிநகபோல பித்திஷு - மதஜலத்தால் அழுக்குள்ள கன்னப் பிரதேசங்களையுடைய, கஜேஷு - யானைகள்மீது, நிபததி - பாய்கிறது, இயம் - இது, ஸத்வவதாம் - பலிஷ்டர்களுக்கு, ப்ரக்ருதி: - ஸ்வபாவமானது, தேஜஸாம் - தேஜஸ்களுக்கு, வய: - வயஸ்ஸானது, நகலுஹேது: - காரணமல்லவன்றோ ?

30. ஸிம்மமானது குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தாலும் மதம்பிடித்த யானைகள் மீது பாய்ந்து தன்து பராக்ரமத்தை காட்டுகிறது. பலவான்களுக்கு இந்த ஸ்வபாவம் இயற்கையானது. அக்நி முதலிய தேஜஸ்களுக்கு சிறிது பெரிது என்ற வித்யாஸம் கிடையாதல்லவோ? தேஜோவான்கள் வயதில் சிறியவர்களாயிருந்தாலும் பராக்ரமத்தில் குறைவு பட்டிருக்கமாட்டார்கள்.

जातिर्यातु रसातलं गुणगणस्तत्राप्यधो गच्छतां
शीलं शैलतटात्पतत्वभिजनः संदह्यतां वह्निना ।
शौर्ये वैरिणि वज्रमाशु निपतत्वर्थोऽस्तु नः केवलं
येनैकेन विना गुणास्तृणलवप्रायाः समस्ता इमे ॥

ஜாதிர் யாது ரஸாதலம் குண கண:
தத்ராப்யதோ கச்சதாம்
சீலம் சைல தடாத் பதத்வ பிஜந:
ஸந்தஹ்யதாம் வஹ்நிநா |
சௌர்யே வைரிணி வஜ்ரமாசுநிபதத்
வர்த்தோஸ்துந: கேவலம்
யெநைகேந விநாகுணா: த்ருணலவ
ப்ராயா ஸ்ஸமஸ்தா இமே ‖ 31

ஜாதி: - பிராம்மண்யாதி ஜாதியும், ரஸாதலம் - பாதாளத்திற்கு, யாது - போகட்டும். குண கண: - தைர்யாதி குண ஸமூஹங்கள், தத்ராபி - அந்த பாதாளத்திற்கும், அத: - கீழே, கச்சதாம் - போகட்டும். சீலம் - நல்ல ஸ்வபாவமானது, சைல தடாத் -மலை மீதிருந்து, பதது-விழுந்து நசிக்கட்டும். அபிஜந: - வம்ச கௌரவமானது, வஹ்நிநா - நெருப்பினால், ஸந்தஹ்யதாம் - எரிந்து போகட்டும்.

வைரிணி - பகைவனை, சௌர்யே-சூரத்தனத்தில், வஜ்ரம் - இடியானது, ஆசுநி பதது - உடனே விழட்டும். ந: - நமக்கு. அர்த்த: கேவலம் - பணம் மட்டும், அஸ்து - இருந்தால் போதும். யேந ஏகேந விநா - எந்தப் பணமில்லாமையால், ஸமஸ்தா: இமே குணா: - கீழே சொன்ன குணங்கள் யாவும், த்ருண லவப்ராயா: - புல் தூசிக்கு ஒப்பானவைகளாகின்றனவோ.

31. பிராம்மண்யாதி ஜாதி கௌரவமோ பாதாளம் சென்று நசித்துப்போனாலும் போகட்டும். தைர்ய சம தமாதி குணங்கள் பாதாளத்திற்கும் கீழே சென்று மறைந்தாலும் ஸரி, நல்ல ஸ்வபாவம் மலையிலிருந்து வீழ்ந்து மாய்ந்தாலும் ஸரி, வம்சகௌரவம் எரிந்து போனாலும் ஸரி, சூரத்தனத்தில் இடிவிழுந்தாலும் ஸரி,நமக்குப் பணம் ஒன்றுதான் வேண்டியது. அந்தப் பணமில்லாவிடில் கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள் எல்லாம் புல் தூசிபோல் மதிப்பற்றவைகளாகின்றனவல்லவா ?

यस्यास्ति वित्तं स नरः कुलीनः
स पण्डितः स श्रुतवान्गुणज्ञः ।
स एव वक्ता स च दर्शनीयः
सर्वे गुणाः काञ्चनमाश्रयन्ति ॥ ३२ ॥

யஸ்யாஸ்தி வித்தம் ஸ நர: குலீந:
ஸ பண்டித: ஸச்ருதவாந் குணக்ஞ:
ஸ ஏவ வக்தா ஸ ச தர்சநீய:
ஸர்வே குணா: காஞ்சநமாச்ரயந்தி ॥

யஸ்ய - எவனுக்கு, வித்தம் - பணமானது, அஸ்தி - இருக்கிறதோ, ஸ நர: - அந்த மனிதன். குலீந:- நல்ல குலத்

தில் பிறந்தவன், ஸ பண்டித: - அவனே படித்த அறிவாளி. ஸ: சுருதவான் - அவனே கேள்வியுள்ளவன். குணக்ஞ: -நற் குணங்களை அறிந்தவன், ஸ ஏவ வக்தா - அவனே நல்ல வாசாலகன், ஸசதர்சநீய: - அவனே பார்க்கத்தக்க அழகுள் ளவன், ஸர்வே குணா: - மேற்சொல்லியவை போன்ற எல்லா குணங்களும், காஞ்சநம் - பணத்தையே, ஆச்ரயந்தி - அண்டி நிற்கின்றன.

32. உலகில் எவனிடம் பணம் அதிகமிருக்கிறதோ அவனே நல்ல குலமுள்ளவனும், படித்த கல்விமானும் நல்ல கேள்வியுள்ளவனும் மதிக்கப்படுகிறான். மேலும் பணமுள்ளவனே குணக்ஞனும், அவனே பெரிய வாசாலக னும், அவனே அழகுள்ளவனும் மதிக்கப்படுகிறான். எல் லா குணங்களும் பணத்தையே ஆச்ரயித்து ஏற்படுகின்றன வல்லவோ ? (உண்மையிலேயே மேற்படி குணமில்லாதவ னும், பணக்காரனுயிருந்தால் எல்லா குணங்களும் அவனிட மிருப்பதாக நினைப்பது உலக இயற்கை.)

दौर्मन्त्र्यान्नृपतिर्विनश्यति यतिः सङ्गात्सुतो लालना-
द्विप्रोऽनध्ययनात्कुलं कुतनयाच्छीलं खलोपासनात् ।
ह्रीर्मद्यादनवेक्षणादपि कृषिः स्नेहः प्रवासाश्रया-
न्मैत्री चाप्रणयात्समृद्धिरनयात्त्यागात्प्रमादाद्धनम् ॥३३॥

தௌர் மந்த்ர்யாத் ந்ருபதிர் விநச்யதி யதிஸ்ஸங்காத்
ஸுதோ லாலநாத் விப்ரோ'நத்யயநாத் குலம்
குதநயாத் சீலம் கலோபாஸநாத் ।
ஹ்ரீ: மத்யாதநவேக்ஷணாதபி க்ருஷி: ஸ்நேஹ:
ப்ரவாஸாச்ரயாத் மைத்ரீ ச அப்ரணயாத் ஸம்ருத்திர
நயாத் த்யாகாத் பிரமாதாத்தனம் ॥

ந்ருபதி: - அரசன், கௌர்மந்த்ராத் - கெட்ட மந்த்ராலோசனையால், விநச்யதி - நசித்துப் போகிறான். யதி: - ஸன்யாஸியானவன், ஸங்காத் - சேர்க்கையாலும், ஸுத: - பிள்ளை, லாலநாத் - தோஷத்தை மறைத்துக் கொண்டாடுவதாலும், விப்ர: - பிராம்மணன், அநத்யயநாத் - வேதாத்யயனம் செய்யாததாலும், குலம் - குடும்பமானது, குதநயாத் - கெட்ட பிள்ளையாலும், சீலம் - நன்னடக்கையானது, கலோபஸேவநாத் - துஷ்டர்களுடன் ஸஹவாஸம் செய்வதாலும், விநச்யதி - நாசமடைகிறது. ஹ்ரீ: - வெட்கமானது, மத்யாத் - கள் குடிப்பதாலும், க்ருஷி: - பயிர்ச்செலவானது, அநவேக்ஷணாத் - அடிக்கடி கவனிக்காததாலும், விநச்யதி - நசித்துவிடுகிறது. ஸ்நேஹ:-ப்ரீதியானது, ப்ரவாஸாச்ரயாத் - தேசாந்திர வாஸத்தினாலும், மைத்ரீ - ஒற்றுமையானது, அப்ரணயாத் - விச்வாஸக் குறைவாலும், ஸம்ருத்தி: - ஸம்பத்தானது, அநயாத் - நீதியின்மையாலும், தநம் - பணமானது, த்யாகாத் - சக்தி மீறி செலவழிப்பதாலும், ப்ரமாதாத் - கவனக் குறைவாலும், விநச்யதி - நசித்துவிடுகிறது.

33. அரசன் கெட்ட மந்திராலோசனையால் கெடுவான். ஸர்வ ஸங்கத் யாகம் செய்த ஸன்யாஸி, விஷயங்களில் பற்றுதல் அடைந்தால் வீழ்ச்சியடைகிறான். வாலனையால் புத்ரன் கெடுகிறான். பிராம்மணன் வேதாத்யயனம் செய்யாததாலும், நல்ல குலமானது கெட்ட பிள்ளையாலும், நற்குணமானது துஷ்ட ஸஹவாஸத்தாலும் கெட்டுப் போய்விடுகிறது. கள் குடிப்பதால் வெட்கம்போகிறது. பயிர்ச்செயல் வேலையானது அடிக்கடி கவனிக்காததால்வீணாகிவிடுகிறது. பரஸ்பர அன்பு தேசாந்திர வாஸத்தினால்குறைந்துவிடுகிறது. ஸம்பத்தானது நீதி முறை தவறியகார்யத்தாலும், பணமானது சக்தி மீறிய செலவாலும் கவனக் குறைவாலும் நசித்துவிடுகிறது.

दानं भोगो नाशस्तिस्रो गतयो भवन्ति वित्तस्य ।
यो न ददाति न भुङ्क्ते तस्य तृतीया गतिर्भवति ॥३५॥

தானம் போகோ நாச: திஸ்ரோ
 கதயோ பவந்திவித்தஸ்ய ‖
யோ ந ததாதி ந புங்க்தே
 தஸ்ய த்ருதீயா கதி: பவத்யேவ ‖

வித்தஸ்ய - பணத்திற்கு, தானம் - கொடுப்பதென்ன, போக: - தாம் அநுபவிப்பதென்ன, நாச: - நாசமென்ன ஆகிய, திஸ்ர: - மூன்றுவிதமான, கதய: - நிலைமைகளே, பவந்தி - இருக்கின்றன. ய: - எவன், ந ததாதி - தானம் செய்வதில்லையோ, ந புங்க்தே - தானும் அனுபவிப்பதில்லையோ, தஸ்ய - அவனுக்கு, த்ருதீயா - மூன்றுவதான, கதி: - நாச நிலைமையானது, பவத்யேவ - ஏற்பட்டே தீரும்.

34. பணத்திற்கு மூன்று அவஸ்தைகள் உண்டு. ஒன்று பிறருக்கு தானம் செய்வது; தான் அனுபவிப்பது மற்றொன்று. நசித்துவிடுவது மூன்றுவது அவஸ்தை. எவன் பிறருக்கும் கொடுக்காமல் தானும் அனுபவிக்காமல் பணம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ அவனது பணத்திற்கு நாசம் என்ற மூன்றுவது அவஸ்தை ஏற்படுவதே இயற்கை.

मणिः शाणोल्लीढः समरविजयी हेतिदलितो
 मदक्षीणो नागः शरदि सरिदाश्यानपुलिना ।
कलाशेषश्चन्द्रः सुरतमृदिता बालवनिता
 तनिम्ना शोभन्ते गलितविभवाश्चार्थिषु नराः ॥३५॥

மணி: சாணோல் லீட: ஸமர விஜயீ ஹேதி தளித:
மத க்ஷீணோ நாக: சரதி ஸரிதாச்யான புளிநா ‖
கலா சேஷ: சந்த்ர: ஸுரத ம்ருதிதா பால வநிதா
தநிம்நா சோபந்தே களித விபவாச்சார்த்திஷு நரா: ‖

சாணோல் லீட: - சாணையில் தீட்டப்பட்ட, மணி: - ரத்நமும், ஹேதி தளித: - ஆயுதத்தால் காயமடைந்த, ஸம ரவிஜயீ - யுத்த சூரனும், மதக்ஷீண: - மதஜலப் பெருக்கால், க்ஷீண:, இளைத்த, நாக: - யானையும், சரதி - சரத் காலத் தில், ஆச்யான புளிநா - சிறிது உலர்ந்த மணல் திட்டுள்ள, ஸரித் - நதியும், கலா சேஷ: - ஒரு கலையால் மீந்துள்ள, சந்த்ர: - சந்திரனும், ஸுரதம்ருதிதா - பர்த்தாவுடன் காம விலாஸங்களால் சோர்வடைந்த, பால வனிதா - யுவதி ஸ்திரீ யும், அர்த்திஷு - யாசகர் விஷயத்தில், களித விபவா: - செலவழிந்த பணமுள்ள, ந்ருபா: - அரசர்களும், தனிம்நா - இளைத்திருப்பதாலேயே, சோபந்தே - சோபிக்கிறார்கள்.

35. உலகில் கீழ்க்கண்டவர் இளைத்திருப்பதாலேயே சோபையை (கௌரவத்தை) அடைகிறார்கள். சாணையிட்டுத் தீட்டப்பட்ட ரத்நம் உருவில் இளைத்தாலும் அதிக சோபை யை அடைகிறது. அது போல், யுத்தத்தில் காயமடைந்த யுத்த வீரனும், மதஜலப் பெருக்கால் இளைத்த யானையும், ஜலம் வடிந்து மணல் திட்டு விழுந்த நதியும், ஒரே ஒரு கலை யால் பாக்கியிருக்கும் சந்திரனும், காம விலாஸங்களால் சோர்வடைந்த யுவதியும்,யாசகர்களுக்கு தானம் கொடுத்து பணமிழந்த அரசர்களும் இளைப்பினாலேயே சோபிக்கிறார்கள்.

परिक्षीणः कश्चित्स्पृहयति यवानां प्रसृतये
स पश्चात्संपूर्णः कलयति धरित्रीं तृणसमाम् ।
अतश्चानेकान्ता गुरुलघुतयार्थेषु धनिना-
मवस्था वस्तूनि प्रथयति च संकोचयति च ॥ ३६ ॥

பரிக்ஷீண: கச்சித் ஸ்ப்ருஹயதி யவாநாம் ப்ரஸ்ருதயே
ஸ பச்சாத் ஸம்பூர்ண: கலயதி தரித்ரீம் த்ருண ஸமாம் ।

அதச்சாநேகாந்தா குரு லகுதயார்த்தேஷு தநிநாம்
அவஸ்தாவஸ்தூநி ப்ரதயதி ச ஸங்கோசயதி ச ||

பரிக்ஷீண: - தரித்ரனை, கச்சித் - ஒருவன், யவாநாம் - யவ தான்யத்தின், ப்ரஸ்ருதயே - ஒரு பிடி அளவாவது கிடைக்க, ஸ்ப்ருஹயதி - ஆசையுடன் விரும்புகிறான். ஸ: - அவனே, பச்சாத் - பின்னொரு காலத்தில், ஸம்பூர்ண: - பணக்காரனுகிவிட்டால், தரித்ரீம் - பூமியையே, த்ருண ஸமாம் - துரும்புக்கு ஸமமாக, கலயதி - நினைக்கிறான். அத: - ஆதலால், அர்த்தேஷு - பூமி முதலிய வஸ்துக்களில் குரு லகு தயா - பெரிது சிறியதென்கிற, தன்மையால், அநேகாந்ததா - நியதியில்லாமை ஏற்படுகிறது. தநிநாம் - பணக்காரர்களுடைய, அவஸ்தா - நிலைமையானது, வஸ்தூநி - திரவ்யங்களை ப்ரதயதி - பெரிதாக்குகிறது. ஸங்கோசயதி ச - சிறியதாயும் செய்கிறது.

36. ஒருவன் தரித்ரனுயிருக்கும்போது ஒரு பிடி அரிசி கிடைப்பதற்காகப் பாடுபடுகிறான். அவனே பிறகு பணக்காரனுகிவிட்டால் பூமியைக்கூட துரும்பாக அலக்ஷ்யம் செய்கிறான். ஆதலால் பண விஷயத்தில் பெரிது சிறியது என்கிற காரணம் கொண்டு நியதி இல்லை. ஆகவே தனிகர்களுடைய நிலைமை பணமில்லாத ஸமயத்தில் சிறியதையும் பெரிதாக நினைக்கச் செய்கிறது. தனம் ஏற்பட்ட பிறகு பெரியதையும் சிறியதாக நினைக்கச் செய்கிறது.

राजन्दुधुक्षसि यदि क्षितिधेनुमेनां
तेनाद्य वत्समिव लोकममुं पुषाण।
तस्मिंश्च सम्यगनिशं परिपुष्यमाणे
नानाफलं फलति कल्पलतेव भूमिः॥ ३७॥

ராஜந்! துதுக்ஷஸி யதி க்ஷிதிதேனுமேநாம்
தேநாத்ய வத்ஸமிவ லோகமமும் புஷாண I
தஸ்மின் ச ஸம்யகநிசம் பரிபுஷ்யமாணே
நாநா பலம் பலதி கல்பலதேவ பூமி: II

ஏ ! ராஜந் - ஓ அரசனே! ஏநாம் - இந்த, க்ஷிதிதேனும் - பூமியாகிற பசுவை, துதுக்ஷஸியதி - கறக்க விரும்புகிறாயானால், தேந - அக்காரணத்தால், அத்ய - இப்போது, வத்ஸமிவ - கன்று போலுள்ள, அமும் லோகம் - இந்த லோகத்தை, புஷாண - போஷிக்கச் செய்வாயாக. தஸ்மிந் - அந்த லோகமாகிற கன்றானது, அநிசம் - எப்போதும், பரிபுஷ்யமாணே - போஷிக்கப்படுங்கால், பூமி: - பூமியானது, கல்பலதேவ் - கல்பகக் கொடி போல், நாநாபலம் - எல்லாவித பலனை, பலதி - உற்பத்தி செய்கிறது.

37. ஏ! அரசனே! பூமிபதியான நீ இந்த பூமியிலிருந்து தன தான்யாதிகளான திரவ்யங்களை கறக்க விரும்பினால், முதலில் அந்த திரவ்யத்தால் கன்று போன்ற இந்த லோகத்தை போஷிக்க கடவாய். உலகமாகிற கன்று எவ்வளவு சிரத்தையுடன் போஷிக்கப்படுகிறதோ, அவ்வளவுக்கு இந்த பூமி கல்பகக் கொடி போல் எல்லாவித பலனையும் கொடுக்கும்.

सत्यानृता च परुषा प्रियवादिनी च
हिंस्रा दयालुरपि चार्थपरा वदान्या ।
नित्यव्यया प्रचुरनित्यधनागमा च
वाराङ्गनेव नृपनीतिरनेकरूपा ॥ ३८ ॥

ஸத்யா ந்ருதா ச பருஷா ப்ரிய பாஷிணி ச
ஹிம்ஸ்ரா தயாளுரபிசார்த்தயா வதாந்யா I
நித்ய வ்யயா ப்ரசுர நித்ய தநாகமாச
வாராங்கநேவ ந்ருப நீதி ரநேக ரூபா II

ந்ருப நீதி: - ராஜ நீதியானது, வாராங்கனேவ - தாஸியைப் போல், ஸத்யா - உண்மையானதாகவும், அந்ருதா - பொய்யுள்ளதாயும், பருஷா - கடுமையுள்ளதாயும், பிரியபாஷிணி - பிரியமாகப் பேசுகிறதாயும், ஹிம்ஸ்ரா - ஹிம்ஸிப்பதாயும், தயாளுரபி - ஒரு ஸமயம் தயை பொருந்தியது போலும், அர்த்த பரா - பணத்தையே பெரிதாக நினைப்பதாயும், வதாந்யா ஒரு ஸமயம் தாராள நோக்கமுள்ளதாயும், நித்ய வ்யயா - எப்போதும் செலவு நிறைந்ததாயும், பிரசுர நித்யத நாகமாச - சில ஸமயம் ஏராளமான பண வரும்படியுள்ளதாயும், அநேக ரூபா - பலவித ஸ்வரூபமுள்ளதாக இருக்கும்.

38. ராஜ நீதியையும், விலை மாதரையும் ஒப்பிட்டுக் கவி இங்கு பேசுகிறார். தாஸிகள் எப்போதும் ஸத்யம், அஸத்யம் இரண்டும் கலந்தே பேசுவார்கள். அவர்கள் எப்போதும் கடுமையாகவே பேசிக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். சில ஸமயம் பிரியம் கலந்து பேசுவார்கள். ஹிம்ஸையும் செய்வார்கள். தயாள குணத்தையும் காட்டுவார்கள். காசு பிடுங்குவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்த போதிலும் உதாரத்தன்மையையும் காட்டுவார்கள். செலவும் செய்வார்கள். வேண்டியவளவு பணமும் சேகரிப்பார்கள். இப்படி தாஸிகள் அநேக ஸ்வரூபமுள்ளவர்களாயிருப்பது போலவே ராஜ நீதியும் இருக்கும். அதாவது கீழ்க்காட்டிய குணமும், துர்குணமும் பொருந்தியிருக்கும்.

आज्ञा कीर्तिः पालनं ब्राह्मणानां
दानं भोगो मित्रसंरक्षणं च ।
येषामेते षड्गुणा न प्रवृत्ताः
कोऽर्थस्तेषां पार्थिवोपाश्रयेण ॥ ३९ ॥

ஆக்ஞா கீர்த்தி: பாலநம் ப்ராம்ஹணாநாம்
தாநம் போகோ மித்ர ஸம்ரக்ஷணம் ச ।
யேஷாமேதேஷட் குணா: ந ப்ரவ்ருத்தா:
கோர்த்த ஸ்தேஷாம் பார்த்திவோ பாச்ரயேண ॥

யேஷாம் - எந்த அரசர்களுக்கு, ஆக்ஞா - வியஸ்தை யை ரக்ஷிக்கும் உத்திரவும்; கீர்த்தி: - தான தர்மத்தால் ஏற் பட்ட யசஸ்ஸும், ப்ராம்மணாநாம் பாலனம் - பிராம்மணர் களை உபத்திரவமேற்படாமல் காப்பதும், தாநம் - ஸத்பாத்தி ரங்களில் தானம் வழங்குவதும், போக: - தான் வேண்டி யளவு ஸந்மார்க்கத்தில் அநுபவிப்பதும், மித்ர ஸம்ரக்ஷணம் ச-மித்ரர்களைக் கஷ்டத்திலிருந்து காப்பதுமான-ஏதே: ஷட் குணா: - இந்த ஆறு குணங்களும், ந ப்ரவ்ருத்தா: - உண்டாக வில்லையோ, தேஷாம் - அத்தகைய அரசர்களுடைய, உபா ச்ரயேண - ஆச்ரயத்தால், கோர்த்த: - என்ன பிரயோஜ னம்?

39. *பார்த்திவ! ஏ அரசனே! சொல்லுவாயாக! எந்த அரசனிடம் ஆக்ஞை, கீர்த்தி, பிராம்மண ரக்ஷணம், தானம், தான் அனுபவிப்பது, மித்ரர்களைக் காப்பது போன்ற ஆறு குணங்கள் இல்லையோ அத்தகைய அரசனை அண்டியிருப் பதில் பிரஜைகளுக்கு என்ன பயன்? அரசனே நீயே சொல் லுவாயாக.*

यद्धात्रा निजफालपट्टलिखितं स्तोकं महद्वा धनं
तत्प्राप्नोति मरुस्थलेऽपि नितरां मेरौ च नातोऽधिकम् ।
तद्धीरो भव वित्तवत्सु कृपणां वृत्तिं वृथा मा कृथाः
कूपे पश्य पयोनिधावपि घटो गृह्णाति तुल्यं जलम् ॥४०

யத்தாத்ரா நிஜ பாலபட்ட லிகிதம்
ஸ்தோகம் மஹத்வா தனம்
தத்ப்ராப்நோதி மருஸ்தலேபி
நிதராமேரௌ ச நா தோதிகம் ।
தத்தீரோபவ வித்த வத்ஸு க்ருபணாம்
வ்ருத்திம் வ்ருதாமா க்ருதா:
கூபே பச்ய பயோ நிதவாபி
கடோ க்ருண்ஹாதி துல்யம் ஜலம் ॥

ஸ்தோகம் - கொஞ்சமானதோ, மஹத்வா = அதிகமானதோ, யத் தனம் - எந்த தனமானது, தாத்ரா - பிரம்மாவினல், நிஜ பாலபட்ட லிகிதம் - தன்னுடைய நெற்றிப்பட்டையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அதை மனிதன், மருஸ்தலேபி - ஜன ஸஞ்சாரமற்றவிடத்திலும் - ப்ராப்நோதி-கட்டாயமாக அடைகிறன். மேராவபி - மேரு பர்வதத்திற்குப் போனாலும், நாதோதிகாம் - அதற்கு மேற்பட்டதை அடைகிறதில்லை. ஆதலால் மனிதனே! நீ; தீரோபவ - தீரனயிரு. வித்த வத்ஸு - பணமுள்ளவர்களிடம், க்ருபணாம் - நீசத்தனமான வ்ருத்திம் - கார்யத்தை, மாக்ருதா: - செய்யாதே. கட: - குடமானது, கூபே - கிணற்றிலும், பயோநிதௌ - ஸமுத்ரத்திலும், துல்யம் - ஸம அளவுள்ள, ஜலம் - ஜலத்தையே க்ருண்ஹாதி - கிரஹிக்கிறதல்லவா? பச்ய - இந்த நியாயத்தை பார்ப்பாயாக.

40. பிரம்மா மனிதனுக்கு நெற்றிப்பட்டையில் எழுதும்போது கொஞ்சமோ, நிறையவோ எவ்வளவு பணம் கிடைக்குமென்று எழுதியுள்ளாரோ அந்தப் பணமானது நிர்ஜன பிரதேசத்தில் வஸித்தாலும் கிடைத்துவிடுவது நிச்சயம். மேருமலைக்குப் போனாலும் அதற்கு மேல் கிடைக்காது. ஆகையால் தீரனாயிருப்பாயாக! பணக்காரர்களிடம் சென்று நீச கார்யம் செய்யாதே! கிணற்றிலும், ஸமுத்ரத்திலும் குடமானது ஸம அளவுள்ள ஜலத்தையே கிரஹிக்கிறதென்கிற நியாயத்தையும் கவனிப்பாயாக.

अकरुणत्त्वमकारणविग्रहः
 परधने परयोषिति च स्पृहा ।
सुजनबन्धुजनेष्वसहिष्णुता
 प्रकृतिसिद्धमिदं हि दुरात्मनाम् ॥ ४१ ॥

அகருணத்வ மகாரண விக்ரஹ:
 பரதநே பரயோஷிதி ச ஸ்ப்ருஹா ।
ஸுஜந பந்து ஜநேஷ்வ ஸஹிஷ்ணுதா
 ப்ரக்ருதி ஸித்தமிதம்ஹி துராத்மநாம் ॥

துராத்மநாம் - துர்ஜனர்களுக்கு, அகருணத்வம்-தயையின்மையும், அகாரண விக்ரஹ: - காரணமின்றி கலஹம் செய்வதும், பர தநே - பிறர் பணத்திலும், பர யோஷிதி ச - பிறர் தாரத்தினிடமும், ஸ்ப்ருஹா - ஆசையும், ஸுஜன பந்து ஜநேஷு - நல்ல மனிதர்கள், பந்து ஜனங்கள் ஆகியவர்களிடம், அஸஹிஷ்ணுதா - பொறுமையும், ப்ரக்ருதி ஸித்தம் ஹி - பிறவியிலேயே ஏற்பட்டதல்லவா?

கருணையின்மை, நிஷ்காரணமாகச் சண்டையிடுவது, பிறருடைய பணம், பெண்டாட்டிகளிடம் ஆசை கொள்வது, நல்லவர், பந்துக்களைக் கண்டு பொறாமைப் படுவது ஆகிய துர்க்குணங்கள் துராத்மாக்களுக்கு பிறவியிலேயே ஏற்பட்டனவல்லவா?

दुर्जनः परिहर्तव्यो विद्ययालंकृतोऽपि सन् ।
मणिना भूषितः सर्पः किमसौ न भयंकरः ॥४२

துர்ஜந: பரிஹர்த்தவ்ய: வித்யயாலங்க்ருதோபிஸந் ।
மணிநா பூஷித: ஸர்ப்ப: கிமஸௌ ந பயங்கர: ।

துர்ஜன: - துஷ்ட மனிதன், வித்யயா - படிப்பினால், அலங்க்ருதோऽபிஸந் - சோபிக்கிறவனாயிருந்தாலும், பரிஹர்த்தவ்ய: - விலக்கத் தக்கவனே. மணிநா - ரத்னத்தால் பூஷித: - சோபிக்கிற, ஸர்ப்ப: அஸௌ - இந்த பாம்பானது பயங்கர: நகிம்? - பயங்கரமாயிருக்கவில்லையா?

42. துர்ஜனன் நல்ல படிப்பாகிற அலங்காரமுள்ளவனாயிருந்தாலும் ஒதுக்கத்தக்கவனே. ரத்னத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் பாம்பு பயங்கர பிராணியல்லவா?

जाड्यं ह्रीमति गण्यते व्रतशुचौ दम्भः शुचौ कैतवं
शूरे निर्घृणता मुनौ विमतिता दैन्यं प्रियालापिनि ।
तेजस्विन्यवलिप्तता मुखरता वक्तव्यशक्तिः स्थिरे
तत्को नाम गुणो भवेत्स गुणिनां यो दुर्जनैर्नाङ्कितः ॥

ஜாட்யம் ஹ்ரீமதி கண்யதே
வ்ரதசுசௌ தம்ப: சுசௌகைதவம்

சூரே நிர்க்ருணதா முநௌ
விமதிதா தைந்யம் ப்ரியாலாபிநி ।
தேஜஸ்விநி யவலிப்ததா முகரதா
வக்தவ்ய சக்தி ஸ்திரே தத்
கோநாம குணோ பவேத் ஸுகுணி
நாம்யோ துர்ஜநைர்நாங்கித: ॥

ஸுகுணிநாம் - நற்குணமுள்ளவர்களுடைய, கோநாம குண: - எந்த குணம் தான், துர்ஜநை:-துஷ்டர்களால், நாங்கித: பவேத் - தூஷிக்கப்படாமல் இருக்க முடியும்? (ஏனெனில்) ஹ்ரீமதி - லஜ்ஜையுள்ளவரிடம், ஜாட்யம் கண்யதே - ஜடத்தனம் நினைக்கப்படுகிறது. வ்ரதருசௌ - வ்ரதங்களால் சுத்தமாயிருப்பவனிடம், தம்ப: - டம்பமென்று நினைக்கப்படுகிறது. சுசௌ - ஸ்வபாவமாகவே சுத்தனாயிருப்பவனினிடம், கைதவம் - கபடமென்று நினைக்கப்படுகிறது. சூரே - சூரனிடம், நிர்க்ருணதா - தயையில்லையென்று நினைக்கப்படுகிறது. முநௌ - மனனம் செய்பவனிடம், விமதிதா - புத்தியின்மை நினைக்கப்படுகிறது. பிரியாலாபிநி - நல் வார்த்தை சொல்பவனிடம், தைன்யம் - கையாலாகாத தனம் நினைக்கப்படுகிறது. தேஜஸ்விநி - தேஜஸ்வியிடம், அவலிப்ததா - கர்விஷ்டனென்று நினைக்கப்படுகிறது. வக்தவ்ய-சக்தி ஸ்திரே - சொல்வன்மை சக்தி பொருந்தியவனிடம், முகரதா - வீண் இறைச்சல் போடுகிறவனென்றும் நினைக்கப்படுகிறது.

43. நற்குணமுள்ளவர்களிடம் காணப்படும் ஒவ்வொரு குணத்தையும் துர்ஜனன் ஏதாவது வியாஜம் காட்டி தூஷிக்கிறான். லஜ்ஜாகுணமுள்ளவனை ஜடனென்று பரிஹஸிக்கிறான். கிருச்ர சாந்திராயணாதி விரதாநுஷ்டானமுள்ளவனாயிருந்தால் அவனை டாம்பீகனென்று தூஷிக்கிறான்,

ஸ்வபாவ சுத்தனுயிருப்பவனை கபடக்காரனென்கிறான். சூரனை சருணையற்றவனென்கிறான். மனனம் செய்பவனை புத்தியற்றவனென்று கேலி செய்கிறான். நல் வார்த்தை பேசுகிறவனை கையாலாகாதவனென்று கூறுகிறான். தேஜஸ்வியாயிருந்தால் அவனை அஹம்பாவியென்று சொல்லிவிடுகிறான். நல்ல உபந்யாஸ சக்தியுள்ளவனை-வீண் இறைச்சல்காரனென்றும் குறை சொல்லுகிறான். ஆகையால் ஸத்குணமுள்ளவர்களின் குணங்களில் எது தான் துர்ஜனங்களால் தூஷிக்கப்படாமல் பாக்கியிருக்க முடியும்! ஒன்றுமே பாக்கியிராது.

लोभश्चेदगुणेन किं पिशुनता यद्यस्ति किं पातकैः
सत्यं चेत्तपसा च किं शुचि मनो यद्यस्ति तीर्थेन किम्।
सौजन्यं यदि किं बलेन महिमा यद्यस्ति किं मण्डनैः
सद्विद्या यदि किं धनैरपयशो यद्यस्ति किं मृत्युना॥ ४४॥

லோபச்சேதகுணேந கிம்
பிசுநதாயத்யஸ்தி கிம் பாதகை:
ஸத்யம் சேத்தபஸா ச கிம்
சுசிமனோயத்யஸ்தி தீர்த்தேந கிம் ।
ஸௌஜன்யம் யதி கிம்
பலேந மஹிமாயத்யஸ்தி கிம்
மண்டனை: ஸத்வித்யாஸ்தி கிம்
தனை: அபய சோயத்யஸ்தி கிம் ம்ருத்யுநா ॥

லோப: - துராசையானது, அஸ்தி சேத் - இருந்தால், அகுணேந - வேறு துர்குணத்தால், கிம் - என்ன? பிசுநதா - கோழ்ச்சொல்லும் தன்மை, யத்யஸ்தி -இருக்குமானால், பாதகை: - பிரம்மஹத்யாதி வேறு பாதகங்களால் என்ன? ஸத்

யம் சேத் - ஸத்யமிருந்தால், தபஸாசகிம் - வேறு தபஸ் எதற்கு? சுசிமந: - பரிசுத்தமான மனஸ் இருந்தால், தீர்த்தேந - புண்ய தீர்த்தத்தால் என்ன? ஸௌஜன்யம் யதீ-நல்ல மனிதத்தன்மை இருந்தால், கிம் பலேந - ஸேனை யெதற்கு? மஹிமாத்யஸ்தி - கௌரவமிருந்தால் - கிம் மண்டனை: - அலங்காரங்களால் பயனென்ன? ஸத்வித்யாஸ்தி-நல்ல கல்வியிருந்தால், கிம்தனை: பணத்தால் பயனென்ன? அபயச: - அபகீர்த்தியானது, யத்யஸ்தி - இருக்குமானல், ம்ருத்யுநா கிம்? - மரணத்தால் என்ன?

44. மனிதனுக்கு லோபமென்ற துராசையிருந்தால் அதைவிட துர்குணம் வேறு வேண்டாம். கோழ்ச் சொல்லுதல் இருந்தால் பிரும்மஹத்யாதி பாதகங்களைவிட அது பெரிய பாதகம். ஸத்யமிருந்தால் அதைவிட வேறு தபஸ் தேவையில்லை. மனஸ் சுத்தமாயிருந்தால் புண்ய தீர்த்தம் வேறு வேண்டுமோ? ஸுஜனத்தன்மையிருந்தால் ஸானுவ உதவி எதற்கு? மஹிமையைவிட வேறு அலங்காரம் உண்டோ? நல்ல கல்வியைக் காட்டிலும் பணம் மேற்பட்டதா? அபகீர்த்தி இருந்தால் அதைவிட மிருத்யு வேறு எது?

शशी दिवसधूसरो गलितयौवना कामिनी
सरो विगतवारिजं मुखमनक्षरं स्वाकृतेः ।
प्रभुर्धनपरायणः सततदुर्गतिः सज्जनो
नृपाङ्गणगतः खलो मनसि सप्त शल्यानि मे ॥४५॥

சசி திவஸ தூஸர: கலித யௌவனா காமினி
ஸரோ விகத வாரிஜம் முகமாநக்ஷரம் ஸ்வாக்ருதே: ।

தந பராயண: ஸததத துர்க்கதி: ஸஜ்ஜந:
ந்ருபாங்கண கத: கல: மநஸி ஸப்த சல்யா இமே]]

திவஸ தூஸர: - பகலால் ஒளியிழந்த, சசி - சந்திரனும், களித யௌவகா - யௌவனமிழந்த, காமிநீ - பார்வையும், விகத வாரிஜம் - தாமரைப்பூவற்ற, ஸர: - தடாகமும், ஸ்வாக்ருதே: - நல்ல அழகுள்ளவனுடைய, முகம் - வாயானது, அநக்ஷரம் - எழுத்து வாஸனேயேயில்லாமலிருப்பதும், ப்ரபு; - பணக்காரன், தந பராயண: பணம் சேமிப்பதிலேயே கருத்தாயிருப்பதும், ஸஜ்ஜந: - நல்ல மனிதன், ஸததத துர்க்கதி: - எப்போதும் கஷ்ட தசையில் வாழ்வதும், கல: - அயோக்ய மனிதன், ந்ருபாங்கணகத: - அரசன் வீட்டில் நெருங்கிப் பழகுவதும், ஆகிய மேற் கண்ட, ஸப்த - ஏழு விஷயங்களும் மே - எனக்கு, சல்யாநி - சல்யமாயிருக்கின்றன.

45. ஒரு அநுபவி தனது அநுபவத்தைக் கூறுவதாக கவி சித்திரிக்கிறார். அந்த அநுபவி கீழ்க்கண்ட ஏழு விஷயங்கள் தனது மனதிற்கு சல்யங்களாக அதாவது துன்புறுத்துபவைகளாக உணர்கிறான்.

அவையாவன. பகல் வேளையில் சந்திரன் தேஜஸ்ஸையிழந்து மங்கியிருப்பதைப் பார்த்தால் மனதிற்கு துக்கம் ஏற்படுகிறது. இது போல் யௌவனமிழந்த பார்வையும், தாமரைப்பூவில்லாத குளமும், அழகிய ரூபமுள்ளவன் வாயில் எழுத்து வாஸனே கூட இல்லாததும், பணக்காரனுயிருந்தும் மேலும் தனம் சேர்ப்பதிலேயே ஆசைப்படுவதும், நல்லோர்கள் எப்போதும் துன்ப வாழ்க்கையே நடத்த நேருவதும், அரசன் வீட்டில் செல்வாக்குப் பெற்று நற்காரியங்களைக் கெடுக்கும் அயோக்யனும் ஆக மேற் கண்ட ஏழு விஷயங்களும் தனது மனதிற்கு சல்யமாகத் தோன்றுகிறதென்று அந்த அநுபவி சொல்லுகிறான்.

न कश्चिच्चण्डकोपानामात्मीयो नाम भूभुजाम् ।
होतारमपि जुह्वानं स्पृष्टो दहति पावकः ॥ ४६ ॥

ந கச்சித் சண்ட கோபாநாம்
ஆத்மீயோ நாம பூபுஜாம் ।
ஹோதாரமபி ஜுஹ்வாநம்
ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹதி பாவக: ॥

சண்டகோபாநாம் - உக்ரமான கோபமுள்ள பூபுஜாம் - அரசர்களுக்கு, ஆத்மீயோநாம - தன்னைச் சேர்ந்தவனென்று ந கச்சித் - ஒருவனும் கிடையாது. ஜுஹ்வாநம் - நெய் முதலியவைகளால் உபசாரம் செய்கிற, ஹோதாரமபி - யஜமானனையும், பாவக: - அக்னியானது, ஸ்ப்ருஷ்ட: - தொடப்பட்டால், தஹதி - கொளுத்துகிறது.

46. உக்ர கோபிஷ்டர்களான அரசர்களுக்கு தன்னைச் சேர்ந்தவனென்ற ஒருவனும் கிடையாது. கோப காலத்தில் எவ்வளவு வேண்டியவனையும் கஷ்டப்படுத்திவிடுவான். அக்னியானது ஹவிஸ்ஸால் உபசாரம் செய்யும் யஜமானனுயிருந்தாலும் அவனை தஹிக்காமல் விடுமா?

मौनान्मूकः प्रवचनपटुर्वाचको जल्पको वा
धृष्टः पार्श्वे भवति च वसन्दूरतोऽप्यप्रगल्भः ।
क्षान्त्या भीरुर्यदि न सहते प्रायशो नाभिजातः
सेवाधर्मः परमगहनो योगिनामप्यगम्यः ॥ ४७ ॥

மௌநாத் மூக:ப்ரவசந
படு: வாசகோ ஜல்பகோவா
த்ருஷ்ட: பார்ச்வே பவதி ச
வஸந் தூரதோப்ய ப்ரகல்ப: ।

க்ஷாந்த்யா பீரு: யதி
ந ஸஹதே ப்ராயசோ
நாபி ஜாத: ஸேவா தர்ம:
பரம கஹந: யோகிநாமப்ய கம்ய: ||

(வேலைக்காரன்) மௌநாத்-பேசாதவனுயிருந்தால், மூக - ஊமையெனப்படுகிறான். ப்ரவசந படு: - நன்றாகப் பேசுவதில் ஸமர்த்தனுயிருந்தாலோ, வாசக:-அதிக ப்ரஸங்கியென்று சொல்லப்படுகிறான். பார்ச்வே - யஜமானன் ஸமீபத்தில் வஸந் - நிற்பவனுயிருந்தால், த்ருஷ்ட: - துணிச்சல்காரனெனப்படுகிறான். தூரத: - ஒதுக்குப் புறமாக நின்றால், அப்ர கல்ப: - தைர்யமற்றவனென்று நினைக்கப்படுகிறான். க்ஷாந்த்யா - வசவு முதலியவைகளைப் பொறுத்தால், பீரு: - பயங்கொள்ளியாக மதிக்கப்படுகிறான். யதி ந ஸஹதே - வார்த்தைகளைப் பொறுக்காவிட்டால், நாபி ஜாத: -நல்ல குலத்தில் பிறக்காதவனுக எண்ணப்படுகிறான். ப்ராயச: - பெரும்பாலும், ஸேவா தர்ம: - பிறரிடம் ஊழியம் செய்யும் கார்யமானது, பரம கஹந: - மிகவும் கடினமானது. யோகிநாமபி - மூன்று காலமறிந்த பெரியோர்களுக்கும், அகம்ய: - புலப்படாதது.

47. வேலைக்காரர்களை துர்ஜனன் படுத்தும்பாடு இதில் கூறப்படுகிறது. யஜமானன் ஸமீபத்தில் அதிகம் பேசக்கூடாதென்று மௌனமாயிருந்தால் "ஊமையா" என்று கேட்கிறான். நன்றாகவும் நியாயமாகவும் பேசினுலோ, அதிக ப்ரஸங்கியென்றும், தாறுமாறாகப் பேசுகிறவனென்றும் தூஷிக்கிறான். யஜமானனின் ஸமீபத்திலிருந்தாலோ, துணிச்சல்காரனென்பான். ஒதுங்கி நின்றுலோ தைர்யமற்றவனென்பான். மரியாதைக்காக யஜமானன் வசவுகளைப் பொறுப்பவனுயிருந்தால் பயங்கொள்ளியென்று மதிக்கப்படுகிறான்.

யஜமானனின் வார்த்தைகளை ஸஹிக்காதவனுயிருந்தால் நற்குலத்தில் பிறக்காதவனென்கிருன். இவ்வாருக ஸேவக வேலையானது மிகவும் கிலேசமானது, யோகிகள்கூட அதன் தத்வம் அறிய முடியாததாயிருக்கிறது.

उद्भासिताखिलखलस्य विशृङ्खलस्य
प्रोद्गाढविस्मृतनिजाधमकर्मवृत्तेः ।
दैवादवाप्तविभवस्य गुणद्विषोऽस्य
नीचस्य गोचरगतैः सुखमास्यते कैः ॥ ४८ ॥

உத்பாஸிதாகில கலஸ்ய விச்ருங்கலஸ்ய
ப்ரோத்காட விஸம்ருத நிஜாதம கர்ம வ்ருத்தே: ।
தைவாத்வாப்த விபவஸ்ய குணத்விஷோஸ்ய
நீசஸ்ய கோசர கதை: ஸுகமாஸ்யதேகை: ॥

உத்பாஸிதாகில கலஸ்ய - துஷ்டர்கள் யாவரையும் அதிகாரிகளாகச் செய்து வெளிக்குக்கொண்டு வந்தவனும், விச்ருங் கலஸ்ய - சாஸ்திர விதிகளைத் தாண்டி ஸ்வச்சந்தமாயிருப்பவனும், ப்ரோத்காட விஸம்ருத நிஜாதம கர்ம வ்ருத்தே: - அடியோடு மறந்த நீச கர்மங்களையுடையவனும் தைவாத் - தைவ வசத்தால், அவாப்த விபவஸ்ய - ஐச்வர்யத்தை அடைந்தவனுயும், குணத்விஷ: - நற்குணங்களை தூஷிப்பவனுமான, அஸ்ய நீசஸ்ய - இந்த நீசனுை அரசனுடைய, கோசர கதை: - பார்வையில் வாழ்கிறவர்களான கை: - எவரால் தான், ஸுகம் - ஸுகமாக, ஆஸ்யதே - இருக்கமுடியும்.

48. துஷ்டர்களையெல்லாம் அதிகாரிகளாகச் செய்து சாஸ்திர விதிகளைமீறி ஸ்வச்சந்தமாயிருந்துகொண்டு, தனது

நீச கார்யங்களை மறந்து, தைவ வசத்தால் ஏதோ ராஜ்யம் கிடைத்து அஹம்பாவம் பிடித்தவனான இந்த நீச அரசனின் மேற்பார்வையில் எவர்கள்தான் ஸுகமாக வாழ முடியும்.

आरम्भगुर्वी क्षयिणी क्रमेण
लघ्वी पुरा वृद्धिमुपैति पश्चात् ।
दिनस्य पूर्वार्धपरार्धभिन्ना
छायेव मैत्री खलसज्जनानाम् ॥ ४९ ॥

ஆரம்ப குர்வீ க்ஷயிணீக்ரமேண
லக்வீ புராவ்ருத்தி முபைதி பச்சாத் ।
திநஸ்ய பூர்வார்த்த பரார்த்த
பிந்நா சாயேவ மைத்ரீ கல ஸஜ்ஜநாநாம் ॥

ஆரம்ப குர்வீ - ஆரம்பத்தில் பெரிதாயும், க்ரமேண - போகப் போக, க்ஷயிணி - பிறகு குறைவதாயும், புரா-முன்னால், லக்வீ - குறைந்ததாயும், பச்சாத் - பிறகு, வ்ருத்திம்-விருத்தியை, உபைதி - அடைகிறயாயுமுள்ள, திநஸ்ய - பகலுடைய, பூர்வார்த்த பரார்த்த பிந்நா - காலை வேளை மாலை வேளையென்று பிரிந்த, சாயேவ - நிழல் போல், கல ஸஜ்ஜநாநாம் - துஷ்டர்களுடையவும், ஸஜ்ஜனங்களுடையவும், மைத்ரீ - ஸ்நேஹமானது இருக்கும்.

49. அயோக்கியர்களுடைய ஸ்னேகமானது காலைநேர நிழல் போல் ஆரம்பத்தில் பெரிதாயும், க்ரமேண குறைந்து போவதாயுமிருக்கும். ஸஜ்ஜனங்களுடைய ஸ்னேஹமோ வென்றால் மாலைநேர நிழல்போல் ஆரம்பத்தில் சிறியதாயும், போகப் போக விருத்தியடைவதாயுமிருக்கும்.

मृगमीनसज्जनानां तृणजलसंतोषविहितवृत्तीनाम् ।
लुब्धकधीवरपिशुना निष्कारणमेव वैरिणो जगति ॥५०॥

ம்ருக மீன ஸஜ்ஜநாநாம் த்ருணஜல
ஸந்தோஷ விஹிதவ்ருத்தீநாம் ।
லுப்தக தீவர பிசுநா:
நிஷ்காரண வைரிணோ ஜகதி ॥

த்ருணஜல ஸந்தோஷ விஹித வ்ருத்தீநாம்-புல், ஜலம், ஸந்தோஷம் ஆகியவைகளால் ஜீவித்து வருகிற, ம்ருக மீன ஸஜ்ஜநாநாம் - மான், மீன், ஸஜ்ஜனங்கள் ஆகியவைகளுக்கு லுப்தக தீவர பிசுநா: - வேடன், வலையன், கோழ் சொல்லு கிறவன் ஆகியவர்கள், ஜகதி - உலகில், நிஷ்காரண வைரிண: - காரணமின்றி சத்ருக்களாயிருப்பவர்களாம்.

50. புல்லைத்தின்று ஜீவிக்கும் மானுக்கு வேடன் நிஷ்கார ண சத்ருவாகிறான். அதுபோல் ஜலத்தால் ஜீவிக்கும் மீனுக்கு வலயனும், ஸந்தோஷத்தாலேயே காலந்தள்ளும் ஸஜ்ஜனங்களுக்கு கலஹம் செய்து வைக்கும் கோழ் சொல் லும் துஷ்டர்களும் நிஷ்கார ண சத்ருக்கள்.

वाञ्छा सज्जनसंगतौ परगुणे प्रीतिर्गुरौ नम्रता
विद्यायां व्यसनं स्वयोषिति रतिर्लोकापवादाद्भयम् ।
भक्तिः शूलिनि शक्तिरात्मदमने संसर्गमुक्तिः खलै
रेते येषु वसन्ति निर्मलगुणास्तेभ्यो महद्भ्यो नमः ॥५१॥

வாஞ்சா ஸஜ்ஜனஸங்கதௌ
பரகுணே ப்ரீதி: குரௌ நம்ரதா
வித்யாயாம் வ்யஸநம் ஸ்வயோஷிதி
ரதி: லோகாபவாதாத் பயம் ।

பக்தி: சூலினி சக்தி ராத்ம தமநே
ஸம்ஸர்க முக்தி: கலே:
ஏதே யேஷு வஸந்தி நிர்மல குணா:
தேப்யோ மஹாத்ம்யோ நம: ॥

ஸஜ்ஜன ஸங்கமே தள - நல்லவர்களுடன் சேர்க்கையில், வாஞ்சா - ஆசையும், பரகுணே - பிறர் குணத்தில்: ப்ரீதி: - விச்வாஸமும், குரௌ - ஆசார்யனிடம், நம்ரதா-வணக்கமும், வித்யாயாம் - படிப்பில், வ்யஸநம் - ஆஸக்தியும், ஸ்வயோஷிதி - தன் ஸ்திரீயிடம், ரதி: - காமமும், லோகாபவாதாத் - ஜன அபவாதத்திலிருந்து, பயம்-பயமும், சூலினி - ஈச்வரனிடம், பக்தி: பக்தியும், ஆத்ம தமநே - தன்னை அடக்கிக் கொள்வதில், சக்தி: - ஸாமர்த்தியமும் கலே: - துஷ்டர்களுடன், ஸம்ஸர்க்க முக்தி: - ஸஹவாஸத்தை விடுவதும் ஆகிய, ஏதே நிர்மல குணா: -இந்த அழுக்கற்ற குணங்கள் யேஷு எவர்களிடம், வஸந்தி - இருக்கின்றனவோ, தேப்ய: மஹாத்ப்ய: - அந்த பெரியோர்களைப் பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரம்.

51. ஸஜ்ஜன ஸஹவாஸத்தில் ருசியும், பிறருடைய குணங்களை மதிப்பதும், ஆசார்யனிடம் விநயமும், வித்யையில் ஆஸக்தியும், தன் ஸம்ஸாரத்திடம் காமமும், லோக அபவாதத்தில் ஸங்கோசமும், பரமசிவனிடம் பக்தியும், தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும் சக்தியும், துஷ்டர்களுடன் ஸஹவாஸத்தை ஒழித்தலும் ஆகிய இந்த நற்குணங்கள் எவரிடமிருக்கின்றனவோ அந்த மஹான்களை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

विपदि धैर्यमथाभ्युदये क्षमा
सदसि वाक्पटुता युधि विक्रमः ।
यशसि चाभिरतिर्व्यसनं श्रुतौ
प्रकृतिसिद्धमिदं हि महात्मनाम् ॥ ५२ ॥

விபதி தைர்யம் அதாப்யுதயே
க்ஷமா ஸதஸி வாக்படுதா யுதி விக்ரம: ।
யஸஸிசாபிருசி: வ்யஸநம் ச்ருதௌ
ப்ரக்ருதி ஸித்தமிதம் ஹி மஹாத்மநாம் ॥

விபதி - ஆபத் ஸமயத்தில், தைர்யம் - தைர்யமாயிருப்பதும், அப்யுதயே - ஸம்பத் ஏற்பட்ட ஸமயத்தில், க்ஷமா - பொறுமையும், ஸதஸி - ஸபையில், வாக்படுதா - வாக்கு ஸாமர்த்தியமும், யுதி - யுத்தத்தில், விக்ரம: - பராக்ரமும் யசஸி - கீர்த்தியில், அபிருசி: - ஆதரவும், ச்ருதௌ - வித்யையில், வ்யஸநம் ஆஸக்தியும் ஆகிய இதெல்லாம், மஹாத்மநாம் - பெரியோர்களுக்கு, பிரகிருதிஸித்தம் ஹி- இயற்கையாக ஏற்பட்டதல்லவோ?

52. ஆபத்காலத்தில் தைர்யமாயிருப்பதும், விசேஷ ஸம்பத் ஏற்பட்ட ஸமயத்தில் அஹம்பாவமின்றி பொறுமையுடனிருப்பதும், ஸபைகளில் வாக் சாதுர்யத்துடன் பேசுவதும், யுத்தத்தில் சூரத்தனமும், கீர்த்தி ஸம்பாதிப்பதில் உத்ஸாஹமும், வித்யை விஷயத்தில் சிரத்தையும் ஆகிய இக்குணங்களெல்லாம் பெரியோர்களுக்கு இயற்கையாக அமைந்தனவல்லவோ?

करे श्लाघ्यस्त्यागः शिरसि गुरुपादप्रणयिता
मुखे सत्या वाणी विजयति भुजयोर्वीर्यमतुलम् ।
हृदि स्वच्छा वृत्तिः श्रुतमधिगतं च श्रवणयोः
विनाप्यैश्वर्येण प्रकृतिमहतां मण्डनमिदम् ॥ ५२ ॥

கரே ச்லாக்ய: த்யாக: சிரஸி
குருபாத ப்ரணயிதா முகே
ஸத்யா வாணீ விஜயி
புஜயோ: வீர்யமதுலம் ।

ஹ்ருதி ஸ்வச்சா வ்ருத்தி:
ச்ருத மதிகதம் ச ச்ரவணயோ:
விநாபி ஐச்வர்யேண ப்ரக்ருதி
மஹதாம் மண்டனமிதம் ॥

கரே - கையில், ச்லாக்ய:-கொண்டாடத் தக்க, த்யாக: - கொடுப்பதும், சிரஸி - தலையில், குரு பாத ப்ரணயிதா - ஆசார்யன் பாதத்தின் விச்வாஸமும், முகே-வாக்கில், ஸத்யா வாணீ - ஸத்ய வார்த்தையும், புஜயோ:: - கைகளில், விஜயி- ஜயசீலமான, அதுலம் வீர்யம் - ஒப்பற்ற பலமும், ஹ்ருதி - மனஸ்ஸில், ஸ்வச்சா வ்ருத்தி: - கல்மஷமற்ற நிலைமையும், ச்ரவணயோ: - காதுகளில், அதிகதம் - கேட்பது, ச்ருதம்- சாஸ்திரமாகவே இருப்பதும், ஆகிய இதெல்லாம், ஐச்வர் யேண விநாபி - ஐச்வர்யமில்லாவிட்டாலும், ப்ரக்ருதி மஹ தாம் - ஸ்வபாவத்திலேயே பெரியோர்களாயிருப்பவர்களுக்கு - மண்டனம் - அலங்காரமாகும்.

௬8. இயற்கையாகவே மஹத்வம் பெற்றவர்களுக்கு ஐச்வர்யமென்ற பணமில்லாவிட்டாலும், கீழ்க்கண்ட குணம் அவர்களை சோபிக்கச் செய்கிறது: கையில் சிறந்த தியாகம், எப்போதும் தலையில் ஆசார்யன் பாத கமலங்களை தரிக்கும் த்யானமும், வாக்கில் ஸத்யமே பேசுதல், கைகளில் ஒப் பற்ற பராக்ரமம், மனதில் களங்கமற்ற போக்கு, காது களில் சாஸ்திரங்களையே கேட்பது, இவையே பெரியோர் களுக்கு அலங்காரம்.

प्राणाघातान्निवृत्तिः परधनहरणे संयमः सत्यवाक्यं
काले शक्त्या प्रदानं युवतिजनकथामूकभावः परेषाम् ।

तृष्णास्रोतोविभङ्गो गुरुषु च विनयः सर्वभूतानुकम्पा-
सामान्यं सर्वशास्त्रेष्वनुपहतविधिः श्रेयसामेष पन्थाः॥५४

பராணகாதாங்ந் வ்ருத்தி:
பரதநஹரணே ஸம்யம:
ஸத்ய வாக்யம் காலே சக்த்யா ப்ரதானம்
யுவதி ஜநகதா மூக பாவ: பரேஷாம் ।
த்ருஷ்ணாஸ்ரோதோ விபங்க:
குருஷு ச விநய: ஸர்வ பூதாநுகம்பா
ஸாமான்யம் ஸர்வ சாஸ்த்ரேஷு
அநுபஹதவிதி: ச்ரேயஸாமேஷபந்தா: ॥

பிராணகாதாங்நிவ்ருத்தி: - ஹிம்ஸை செய்யாதிருத்தல், பர தந ஹரணே ஸம்யம: - பிறர் பணத்தை அபஹரிப்பதில் மனமில்லாமையும், ஸத்ய வாக்யம் - ஸத்யம் பேசுதல், காலே சக்த்யா ப்ரதானம் - ஸரியான காலத்தில் சக்திக்கேற்றபடி கொடுப்பது, பரேஷாம் - பிறருடைய, யுவதி ஜநகதா மூக பாவ: - ஸ்திரீகளைப்பற்றி பேசுவதில் மௌனம், த்ருஷ்ணாஸ்ரோதோ விபங்க: - ஆசையாகிற பிரவாஹத்தைத் தடுப்பது, குருஷு ச விநய: - பெரியோரிடம் விநயமும், ஸர்வபூதாநு கம்பா - ஸகல பிராணிகளிடம் கருணையும், ஸாமாந்யம்-ஸமத்வ புத்தி, ஸர்வ சாஸ்திரேஷு - எல்லா சாஸ்திரங்களிலும், அநுபஹவிதி:-தோஷமற்ற பரிசயமும் ஆகிய இவையெல்லாம் ச்ரேயஸ்ஸாம்பந்தா: - சிரேயஸ்ஸுக்கு வழியாகும்.

54. பிறருக்கு ஹிம்ஸை செய்யாதிருத்தலும், பிறர் பணத்தை அபஹரிக்காமை, ஸத்யம் பேசுதல், சக்திக்கேற்றவாறு கொடுப்பது, பிறர் ஸ்திரீயைப் பற்றி பேசாதிருப்பது,

ஆசையை அடக்குவது, பெரியோரிடம் விநயமாயிருப்பது ஸர்வ பிராணிகளிடம் கருணை காட்டுவது, ஸமத்வ புத்தியுடனிருப்பது, தோஷமற்ற படிப்பு ஆகிய இவையெல்லாம் மனிதனுடைய சிரேயஸ்ஸுக்கு வழியாகும்.

संपत्सु महतां चित्तं भवेदुत्पलकोमलम् ।
आपत्सु च महाशैलशिलासंघातकर्कशम् ॥ ५५ ॥

ஸம்பத் ஸு மஹதாம்
  சித்தம் பவேத் உத்பலகோமளம் ।
விபத்ஸு ச மஹாசைல
  சிலாஸங்காத கர்கசம் ॥

மஹதாம் சித்தம் -பெரியோர் மனதானது, ஸம்பத் ஸு - ஸம்பத் ஏற்பட்ட ஸமயத்தில், உத்பலகோமளம்-நீலோத்பல புஷ்பம் போல் பவேத் மிருதுவாயிருக்கும். விபத் ஸு ச - ஆபத் காலங்களிலும், மஹாசைல சிலாஸங்காத கர்கசம் - பெரிய மலையின் கற்களைப் போல் கடினமாயிருக்கும்.

பெரியோர்களின் மனதானது ஐச்வர்யாதிகள் ஏற்பட்ட ஸமயத்தில் அஹம்பாவமடையாமல் மிருதுவாயிருக்கும். ஆபத் காலத்திலோ வென்றால் மலைக்கல்லு போல் கடினமாயிருக்கும்.

प्रिया न्याय्या वृत्तिर्मलिनमसुभङ्गेऽप्यसुकरं
  त्वसन्तो नाभ्यर्थ्याः सुहृदपि न याच्यः कृशधनः ।
विपद्युच्चैर्धैर्यं पदमनुविधेयं च महतां
  सतां केनोद्दिष्टं विषममसिधाराव्रतमिदम् ॥ ५६ ॥

ப்ரியா ந்யாய்ய வ்ருத்தி:
   மலினமஸுபங்கேப்ய ஸுகரம்
அஸந்தோ நாப்யர்த்யா:
   ஸுஹ்ருதபி நயாச்ய: க்ருசதன:।
விபத்யுச்சை:ஸ்தைர்யம்
   பதமனு விதேயம் ச
   மஹதாம் ஸதாம் கேனோத்திஷ்டம்
   விஷமமஸிதாரா வ்ருதமிதம் ॥

ந்யாயா வ்ருத்தி: - நியாயமான ஜீவனமே, பிரியா-இஷ்டமானது, அஸுபங்கேऽபி-பிராண நாசமேற்பட்டாலும், மலினம் - கெட்டகார்யமானது, அஸுகரம் - செய்ய முடியாது. அஸந்த: - அஸத்துக்கள், நாப்யர்த்யா: - யாசிக்கத் தக்கவர்களல்லலர். விபதி - ஆபத் காலத்தில், உச்சை: - ஸ்தைர்யம் - மிகுந்த தைர்யம், மஹதாம் - பெரியவர்களுடைய, பதம் - அடிச்சவடு, அநுவிதேயம் ச - அநுஸரிக்கப்பட வேண்டும்- இம்மாதிரி விஷமம்-கஷ்டமான அஸிதாரா வ்ருதம் - கத்தி முனை போன்ற விரதமானது, ஸதாம் - பெரியோர்களுக்கு, கேந உத்திஷ்டம் - யாரால் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ?

56. நியாயமான ஜீவனம், பிராணாபத்திலும் கெட்ட கார்யம் செய்யலாகாது; அஸத்துக்களிடம் எதையும் கேட்கக்கூடாது, மித்திரனாயிருந்தாலும் ஏழையிடம் எதுவும் கேட்கக்கூடாது; ஆபத்தில் தைர்யம், பெரியோரைப் பின் பற்றுவது ஆகிய இந்த நியமங்கள் கத்தி முனைக்கு ஸமமானவை. பெரியோர்களுக்கு இவைகளை அநுஸரிக்கும்படி விதித்தது யாரோ?

प्रदानं प्रच्छन्नं गृहमुपगते संभ्रमविधिः
प्रियं कृत्वा मौनं सदसि कथनं चाप्युपकृतेः ।
अनुत्सेको लक्ष्म्यां निरभिभवसाराः परकथाः
सतां केनोद्दिष्टं विषममसिधाराव्रतमिदम् ॥ ५७ ॥

ப்ரதானம் ப்ரச்சந்நம்
க்ரஹமுபகதே ஸம்ப்ரம விதி:
ப்ரியம் க்ருத்வா மௌனம்
ஸதஸி கதநம் சாப்யுப க்ருதே: ।
அநுத்ஸேகோ லக்ஷ்ம்யாம்
நிரபிபவஸாரா: பரகதா:
ஸதாம் கேநோத்திஷ்டம்
விஷமமஸிதாரா வ்ரதமிதம் ॥

ப்ரதானம் - தானம் வழங்குவது - ப்ரச்சந்நம் - மறைவாயிருக்க வேண்டும். க்ருஹம்-வீட்டிற்கு-உபகதே-வந்த அதிதியிடம்-ஸம்பரம விதி:— ஸந்தோஷத்துடன் பரபரப்பாக ஸத்காரம் செய்வது, ப்ரியம் க்ருத்வா - பிறருக்கு ஹிதம் செய்தும், மௌனம் - வெளியில் சொல்லாமலிருப்பது, உபக்ருதே: - உபகாரம் செய்ததை ஸதஸி - கூட்டத்தில், கதநம் வா - சொல்லிக்கொள்வதும், லக்ஷ்யாம் - ஐச்வர்யம் வந்தபோது, அநுத்ஸேக:- உத்ஸாஹக்கப்பட்ட உடம்பு இல்லாமையும், பரகதா: - பிறரைப் பற்றிய பேச்சுகள், நிரபிபவஸாரா:- அவமானம் செய்தலற்றவனையும் இருக்கவேண்டுமென்கிற இந்த, அஸிதாரா வ்ருதம் - கத்தி முனை போன்ற விரதமானது பெரியோர்களனுஸரிக்கும்படி விதித்துயாரோ?

57. டம்பமின்றி தானத்தை கோப்யமாகச் செய்வதும், வீட்டுக்கு வந்த அதிதியிடம் உத்ஸாகத்துடன் உப

சரிப்பதும், நல்ல கார்யம் செய்தும், பிறருக்கு உபகாரம் செய்தும் வெளியில் சொல்லிக்கொள்ளாமல் மௌன மாயிருப்பதும், ஐச்வர்யத்தால் அஹம்பாவம் அடையாமலி ருப்பதும், பிறரை அவமானமாகப் பேசாமலிருப்பதுமான கத்தி முனை போன்ற இந்த வ்ருதங்களை பெரியோர்களுக்கு விதித்தவர் எவரோ?

संतप्तायसि संस्थितस्य पयसो नामापि न श्रूयते ।
मुक्ताकारतया तदेव नलिनीपत्रस्थितं दृश्यते ।
अन्तः सागरशुक्तिमध्यपतितं तन्मौक्तिकं जायते
प्रायेणाधममध्यमोत्तमजुषामेवंविधा वृत्तयः ॥ ५८ ॥

ஸந்தப்தாயஸி ஸம்ஸ்திதஸ்ய
பயஸோ நாமாபி ந ச்ரூயதே
முக்தாகார தயா ததேவ நளினீ
பத்ர ஸ்திதம் த்ருச்யதே ।
அந்தஸ்ஸாகர சுக்தி
மத்ய பதிதம் தந்மௌக்திகம்
ஜாயதே ப்ராயேணாதம மத்யமோத்தம
ஜுஷாமேவம் விதா வ்ருத்தய: ॥

ஸந்தப்தாயஸி-காய்ந்த இரும்புச்சட்டியில். ஸம்ஸ்திதஸ்ய-இருக்கும். பயஸ:- ஜலத்தின். நாமாபி-பெயரும்-நச்ரூயதே-கேட்கப்படவில்லை. ததேவ-அந்த ஜலமே. நளினீபத்ரஸ்திதம்-தாமரையிலையிலிருக்கும்போது முக்தாகாரதயா முத்து ஸ்வரூபமாக-த்ருச்யதே-காணப்படுகிறது. தத்-அந்த ஜலமே - அந்தஸ்ஸாகர சுக்தி மத்யபதிதம்-ஸமுத்திரத்தி லுள்ள சிப்பியின் நடுவில் விழுந்தால், மௌக்திகம் - முத்து

உருவமாக, ஜாயதே - ஆகிவிடுகிறது. அதம மத்யமோத்தம ஜுஷாம் - தாழ்ந்தது, நடுத்தரம், உயர்ந்தது என்ற ஆச்ரயங்களை ஆச்ரயிப்பவர்களுக்கு, ப்ராயேண - பெரும்பாலும், வ்ருத்தய: - நிலைமை, எவம் விதா: - இப்படிப்பட்டவையே.

ஜலத்துளியானது காய்ந்த இரும்புச் சட்டியில் விழுந்தால் இருந்தவிடம் தெரியாமலே சுண்டி விடுகிறது. அந்த ஜலத்திவலையே தாமரை இலையில் விழுந்தால் முத்துப்போல் சோபிக்கிறது. அந்த ஜலமே ஸமுத்திரத்தில் முத்துச்சிப்பியில் விழுந்தால் உண்மையான முத்தாக பரிணமிக்கிறது. ஆகவே தாழ்ந்ததும், நடுத்தரமும், உயர்ந்ததுமான ஆச்ரயங்களுக்கு ஏற்றப்படியே மனிதர்களின் நிலைமை இருக்கும்.

यः प्रीणयेत्सुचरितैः पितरं स पुत्रो
यद्भर्तुरेव हितमिच्छति तत्कलत्रम् ।
तन्मित्रमापदि सुखे च समक्रियं य-
देतत्त्रयं जगति पुण्यकृतो लभन्ते ॥ ५९ ॥

ய: ப்ரீணயேத் ஸுசரிதை: பிதரம் ஸ புத்ரோ
யத்பர்த்துரேவ ஹிதமிச்சதி தத் களத்ரம் ।
தந்மித்ரமாபதி ஸுகே ச ஸமக்ரியம் யத் ஏதத்
த்ரயம் ஜகதி புண்யக்ருதோ லபந்தே ॥

ய: - எவன், பிதரம் - தகப்பனை, ஸுசரிதை: - நன்னடத்தையால், ப்ரீணயதி - திருப்தி செய்து வைக்கிறானோ, ஸ: - அவனே, புத்ர: - பிள்ளையாகிறான். யத் - எவள் பர்த்தாவுக்கு, ஹிதமேவ - ஹிதத்தையே, இச்சதி - விரும்பு

ஜிருளோ, தத் - அவளே, களத்ரம் - பார்யையாவாள். யத் - எவன், ஆபதி - ஆபத்காலத்திலும், ஸௌக்யேச - ஸௌக்ய காலத்திலும், ஸமக்ரியம் - ஸமமான நிலைமையுள்ளவனோ தத் - அவனே, மித்ரம் - மித்ரனுவான். ஏதத் த்ரயம் - மேற் கண்ட மூன்றையும், ஜகதி - உலகில், புண்யக்ருத: - புண்யம் செய்தவர்களே, லபந்தே - அடைகிறார்கள்.

59. தனது ஒழுக்கத்தால் தகப்பனை திருப்தி செய்து வைப்பவனே உண்மையான பிள்ளையாவான். இது போல் பர்த்தாவுக்கு, ஹிதத்தையே நினைப்பவளே நிஜமான பார்யை. ஸௌக்ய துக்கங்களில் ஸமமாக உபகரிக்கிறவனே வாஸ்தவ மான மித்திரன். மேற் கண்ட மூன்றும் புண்யவான்களுக்கே கிட்டும்.

नम्रत्वेनोन्नमन्तः परगुणकथनैः स्वान्गुणान्ख्यापयन्तः

स्वार्थान्संपादयन्तो विततपृथुतरारम्भयत्नाः परार्थे ।

क्षान्त्यैवाक्षेपरूक्षाक्षरमुखरमुखान्दुर्जनान्दुःखयन्तः

सन्तः साश्चर्यचर्या जगति बहुमताः कस्य नाभ्यर्चनीयाः ॥६०॥

நம்ரத்வேனோந்ந மந்த:

பரகுணகதனைஸ்வான் குணான் க்யா பயந்த:

ஸ்வார்த்தாந் ஸம்பாத யந்த:

விததப்ருது தராரம்பயத்னா: பரார்த்தே ।

க்ஷாந்த்யைவாக்ஷேபருக்ஷாக்ஷர

முகர முகாந் துர்ஜநாந்துக்கயந்த:

ஸந்த: ஸாச்சர்ய சர்யா ஜகதி

பஹு மதா: கஸ்ய நாப்யர்ச்சனீயா: ॥

நம்ரத்தேவந - வணக்கமாயிருப்பதால் - உந்நமந்த :— உயர்ந்தவர்களாயும், பரகுணகதனை: - பிறர் குணங்களைக் கூறுவதால், ஸ்வாங்குணை க்யாபயந்த: - தன் குணங்களை வெளிப்படுத்துகிறவர்களாயும் - பரார்த்தே - பிறருக்காக - விததப்ருது தாரம்பயத்ந: - பெரிய கார்யங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் கார்ய மூலமாக - ஸ்வர்தாந் - தன் கார்யங்களை - ஸம்பாதயந்த: நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகிறவர்களும், ஆக்ஷேப ருக்ஷாக்ஷர முகர முகான் - கக்ஷி பேசி சொடூர மான வார்த்தைகளுடன் கூடிய - துர்ஜனான் - துஷ்டர்களை - க்ஷாந்த்யைவ பொறுமையினாலேயே - துக்கயந்த: - துக்கப் படுத்துகிறவர்களுமான, ஸாச்சர்யசர்யா: - ஆச்சர்யத் துடன் கூடிய நடத்தையுள்ள, ஸந்த: - பெரியோர்கள் கஸ்ய - எவனுக்குத்தான் - நப்யர்ச்சனீயா: - பூஜிக்கத்தக்கவர் களல்ல ?

60. விநயத்தால் உயர்ந்தும், பிறர் குணத்தைப் பேசு வதால், தன் குணங்களை வெளியிட்டும், பிறருக்காக உதவி செய்ய முயற்சித்து அதன் மூலம் தனது கார்யத்தை ஸாதித் துக்கொண்டும், நிந்தை செய்யும் துஷ்டர்களை பொறுமை லேயே அடக்கியும் விளங்குகிற பெரியோர்கள், ஆச்சர்ய நடத்தைக்காக எவரால்தான் கொண்டாடப்படமாட்டார்கள்?

भवन्ति नम्रास्तरवः फलोद्गमै-
नवाम्बुभिर्दूरविलम्बिनो घनाः ।
अनुद्धताः सत्पुरुषाः समृद्धिभिः
स्वभाव एवैष परोपकारिणाम् ॥ ६१ ॥

பவந்தி நம்ரா: தரவ: பலோத்கமை:
நவாம்புபி: தூரவிலம்பினோகநா:

அனுத்ததா: ஸத்புருஷா: ஸம்ருத்திபி:
ஸ்வபாவ ஏவைஷ பரோபகாரிணும் ll

தரவ: - வ்ருக்ஷங்கள். பலோத்கமை: பழங்களின் பாரத்தால். நம்ரா: - வணங்கியவைகளாக, பவந்தி - ஆகின்றன. கநா: - மேகங்கள். நவாம்புபி: - புதிய ஜலம் நிறைந்தவளாகி, தூரவிளம்பிந: - மழை பொழிய வெகு தூரம்பரவி ஸஞ்சரிக்கின்றன. ஸத்புருஷா: - ஸாதுக்களான பெரியோர்களும், ஸம்ருத்திபி: - ஸம்பத்துடன் கூடியவர்களாயிருந்தாலும், அனுத்ததா: - அஹம்பாவம் கொள்ளாதவர்களாயிருப்பார்கள். ஏஷ: - இந்த விஷயமானது பரோபகாரிணும் - பரோபகாரிகளுக்கு, ஸ்வபாவ ஏவ - இயற்கையே.

பழம் நிறைந்த விருக்ஷங்கள் பாரத்தால் வளைந்து வணங்கி யிருக்கின்றன. புதிய ஜலம் நிறைந்த மேகங்கள் எங்கும் மழைபொழிய வேண்டி பரவி ஸஞ்சரிக்கின்றன. ஸத்துக்கள் தமது ஸம்பத்தால் கர்வமடையாமலிருப்பார்கள். மேற்கண்ட குணங்கள் பரோபகாரசீலர்களுக்கு இயற்கையாக அமைந்தவை.

श्रोत्रं श्रुतेनैव न कुण्डलेन
दानेन पाणिर्न तु कङ्कणेन ।
विभाति कायः करुणाकुलानां
परोपकारेण न चन्दनेन ॥ ६३ ॥

ச்ரோத்ரம் ச்ருதேனைவ ந குண்டலேந
தாநேந பாணி: ந து கங்கணேந l

விபாதி காய: கருணா குலாநாம்
  பரோபகாரேண ந சந்தநேந ||

ச்ரோத்ரம் - காது, ச்ருதேனைவ - சாஸ்திர ச்ரவணத்தாலேயே, விபாதி - சோபிக்கிறது. ந குண்டலேந - கடுக்கனாலல்ல, பாணி: - கையானது, தாநேந - தானம் கொடுப்பதாலேயே சோபிக்கிறது ந து கங்கணேந - கை வளைகளாலல்ல. கருணா குலாநாம்- கருணை நிறைந்த பரோபகாரிகளுக்கு, காய: - சரீரமானது, பரோபகாரேண - பரோபகாரத்தினாலேயே சோபிக்கிறது. ந து சந்தனேந - வாஸனை சந்தனத்தாலல்ல.

62. காதுகளுக்கு அழகு சாஸ்திரச்ரவணமேயல்லது கர்ண பூஷணமான கடுக்கனல்ல. கையானது தானத்தாலேயே சோபிக்கும்; கைவளையாலல்ல. அதுபோல் கருணை நிறைந்த மனிதர்களின் சரீரமானது பரோபகாரத்தினாலேயே விளங்கும், சந்தனாதி அலங்காரத்தாலன்று.

पद्माकरं दिनकरो विकचं करोति
  चन्द्रो विकासयति कैरवचक्रवालम् ।
नाभ्यर्थितो जलधरोऽपि जलं ददाति
  सन्तः स्वयं परहिते विहिताभियोगाः ॥ ६३ ॥

பத்மாகரம் தினகரோ விகசம் கரோதி
  சந்த்ரோ விகாஸயதி கைரவ சக்ரவாளம் |
நாப்யர்த்திதோ ஜலதரோபி ஜலம் ததாதி
  ஸந்த: ஸ்வயம் பரஹிதே விஹிதாபியோகா: ||

தினகர: - ஸூர்யன், பத்மாகரம் - தாமரை ஓடையை நாப்யர்த்தித: - பிரார்த்திக்கப்படாமலேயே, விகசம் கரோதி - மலரச் செய்கிறுன். சந்த்ர: - சந்திரனும், கைரவ சக்ர வாளம் - குமுத புஷ்பக் குவியலை, விகாஸயதி - தானுகவே மலரச் செய்கிறுன். ஜலதர:-மேகமானது பிரார்த்திக்கப் படாமல் தானுகவே, ஜலம் - தண்ணீரை, ததாதி - கொடுக்கிறது. ஸந்த: - ஸத்துக்கள், ஸ்வயம் - தாங்களாகவே, பர ஹிதே - பிறருக்கு ஹிதம் செய்வதில், விஹிதாபி யோகா: ஆஸ்தை வைத்தவர்கள்.

63. ஸூர்யன் தாமரையோடையைத் தானுகவே மலரச்செய்கிறுன். அதுபிரார்த்தனையின் மேல் அல்ல. சந்திரனும் குமுதபுஷ்பத்தை விகஸிக்கச் செய்கிறுன். மேகமானது பிரார்த்திக்கப்படாமலேயே மழைவர்ஷிக்கிறது. ஆதலால் ஸத்துக்கள் பரோபகாரம் செய்வதில் தானுகவே பிரவிருத்தியுள்ளவர்கள். பிறர் வேண்டிய பின் செய்கிறவர்களல்ல.

एते सत्पुरुषाः परार्थघटकाः स्वार्थात्परित्यज्य ये
सामान्यास्तु परार्थमुद्यमभृतः स्वार्थाविरोधेन ये ।
तेऽमी मानुषराक्षसाः परहितं स्वार्थाय निघ्नन्ति ये
ये तु घ्नन्ति निरर्थकं परहितं ते के न जानीमहे ॥ ६४

ஏதே ஸத்புருஷா: பரார்த்த கடகா:
ஸ்வார்த்தான் பரித்யஜ்யயே
ஸாமாந்யாஸ்து பரார்த்த முத்யமப்ருத:
ஸ்வார்த்தா விரோதேநயே ।
தேSமீமாநுஷ ராக்ஷஸா:
பரஹிதம் ஸ்வார்த்தாய
நிக்நந்தியே யேதுக்நந்தி
நிரர்த்தகம் பரஹிதம்தே கே நஜாநீமஹே ॥

யே - எவர்கள் ஸ்வார்த்தான் பரித்யஜ்ய - தனது நல த்தைவிட்டு, பரார்த்த கடகா: - பிறர் நலத்தைச் செய்கிறார் களோ - ஏதே ஸத்புருஷா: - இவர்கள் ஸத்புருஷர்களாவார். யே - எவர்கள், ஸ்வார்த்தா விரோதேந - தனது நலத்திற்கு விரோதமின்றியே, பரார்த்தம் - பிறர் நன்மைக்காக - உத்ய மப்ருத: - முயற்சியுள்ளவர்களோ அவர்கள் - ஸாமான்யா:- ஸாமான்யர்களெனப்படுவர், யே - எவர்கள், பரஹிதம் - பிறர் நலத்தை, ஸ்வார்த்தாய - தனது நலத்திற்க்காக, நிக் னந்தி - கெடுக்கிறார்களோ அவர்கள் - மாநுஷ ராக்ஷஸா: - மனித ராக்ஷஸர்களாவார். யேது - எவர்கள், பரஹிதம் - பிறர் நலத்தை, நிரர்த்தகம் காரணமில்லாமலே - க்னந்தி - கெடுக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், கே ந ஜாநீமஹே - எவர் என்று சொல்லமுடியாதவர்கள்.

64. தன்னலம் கருதாமல் பிறர்நலத்திற்கு பாடுபடுப வர் ஸத்புருஷரெனப்படுவர்-தன்னலத்திற்கு விரோதமின்றி பிறர் நலத்திற்கு முயற்சிப்பவர் ஸாமான்யரெனப்படுவர், தன்னலத்திற்காக பிறர் நலத்தைக்கெடுப்பவர் மனிதராக்ஷ ஸர்கள். ஆனால் எவ்வித காரணமுமின்றி பிறர் நலத்தைக் கெடுக்கும் மனிதர்களை எந்தப் பெயரால் அழைப்பதென்பது நமக்குத் தெரியவில்லை.

पापान्निवारयति योजयते हिताय
गुह्यं निगूहति गुणान्प्रकटीकरोति ।
आपद्गतं च न जहाति ददाति काले
सन्मित्रलक्षणमिदं प्रवदन्ति सन्तः ॥ ६५ ॥

பாபாந் நிவாரயதி யோஜயதே ஹிதாய
குஹ்யம் நிகூஹதி குணாந் ப்ரகடீ கரோதி ।

ஆபத் கதம் ச ந ஜஹாதி ததாதி காலே
ஸந்மித்ர லக்ஷணமிதம் ப்ரவதந்தி ஸந்த: ||

பாபாத்-கெட்ட கார்யத்திலிருந்து, நிவாரயதி - தடுக்கு கிறது. ஹிதாய - ஹிதகார்யத்தில், யோஜயதே-ஸம்பந்தப் படுகிறது. குஹ்யம் - கோப்யமாயிருக்க வேண்டியதை, நிகூஹயதி- மறைத்து வைக்கிறது. குணாந் - குணங்களை, ப்ரகடீ கரோதி - வெளிப்படுத்துகிறது. ஆபத் கதம் ச-ஆபத்தில் சிக்கியவனை, ந ஜஹாதி-விட்டுக் கொடுப்பதில்லை. காலே - சிரம காலத்தில், ததாதி - கொடுத்து உதவுகிறது. இதம்- இதையே, ஸந்மித்ர லக்ஷணம்-நல்ல சிநேஹிதனின் அடையாளமாக, ஸந்த: ப்ரவதந்தி-பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார் கள்.

65. ஸந்மித்ரனாயிருப்பவனுடைய லக்ஷணங்கள் கீழ்க் கண்டவையென்று பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். அவையா வன. கெட்ட காரியத்தில் இறங்காமல் மித்ரனைத் தடுப் பான். நல்ல கார்யத்திலேயே ஈடு படச்செய்வான். ரஹஸ்ய விஷயங்களை கோப்யமாக வைப்பான். மித்ரனுடைய குணங் களை வெளியிடுவான். ஆபத் காலத்தில் விட்டுவிட்டுப் போகான். சிரம காலத்தில் வேண்டியதைக் கொடுத்து உத வுவான். இவையனைத்தும் ஸந்மித்ர லக்ஷணமாகும்.

क्षीरेणात्मगतोदकाय हि गुणा दत्ताः पुरा तेऽखिलाः
क्षीरोत्तापमवेक्ष्य तेन पयसा स्वात्मा कृशानौ हुतः
गन्तुं पावकमुन्मनस्तदभवद्दृष्ट्वा तु मित्रापदं
युक्तं तेन जलेन शाम्यति सतां मैत्री पुनस्त्वीदृशी ॥

க்ஷீரேணாத்ம கதோதகாய ஹிகுணா:
தத்தா:புராதேऽகிலா: க்ஷீரோத்தாபமவேக்ஷ்ய
தேநபயஸாஸ்வாத்மா க்ருஸாநௌ ஹுத: I
கந்தும் பாவகமுந்மநஸ்ததபவத்
த்ருஷ்ட்வாது மித்ராபதம்
யுக்தம்தேந ஜலேந ஸாம்யதி
ஸதாம் மைத்ரீபுந ஸ்த்வீத்ருசீ II

க்ஷீரேண - பாலினால், ஆத்ம கதோதகாய - தன்னுடன் கலந்த ஜலத்திற்கு, குணா:-தனது குணங்கள், புராதத்தா:- முன்னால் கொடுக்கப்பட்டன, க்ஷீரோத்தாபம் - பாலுக்கு ஏற்பட்ட காய்ச்சலை - அவேக்ஷ்ய - கண்டு; தேநபயஸா-அந்த ஜலத்தால் - ஸ்வாத்மா - தன் சரீரமானது, க்ருசாநௌ - நெருப்பில் - ஹுத: - போடப்பட்டது. மித்ராபதம்-மித்ரனான ஜலத்தின், ஆபதம்- ஆபத்தை, த்ருஷ்ட்வா-பார்த்து, தத் - அந்த க்ஷீரமானது, பாவகம் கந்தும் - நெருப்பில் விழ உந்மநா: அபவத் - இச்சைப்பட்டது, பிறகு தேநஜலேந யுக்தம் - அந்த ஜலத்தோடு சேர்ந்ததும், சாம்யதி - சமனமடைகிறது, ஸதாம் மைத்ரீ புந: - பெரியோரின் ஸ்நேஹமானது, ஈத்ருசீ - இத்தகையது.

66. பெரியோர்களின் பரஸ்பர ஸ்நேஹத்திற்கு பாலும் ஜலமும் உதாஹரணம். பால் ஜலத்தை தனக்குள் கலந்து கொள்ளுகிறது. தன் குணங்கள் யாவற்றையும் அந்த ஜலத்திற்குக் கொடுக்கிறது. அந்தப்பாலை அக்நியில் வைத்து காய்ச்சும் போது தனது மித்ரனுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டத்தை ஸஹியாமல் ஜலமானது நெருப்பில் தன்னை அர்ப்பணம் செய்து சுண்டிப் போகிறது. மித்ரனான ஜலம் சுண்டியதைக்

கண்ட பால் தானும் அக்னியில் விழ கொதித்து வழிய முயற்சிக்கிறது. அச்சமயம் மித்ரனை ஜலத்தை பாலில் சேர்த்ததும் பால் கொதியடங்கி சாந்தியடைகிறது. இதுவே பெரியவர்களின் மைத்ரீயாகும்.

इतः स्वपिति केशवः कुलमितस्तदीयद्विषां
इतश्च शरणार्थिनां शिखरिणां गणाः शेरते ।
इतोऽपि वडवानलः सह समस्तसंवर्तकै-
रहो विततमूर्जितं भरसह च सिन्धोर्वपुः ॥ ६७ ॥

இத: ஸ்வபிதி கேசவ: குலமித ஸ்ததீய த்விஷாம்
இதஶ்ச ஶரணார்த்தினாம் சிகரிணாம் கணா: சேரதே ।
இதோऽபி படபாகல: ஸஹ ஸமஸ்த ஸம்வர்த்தகை:
அஹோவிதத மூர்ஜிதம் பர ஸஹம் ச ஸிந்தோர்வபு: ॥

இத: - இங்கு ஓரிடத்தில், கேசவ: ஸ்வபிதி - விஷ்ணு படுத்துத் தூங்குகிறார். இத: - மற்றொரு இடத்தில், ததீயத்விஷாம் - அந்த விஷ்ணுவின் எதிரிகளாகிய அஸுரர்களின் கூட்டம், இத: - வேறிடத்தில், சரணார்த்திநாம் - சரணமடைந்த, சிகரிணாம் கணா: - பர்வதங்களின் கூட்டங்கள், சேரதே - படுத்துறங்குகின்றன. இதோऽபி - இன்னொருவிடத்திலும், படபாகல: - படபாக்னியானது, ஸஹ ஸமஸ்த ஸம்வர்த்தகை: - பிரளய கால மேகங்களுடன் ஜ்வலிக்கிறது. இவ்வாறாக, ஸிந்தோர்வபு: - ஸமுத்ரத்தின் சரீரமானது விததம் ஊர்ஜிதம் பரஸஹம் ச - விஸ்தாரமாயும், திடமாயும் பாரத்தை ஸஹிப்பதாயுமிருக்கிறது. அஹோ - அதிசயம்.

67. ஸமுத்திரமானது பெருந்தன்மையுடன் பரோபகாரம் செய்கிறது. ஸமுத்திரத்தில் ஓரிடத்தில் விஷ்ணு படுத்துறங்குகிறார். மற்றொருவிடத்தில், ஹிரண்ய ராவணுதி அஸுரர்கள் கூடி வஸிக்கிறார்கள். சரண் புகுந்த மைனுகாதி பர்வதங்கள் ஒருவிடத்தில் குவிந்திருக்கின்றன. பயங்கர பிரளய கால மேகங்கள் படபாமுகாக்நியுடன் ஓரிடத்தில் ஜ்வலிக்கிறது. இவ்வாறாக ஸமுத்திரத்தின், விரிவும், பலமும் பாரத்தை ஸஹிக்கும் தன்மையும் அதிசயமாயிருக்கிறது.

जातः कूर्मः स एकः पृथुभुवनभरायार्पितं येन पृष्ठं
श्लाघ्यं जन्म ध्रुवस्य भ्रमति नियमितं यत्र तेजस्वि चक्रम् ।
संजातव्यर्थपक्षाः परहितकरणे नोपरिष्टान्न चाधो
ब्रह्माण्डोदुम्बरान्तर्मशकवदपरे जन्तवो जातनष्टाः ॥६८॥

ஜாத: கூர்ம: ஸஏக: ப்ருது புவன
பாராயார்ப்பிதம்யே நப்ருஷ்டம் ச்லாக்யம்
ஜந்மத்ருவஸ்ய ப்ரமதிநியமிதம் யத்ர
தேஜஸ்வி சக்ரம் 1 ஸம்ஜாத
வ்யர்த்தபக்ஷா: பரஹிதகரணே
நோபரிஷ்டாந்நசாத: ப்ரம்
ஹாண்டோதும் பராந்தர்மசகவதபரே
ஜந்தவோ ஜாதநஷ்டா: 11

யேந - எவனால், ப்ருது புவனபாராய - பெரிய பூமியின் பாரத்தைத்தாங்க, ப்ருஷ்டம் - தனது முதுகானது, அர்ப்பிதம்-உபயோகிக்கப்பட்டதோ ஸ: கூர்ம: ஏக: - அந்த ஆமை ஒன்றே, ஜாத: - உண்மையாகப் பிறந்தவன், யத்ர-எந்த துருவனிடம், தேஜஸ்வி, சக்ரம் பிரகாசமான சிம்சுமார சக்ர

மானது - நியமிதம் - நியமிக்கப்பட்டு, ப்ரமதி - லோக க்ஷேமார்த்தமாகச் சுற்றி வருகிறதோ, அந்த - த்ருவஸ்ய - த்ருவனுடைய ஜந்ம - பிறப்பானது, ச்லாக்யம் - கொண் டாடத்தக்கது. ஸம்ஜாத வ்யர்த்தபக்ஷா: - வீணாக முடிந்த இறக்கையுள்ளவையும், பரஹிதகரணே - பிறருக்கு நன்மை செய்வதில், உபரிஷ்டாத் - மேலேயும், அத: - கீழேயும் நச- உபயோகமற்ற - அபரே ஜந்தவ: - மற்ற ஜந்துக்கள், ப்ரம் மாண்டோதும் பராந்தர்மசகவத் - உலகமாகிற உதும்பர விருக்ஷத்தினுள் வஸிக்கும் கொசுக்களைப்போல், ஜாத நஷ்டா: - வீணாகப் பிறந்து இறந்தவர்களே.

68. தன்னுடைய முதுகை பூமி பாரம்தாங்க உதவிய ஆமையின் பிறப்பு உயர்ந்தது. உலக க்ஷேமார்த்தமான சிம்சுமார சக்ரத்தை அல்லது நக்ஷத்ராதிகளைத் தாங்க பிறந்த த்ருவனின் ஜந்மம் மேலானது. இதன்றி மேலோ, கீழோ உலக உபகாரத்திற்கு உபயோகப்படாத ஜந்துக்கள் வீணாக இறக்கைபெற்ற கொசுக்களைப்போல் ப்ரயோஜன மின்றி பிறந்து இறந்து போகிறார்கள்.

तृष्णां छिन्धि भज क्षमां जहि मदं पापे रतिं मा कृथाः
सत्यं ब्रूह्यनुयाहि साधुपदवीं सेवस्व विद्वज्जनम् ।
मान्यान्मानय विद्विषोऽप्यनुनय प्रख्यापय प्रश्रयं
कीर्तिं पालय दुःखिते कुरु दयामेतत्सतां चेष्टितम् ॥

த்ருஷ்ணாம் சிந்தி பஜ க்ஷமாம்
ஜஹிமதம் பாபேரதிம் மாக்ருதா:
ஸத்யம் ப்ரூஹி அநுயாஹி ஸாது
பதவீம் ஸேவஸ்வ வித்வத்ஜனம்।
மான்யான்மாநய வித்விஷோऽப்யநு

நயப்ரக் யாபயப்ரச்ரயம் கீர்த்திம்
பாலய துக்கிதே குருதயாம் ஏதத்
ஸதாம் சேஷ்டிதம் ll

த்ருஷ்ணும், சிந்தி-துராசையை நறுக்கு, பஜ, க்ஷமாம் - பொறுமையைப் பெறு, ஜஹி, மதம் - கொழுப்பைக் கொளுத்து, பாபே, ரதிம், மாக்ருதா:-பாப கார்யத்தில் உத்ஸாகம் காட்டாதே, ஸத்யம், ப்ரூஹி - ஸத்யம் பேசு, ஸாதுபதவீம் - பெரியோர் காட்டிய வழியை - அநு யாஹி - பின் தொடரு, வித்வத்ஜநம் - படித்த ஜனங்களை, ஸேவஸ்வ - ஸஹவாஸம் செய், மான்யான், மானய - கௌரவிக்கத்தக்கவர்களை கௌரவிப்பாயாக, வித்விஷோzபி சத்ருக்களையும், அநுநய - அநுஸரித்து நட, ப்ரச்ரயம் - பெரியோரிடம் விநயத்தை, ப்ரக்யாபய - வெளியிட்டுநட, கீர்த்திம், பாலய, யசஸ்ஸை ரக்ஷித்துக்கொள், துக்கிதே - துக்கமடைந்தவனிடம், தயாம், குரு - கருணை காட்டு, இதுவே பெரியோர் நடத்தை.

69. ஆசையை ஒழித்துப் பொறுமையைப் பெறவேணும். பாபகார்யத்தில் புத்திசெலுத்தக் கூடாது. உண்மை பேசவேண்டும். பெரியோர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றவேணும். கல்வி அறிவுள்ளவர்களுடன் பழக வேண்டும். பெரியோர்களை கௌரவிக்கவேணும். சத்ருவினிடமும் அநுஸரித்து நடக்கவேண்டும். தாய், தகப்பன் போன்றவர்களிடம் விநயமாயிருக்க வேண்டும். கீர்த்தியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். துக்கம் அடைந்தவனிடம் கருணை காட்டவேண்டும். மேற்கண்டவைகளே பெரியோர்களாயிருப்பவர்களின் செய்கைகளாகும்.

मनसि वचसि काये पुण्यपीयूषपूर्णा
स्त्रिभुवनमुपकारश्रेणिभिः प्रीणयन्तः ।
परगुणपरमाणून्पर्वतीकृत्य नित्यं
निजहृदि विकसन्तः सन्ति सन्तः कियन्तः ॥ ७० ॥

மனஸிவசஸி காயே புண்ய பீயூஷபூர்ணா:
திரிபுவநமுபகார ச்ரேணிபி: ப்ரீணயந்த:।
பரகுணபரமாணூந் பர்வதீ க்ருத்ய நித்யம் நிஜஹ்ருதி
விகஸந்த: ஸந்திஸந்த: கியந்த:॥

70. மனஸி, வசஸி, காயே-மனது வாக் சரீரம் இவைகளில் புண்ய பியூஷபூர்ணா: - புண்யமாகிற அமிர்தத்தால் நிறைந்தவர்களாயும், த்ரிபுவனம் - மூன்று உலகத்தையும், உபகாரச்ரேணிபி: - உபகார வரிசையால் - ப்ரீணயந்த: - திருப்திசெய்து வைப்பவர்களாயும், பரகுண பரமாணூந் ஸ்வல்பமான பிறர் குணங்களையும், பர்வதீக்ருத்ய-மலைபோல் பெரிதாக்கியும், நித்யம் - எப்போதும் நிஜஹ்ருதி விகஸந்த:- தனது மனதில் ஸந்துஷ்டியடைந்துள்ள, ஸந்த: - பெரியோர்கள், கியந்த: ஸந்தி - எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள்?

மனோ வாக் காயங்களில் புண்யமாகிற அமுதம் நிறைந்து மூன்று உலகத்தையும் உபகாரத்தால் திருப்திசெய்து, ஸ்வல்பமான பிறர் குணங்களையும் பெரிதாக்கிப் பேசியும் தனது மனதில் எப்போதும் ஸந்துஷ்டியடைந்த ஸத்துக்கள் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள் ?

रत्नैर्महाब्धेस्तुतुषुर्न देवा
न भेजिरे भीमविषेण भीतिम् ।
सुधां विना न प्रययुर्विरामं
न निश्चितार्थाद्विरमन्ति धीराः ॥ ७१ ॥

ரத்நை: மஹாப்தே ஸ்துதுஷுர் ந தேவா:
ந பேஜிரே பீமவிஷேண பீதிம் |
ஸுதாம் விநா ந ப்ரயயு: விராமம் ந
நிஸ்சிதார்த்தாத் விரமந்தி தீரா:

தேவா: — தேவர்கள், மஹாப்தே: - பால் கடலுடைய, ரத்நை: — ரத்நங்களால்மட்டும், நதுதுஷு: - திருப்தியடைய வில்லே. பீமவிஷேண - பயங்கர காலகூட விஷத்தால், பீதிம் - பயத்தையும், ந பேஜிரே — அடையவில்லை, ஸுதாம் விநா - அமிர்தம் கிடைக்காத வரையில், விராமம்-ஓய்வை, நப்ரயயு:- அடையவில்லை, தீரா: - தீரர்கள், நிஸ்சிதார்த்தாத் - தீர்மானிக்கப்பட்ட கார்யத்திலிருந்து, நவிரமந்தி - ஓய்வதில்லை.

(71) தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடையும்போது ரத்நங்கள் கிடைத்ததைக்கொண்டு திருப்தியடையவில்லை. காலகூட விஷம் கிளம்பியதைக்கண்டும் பயந்து முயற்சியைவிடவில்லை. அமிர்தம் கிடைக்கும் வரையில் கார்யத்தை நிறுத்த விரும்பவில்லை. தீரர்கள் தாங்கள் தீர்மானித்த விஷயத்திலிருந்து ஒருகாலும் பின்வாங்க மாட்டார்கள். இடையில் நேரும் லாபத்தையோ பயத்தையோ லக்ஷ்யம் செய்யாமல் கார்ய ஸித்திபெற முயற்சிப்பார்கள்.

प्रारभ्यते न खलु विघ्नभयेन नीचैः
प्रारभ्य विघ्नविहता विरमन्ति मध्याः ।
विघ्नैर्मुहुर्मुहुरपि प्रतिहन्यमानाः
प्रारब्धमुत्तमगुणा न परित्यजन्ति ॥ ७२ ॥

ப்ராரப்யதே ந கலு விக்ந பயேந நீசை:
ப்ராரப்ய விக்ந விஹதா விரமந்தி மத்யா: |

விக்நை: புந: புநரபி ப்ரதி ஹந்யமாநா:
ப்ராப்த முத்த மகுணா ந பரித்ய ஜந்தி

டீகை: - கீழ்ப்பட்ட மனிதர்களால் ஒரு கார்யமானது, விக்ந பயேந - நிறைவேறுதென்ற பயத்தால், நப்ராரப்யதே - ஆரம்பிக்கப்படுவதில்லை. மத்யா: - நடுத்தர மனிதர்கள், ப்ராப்ய - ஒரு கார்யத்தை ஆரம்பித்தும், விக்நவிஹதா: - விக்நத்தால் தடைப்பட்டு (நிறைவேற்ற முடியாமல்), விரமந்தி - பாதியில் ஓய்ந்துவிடுவார்கள். உத்தம குணா: - உயர்ந்த குணமுள்ளவர்களோவென்றால், விக்நை: - தடைகளால், முஹுர் முஹு: - அடிக்கடி, ப்ரதி ஹந்யமாநா அபி - தடுக்கப்பட்ட போதிலும், ப்ராரப்தம் - ஆரம்பித்த கார்யத்தை, ந பரித்ய ஜந்தி - கைவிடுவதில்லை.

கீழ்ப்பட்டவர்கள் அதாவது சக்தியற்றவர்கள் எந்தக் கார்யத்தையும் ஆரம்பிக்கத் தயங்குவார்கள். நிறைவேறுதோவென்றே சங்கித்து ஆரம்பிப்பதில்லை. ஆனால் நடுத்தர மனிதர்கள் தைர்யத்துடன் ஒரு கார்யத்தை ஆரம்பித்தாலும் சிறிது விக்நம் ஏதாவது ஏற்பட்டவுடன் அதைக் கைவிட்டு விடுவார்கள். உயர்ந்த குணம் பொருந்திய தீர புருஷர்களோவென்றால் எவ்வளவு விக்நங்களால் தடையேற்பட்டபோதிலும் ஆரம்பித்த கார்யத்திலிருந்து பின்வாங்குவதில்லை. அதை நிறைவேற்றுவார்கள்.

क्वचित्पृथ्वीशय्यः क्वचिदपि च पर्यङ्कशयनः
क्वचिच्छाकाहारः क्वचिदपि च शाल्योदनरुचिः ।
क्वचित्कन्थाधारी क्वचिदपि च दिव्याम्बरधरो
मनस्वी कार्यार्थी न गणयति दुःखं न च सुखम् ॥

க்வசித் ப்ருத்வீசய்ய: க்வசிதபி பர்யங்க ஶயந:
க்வசித் சாகாஹார: க்வசிதபிச ஶால்யோதன ருசி:|
க்வசித் கந்தாதாரீ க்வசிதபிச திவ்யாம் பர தர:
மநஸ்வீ கார்யார்த்தீ ந கணயதி துக்கம் நச ஸுகம் ||

கார்யார்த்தீ - கார்ய ஸித்திபெற விரும்பும், மனஸ்வீ - தீரனான மனிதன், துக்கம் - துக்கத்தையோ, ஸுகம் - ஸுகத்தையோ - நகணயதி - பாராட்டமாட்டான். க்வசித் ப்ருத்விசய்ய: - சில ஸந்தர்ப்பம் வெறும் பூமியில் படுப்பான், க்வசிதபிச பர்யங்கஶயந: - வேறு ஸந்தர்ப்பத்தில் உயர்ந்த கட்டிலிலும் படுப்பான். க்வசித் சாகாஹார: - ஒரு ஸமயம் வெறும் காய்கிழங்குகளையே புஜிப்பான். க்வசிதபிச சால் யோதனருசி: - வேறு சமயம் உயர்ந்த சம்பா அரிசிச் சோறு புஜிப்பதில் ருசிக்கொள்வான். க்வசித் காந்தாதாரீ - ஒரு ஸமயம் கந்தை வஸ்திரம் கட்டுவான். க்வசிதபிச திவ் யாம்பரதர: - மற்றொரு ஸமயம் திவ்யமானவஸ்திரம் உடுத்துவான், இவ்வாறாக ஸுகதுக்கங்களைப் பொருட்படுத்தான்.

73. தீர மனிதன் கார்யஸித்திபெறத் தீர்மானித்தவன். அச்சமயம் ஸுக துக்கங்களை லக்ஷ்யம் செய்யமாட்டான். பூமியில் படுத்தாலும் கட்டிலில் படுத்தாலும், காய் கிழங்குகளையும் புஜித்தாலும் உயர்ந்த அன்னம் உட்கொண்டாலும், கந்தையுடுத்தாலும் பட்டுக்கட்டினாலும் எல்லாவற்றையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் கார்யஸித்திபெறவே முற்படுவான்.

निन्दन्तु नीतिनिपुणा यदि वा स्तुवन्तु
लक्ष्मीः समाविशतु गच्छतु वा यथेष्टम् ।
अद्यैव वा मरणमस्तु युगान्तरे वा
न्याय्यात्पथः प्रविचलन्ति पदं न धीराः ॥ ७४ ॥

நிந்தந்து நீதிநிபுணா: யதிவாஸ்து வந்து
லக்ஷ்மீ: ஸமாவிசது கச்சதுவா யதேஷ்டம் ।
அத்யைவ வா மரணமஸ்து யுகாந்தரேவா
ந்யாய்யாத் பத: ப்ரவிசலந்தி பதம் நதீரா: ॥

நீதி நிபுணா: - நீதியில் நிபுணர்களானவர்கள், நிந்தந்து-நிந்தித்தாலும் நிந்திக்கட்டும், யதிவாஸ்து வந்து - அல்லது ஸ்தோத்திரம் செய்தாலும் செய்யட்டும், லக்ஷ்மீ: - ஸம்பத்தானது, ஸமாவிசது - வந்தாலும் ஸரி, யதேஷ்டம் கச்சதுவா - இஷ்டப்படி போனாலும் போகட்டும், அத்யைவவா-இப்போதே மரணமஸ்து - மரணம் நேரட்டும், யுகாந்தரே வா - யுகமுடிவில் வந்தாலும் வரட்டும்; தீரா: - தீர புருஷர்கள், ந்யாய்யாத் பத: - நியாயமான வழியிலிருந்து, பதம் - ஒரு அடிகூட நவிசலந்தி - அசைய மாட்டார்கள்.

74. தீரர்கள் நியாயமான வழியிலிருந்து, எவ்வளவு கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் ஒரு அடிகூட சலிக்கமாட்டார்கள். நீதிக்ஞர்கள் நிந்தித்தாலும் ஸ்துதித்தாலும், ஸம்பத் வந்தாலும் போனாலும் மரணம் இப்போதோ எப்போதோ வந்தாலும் அவைகளை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் நியாயவழியையே பின்பற்றுவார்கள்.

कान्ताकटाक्षविशिखा न लुनन्ति यस्य
चित्तं न निर्दहति कोपकृशानुतापः ।
तर्पन्ति भूरिविषयाश्च न लोभपाशा
लोकत्रयं जयति कृत्स्नमिदं स धीरः ॥ ७५ ॥

காந்தா கடாக்ஷ விசிகா நலுனந்தி யஸ்ய
சித்தம் ந நிர்தஹதி, கோபக்ருசாநு தாப: ।

கர்ஷந்தி பூரி விஷயாஸ்ச ந லோப பாசா:
லோக த்ரயம் ஜயதி க்ருத்ஸ்நமிதம் ஸதீர: ll

யஸ்ய - எவனுடைய, சித்தம்-மனதை, காந்தா கடாக்ஷ விசிகா: - பார்வையின் கடைக்கண் பார்வையாகிற பாண மானது, நலுநந்தி - பிளக்கவில்லையோ, கோபக்ருசானுபாவ: - கோபமாகிற அக்கியின் தாபமானது, ந நிர்தஹதி - கொளுத்தவில்லையோ, பூரிவிஷயா: - பலமுள்ள இந்திரியங்களையுடைய, லோப பாசா: - ஆசையாகிற பாசங்கள், நகர்ஷந்தி - இழுக்கவில்லையோ, ஸ: தீர: - அந்த தீரன், லோக த்ரயம் - மூன்று லோகங்களையும், ஜயதி - ஜயிக்கிறான்.

75. எந்த தீரன் ஸ்திரீகளின் வசப்படாமலும், கோபத்திற்கு ஆளாகாமலும், ஆசையால் இழுக்கப்படாமலுமிருக்கிறானோ அவன் மூன்று உலகத்தையும் ஜயிப்பான்.

कदर्थितस्यापि हि धैर्यवृत्ते-
र्न शक्यते धैर्यगुणः प्रमार्ष्टुम् ।
अधोमुखस्यापि कृतस्य वह्ने
र्नाधः शिखाः यान्ति कदाचिदेव ॥ ७६ ॥

கதர்த்திதஸ்யாபிஹிதைர்ய வ்ருத்தே:
நசக்யதே தைர்ய குண: ப்ரமார்ஷ்டும் l
அதோ முகஸ்யாபி க்ருதஸ்ய வஹ்னே:
நாத: ஶிகா: யாந்தி கதாசிதேவ ll

கதர்த்திதஸ்யாபி - துன்பப்படுத்தப்பட்டவனாயிருந்தாலும், தைர்ய வ்ருத்தே: - தீர புருஷனுடைய, தைர்ய குண: - தைர்யமாகிற குணமானது, ப்ரமார்ஷ்டும் - அழிப்பதற்கு நஶக்யதே - முடியாதது. அதோ முகஸ்ய - தலை கீழாக

க்ருதஸ்யாபி - வைக்கப்பட்டாலும், வஹ்ேநஹ: - நெருப்பினுடைய, சிகா: - கொடியானது; கதாசிதேவ - ஒரு போதும். நாத: - யாந்தி - தலை கிழாக போகாது.

76. தைர்யசாலியை எவ்வளவு துன்பப்படுத்தினாலும் அவனுடைய தைர்ய குணத்தை அழிக்க முடியாது. தீபத்தைத் தலைகிழாகப் பிடித்தாலும் அதன் சிகையானது கீழ் நோக்கி போகாதல்லவோ?

वरं शृङ्गोत्सङ्गाद्गुरुशिखरिणः क्वापि विषमे
पतित्वायं कायः कठिनदृषन्ते विगलितः ।
वरं न्यस्तो हस्तः फणिपतिमुखे तीक्ष्णदशने
वरं वह्नौ पातस्तदपि न कृतः शीलविलयः ॥ ७७ ॥

வரம் ச்ருங்கோத்ஸங்காத்
குரு சிகரிண: க்வாபி விஷமே
பதித்வாZயம் காய: கடின
த்ருஷதந்தே விகளித: ।
வரம் ந்யஸ்தோ ஹஸ்த:
பணிபதி முகே தீக்ஷ்ண தசநே
வரம் வஹ்நௌ பாத:
ததபி நக்ருத: சீல விலய: ॥

அயம் காய:-இந்த சரீரமானது, குரு சிகரிண: -பெரிய மலையினுடைய, ச்ருங்கோத்ஸங்காத் - உச்சி பாகத்திலிருந்து பதித்வா, விழுந்து, விஷமே - மேடு பள்ளமுள்ள, க்வாபி த்ருஷதந்தே - எங்கோ ஒரு கற்களின் இடுக்கில், விகளித:- சிதறிப்போவது கூட: வரம் - உயர்ந்தது. தீக்ஷ்ண தசநே- உக்ரமான விஷப்பல்லுள்ள, பணிபதி முகே - ஸர்ப்பத்தின் வாயில், ஹஸ்த: - கையானது, ந்யஸ்த:-வைக்கப்படுவதும்,

வரம் - சிரேஷ்டமே. வஹ்னௌ - நெருப்பில், பாத: - விழுவதும், வரம் - சிறந்ததே, ததபி - இவ்வளவு இருந்தபோதிலும், சீல விலய: - நல்ல ஸ்வபாவத்தை நாசமாக்குவது சிரேஷ்டமல்ல.

77. உயர்ந்த மலை மீதிருந்து கற்களில் விழுந்து இந்த சரீரம் சிதறிப்போவதும் நல்லது. அல்லது விஷப்பாம்பின் வாயில் கைவைத்து மாய்ந்துபோவதும் சிரேஷ்டம்: நெருப்பில் விழுவதும் உத்தமமே ஆயினும் நல்ல ஸ்பாவத்தை நாசமாக்குவது விரும்பத்தக்கதல்ல.

वह्निस्तस्य जलायते जलनिधिः कुल्यायते तत्क्षणा-
न्मेरुः स्वल्पशिलायते मृगपतिः सद्यः कुरङ्गायते ।
व्यालो माल्यगुणायते विषरसः पीयूषवर्षायते
यस्याङ्गेऽखिललोकवल्लभतरं शीलं समुन्मीलति ॥ ७८॥

வஹ்னிஸ்தஸ்ய ஜலாயதே
ஜலநிதி: குல்யாயதே தத்க்ஷணாத்
மேரு: ஸ்வல்ப சிலாயதே
ம்ருகபதி: ஸத்ய: குரங்காயதே ।
வ்யாளோ மால்ய குணாயதே
விஷரஸ: பீயூஷவர்ஷாயதே
யஸ்யாங்கேऽகில லோக
வல்லபதரம் சீலம் ஸமுன்மீலதி ॥

யஸ்ய - எந்த மனிதனுடைய, அங்கே - சரீரத்தில், அகில லோக வல்லபதரம் - ஸகல ஜனங்களுக்கும் ப்ரீதிகரமான், சீலம் - நல்ல தன்மையானது, ஸமுன் மீலதி - விளங்குகிறதோ, தஸ்ய - அந்த தீர மனிதனுக்கு, வஹ்னி: - நெருப்பானது, ஜலாயதே - ஜலம் போலாகிறது. ஜல நிதி:- ஸமுத்

திரமானது, குல்யாயதே - வாய்க்கால் போலாகிறது. மேரு: - தங்க மலையானது, ஸ்வல்ப சிலாயதே-சிறிய கல்லு போலா கிறது. ம்ருக பதி: - ஸிம்மமானது, குரங்காயதே - மான் போலாகிறது. வ்யாள:-ஸர்ப்பமானது, மால்ய குணாயதே - பூமாலையின் நார்போல் ஆகிறது. விஷ ரஸ: - விஷ ரஸ மானது. பீயூஷ வர்ஷாயதே - அமிர்த வர்ஷம்போலாகிறது.

78. நல்ல ஸ்பாவத்துடன் தீரனுயிருப்பவனுக்கு, துக்க ஹேதுவாயிருப்பவைகளும் ஸுக ஹேதுக்களாகின்றன. எவனுக்கு ஸர்ஜநஹிதகரமான சீலமிருக்கிறதோ அவனுக்கு நெருப்பு ஜலமாகும், ஸமுத்ரம் வாய்க்காலாகும். மேரு மலை ஓட்டாஞ்சல்லியாகும்; சிங்கம் மானாகும். பாம்பு கயிறாகும். விஷம் அமிர்தமாகும்.

छिन्नोऽपि रोहति तरुः क्षीणोऽप्युपचीयते पुनश्चन्द्रः ।
इति विमृशन्तः सन्तः संतप्यन्ते न विश्लतेषु लोकेषु ॥

சிந்நோऽபிரோஹதி தரு:
க்ஷீணோப்யுபசீயதே புநஸ் சந்த்ர: ।
இதி விம்ருஶந்த: ஸந்த:
ஸந்தப்யந்தே நவிஸ்லதேஷு லோகேஷு ॥

தரு: - விருக்ஷமானது, சிந்நோऽபி - வெட்டப்பட்டா லும், ரோஹதி - மறுபடி முளைக்கிறது. சந்திர:-சந்திரன் க்ஷீணோऽபி - இளைத்தாலும், உபசீயதே-மறுபடி வளருகிறான் இதி - என்று, விம்ருஶந்த: - விமர்சம் செய்த, ஸந்த: - பெரி யோர்கள், லோகேஷு - பந்து முதலிய ஜனங்கள், விச்லதே ஷு - கஷ்டத்தால் துன்பப்பட்ட போதிலும், ந ஸந்தப்யந்தே - அதைர்யத்தால் கலங்கமாட்டார்கள்.

79. வெட்டப்பட்ட மரமும் முளைத்துவிடுகிறது. கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் தேய்ந்துபோன சந்திரனும் மறுபடி

புஷ்டியடைகிறான். இம்மாதிரி உலக ஸ்வாபமிருப்பதைப் பார்த்த தீரர்கள், ஜனங்களின் கஷ்ட தசையைக்கண்டு மனக் கலக்கமடைய மாட்டார்கள்.

ऐश्वर्यस्य विभूषणं सुजनता शौर्यस्य वाक्संयमो
ज्ञानस्योपशमः श्रुतस्य विनयो वित्तस्य पात्रे व्ययः ।
अक्रोधस्तपसः क्षमा प्रभवितुर्धर्मस्य निर्व्याजता
सर्वेषामपि सर्वकारणमिदं शीलं परं भूषणम् ॥८०॥

ஐஶ்வர்யஸ்ய விபூஷணம் ஸுஜநதா
ஶௌர்யஸ்ய வாக் ஸம்யம:
ஞானஸ்யோபஶம: ஶ்ருதஸ்ய
விநய: வித்தஸ்ய பாத்ரே வ்யய: ।
அக்ரோத: தபஸ: க்ஷமா
ப்ரபவிது: தர்மஸ்ய நிர்வ்யாஜதா
ஸர்வேஷாமபி ஸர்வ காரண
மிதம் சீலம் பரம் பூஷணம் ॥

ஐஶ்வர்யஸ்ய - யஜமானத்வத்திற்கு, ஸுஜநதா - நல்ல மனிதனாயிருப்பதே விபூஷணம் - அலங்காரமாகும். ஶௌர்யஸ்ய - சூரத்தனத்திற்கு, வாக்ஸம்யம: - அதிகம் பேசாதிருப்பது அலங்காரமாகும். ஞானஸ்ய - ஞானத்திற்கு உபஶம: - சாந்தியும், ச்ருதஸ்ய - படிப்பிற்கு, விநய: - வணக்கமும், வித்தஸ்ய - பணத்திற்கு, பாத்ரேவ்யய: - நல்லவனுக்குக் கொடுப்பதில் செலவு செய்தலும், தபஸ:-தபஸ்ஸுக்கு அக்ரோத: - கோபமின்மையும், ப்ரபவிது: - ப்ரபுத்வமிருப்பதற்கு. க்ஷமா - பொறுமையும், தர்மஸ்ய - தர்மானுஷ்டானத்திற்கு, நிர்வ்யாஜதா - காரணமில்லாமையும் அலங்காரமாகும். ஸர்வேஷாமபி - எல்லா மனிதர்களுக்கும், ஸர்வ

காரணம்-எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான, இதம் சீலம்-கீழ்ச் சொல்லிய சீலமானது, பரம் பூஷணம் - உயர்ந்த அலங்கார மாகும்.

80. யஜமான த்வமுள்ளவனுக்கு நல்ல தன்மையே அலங்காரமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல், ஐச்வர்ய முள்ளவனுக்கு வாய் அடக்கமும், ஞானமுள்ளவனுக்கு சாந் தியும், படித்தவனுக்கு விநயமும், பணமுள்ளவனுக்கு ஸத் பாத்ரத்தில் செலவும், தபஸ்விக்கு கோபமின்மையும், ப்ர புத்வமுள்ளவனுக்குப் பொறுமையும், தர்மாநுஷ்டானத்திற்கு காரணமின்மையும் அலங்காரமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயினும் எல்லா மனிதர்களுக்கும், எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான சீலமொன்றுதான் உயர்ந்த அலங்காரமாகும்.

नेता यस्य बृहस्पतिः प्रहरणं वज्रः सुराः सैनिकाः
स्वर्गो दुर्गमनुग्रहः खलु हरेरैरावतो वारणः ।
इत्याश्चर्यबलान्वितोऽपि बलभिद्भग्नः परैः संगरे
तत्‌ व्यक्तं ननु दैवमेव शरणं धिग्धिग्वृथा पौरुषम् ॥

நேதா யஸ்ய ப்ருஹஸ்பதி:
ப்ரஹரணம் வஜ்ரம் ஸுராஸ்ஸைநிகா:
ஸ்வர்கோ துர்க்கமநுக்ரஹ:
கலு ஹரேரை ராவதோ வாரண: ।
இத்யாஸ்சர்ய பலாந்விதோபி
பலபித்பக்ந: பரைஸ்ஸங்கரே
தத் யுக்தம் ந நு தைவமேவ
ஸரணம் திக் திக் வ்ருதா பௌருஷம் ॥

ய்ஸ்ய - எந்த இந்திரனுக்கு, ப்ருஹஸ்பதி: - பிரஹஸ் பதியானவர், நேதா - உபதேசகரோ, ப்ரஹரணம் - ஆயுதமானது, வஜ்ரம் - வஜ்ராயுதமோ, ஸைநிகா: - ஸேனையாயிருப்பவர்கள், ஸுரா: - தேவர்களோ, துர்க: - பந்தோபஸ்தான இடம், ஸ்வர்க: - சுவர்க்க லோகமோ, ஹரே: - பகவானுடைய, அநுக்ரஹ: கலு - அநுக்கிரஹமிருக்கிறதோ, வாரண: - யானையானது, ஐராவண: - ஐராவதமோ, இதி-இவ்வாறு, ஆஸ்சர்ய பலாந்விதோபி - ஆச்சர்யமான பலத்துடன் கூடியிருந்த போதிலும், பலபித்-அந்த இந்திரனுைவன் பரை: - சத்துருக்களால், ஸங்கரே - யுத்தத்தில், பக்ந: - நசுக்கப்பட்டான், தத் - ஆகவே, தைவமேவ - தைவமே, சரணம் - சரணமென்பது, யுக்தம் நநு - யுக்தமல்லவா? வ்ருதா - வீணை, பௌருஷம் - மனித பலத்தை, திக் திக் - நிந்திக்கவேணும்.

81. பிரஹஸ்பதியை ஆலோசகராகவும், வஜ்ரத்தை ஆயுதமாயும் தேவர்களை ஸேனையாகவும், சுவர்க்கத்தை பந்தோபஸ்து ஸ்தலமாயும், பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெற்றும் ஐராவதத்தை யுத்த யானையாகவும் பெற்றுள்ள இந்திரன் கூட சத்துருக்களால் யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்தான். ஆதலால் தெய்வம்தான் காரணமென்பது யுக்தமே. பயனற்ற மனித பிரயத்நத்தை நிந்திப்போம்.

भग्नाशस्य करण्डपिण्डिततनोर्म्लानेन्द्रियस्य क्षुधा
कृत्वाखुर्विवरं स्वयं निपतितो नक्तं मुखे भोगिनः ।
तृप्तस्तत्पिशितेन सत्वरमसौ तेनैव यातः पथा
स्वस्थास्तिष्ठत दैवमेव हि परं वृद्धौ क्षये कारणम् ॥

பக்ஙாஸஸ்ய காண்ட பிண்டித தநோ:
க்லாநேந்திரியஸ்யக்ஷுதா க்ருத்வாகு:
விவரம் ஸ்வயம் நிபதிதோ
நக்தம்முகே போகிந: I
த்ருப்த: தத் பிஸிதேந ஸத்வர
மஸௌ தேநைவ யாத:
ஸ்வஸ்தா: திஷ்டத தைவ மேவஹி
பரம்வ்ருத்தௌ க்ஷயே காரணம் II

ஆகு:- எலியானது, நக்தம்-இரவில், விவரம்-க்ருத்வா பாம்புப் பெட்டியில் துவாரத்தைச் செய்து, பக்நாசஸ்ய-வெளியே வருவதில் நம்பிக்கை யிழந்ததும், காண்ட பிண்டிததநோ:- பாம்புப்பெட்டியில், சுருண்டு கிடக்கிறதும் க்ஷுதா, கலாந்திரியஸ்ய-பசியால் வாடிய சரீரமுள்ளது மான, போகிந:— பாம்பினுடைய முகே-வாயில்-ஸ்வயம் நிபதித:- தானாகவே விழுந்தது. அஸௌ-இந்த பாம்பானது, தத்பிசிதேந-அந்த எலியின் மாம்ஸத்தால், த்ருப்த:- திருப்தி யடைந்து, தேநைவபதா-அந்த எலி ஏற்படுத்திய த்வாரத் தின் வழியாகவே, யாத:- வெளியே போய்விட்டது. ஆகை யால்-வ்ருத்தௌ - க்ஷேமத்திற்கும், க்ஷயே-நாசத்திற்கும், தைவமேவ-தெய்வமே-பரம் காரணம்-முக்யமான காரணம்-ஆகையால், ஸ்வஸ்தா:- அமைதியுடன்-திஷ்டத-இருங்கள்.

82. பாம்புப்பெட்டியில் அடைக்கப்பட்ட பாம்பானது வெளியேற முடியாமல் மனமுடைந்து பசியால்வாடி சுருண்டு கிடக்கையில், ஒரு எலியானது இரவில் அந்த பாம்புப் பெட்டியைக் கடித்து துளைசெய்து அதன்மூலம் பெட்டிக்குள் சென்று பாம்பின்வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அதற்கு இரையாகி விட்டது. எலி மாம்ஸத்தால் பசியாறி திருப்தி யடைந்ததுடன் அந்தப் பாம்பானது எலிதுளைத்த வழியாக

வெளியே ஓடியும் விட்டது. ஆகையால் க்ஷேமத்திற்கும், நாசத்திற்கும் தெய்வமே காரணமென்று அமைதியா யிருங்கள்.

यथा कन्दुकपातेनोत्पतत्यार्यः पतन्नपि ।
तथा त्वनार्यः पतति मृत्पिण्डपतनं यथा ॥ ८३ ॥

யதா கந்துக பாதேந உத்பதத்யார்ய: பதந்நபி ।
ததா த்வநார்ய: பததி ம்ருத்பிண்ட பதநம் யதா ॥

ஆர்ய: - தைவ நம்பிக்கையுள்ளவன், பதந்நபி-தாழ்ந்த நிலைமையில் விழுந்தாலும், கந்துக பாதேந யதா - பந்து விழுந்து உயருவது போல், உத்பததி-மீண்டும் உயர்வடை வான், அநார்ய: - தெய்வ நம்பிக்கையற்றவன், ம்ருத் பிண்ட பதநம் யதா - மண் உருண்டை வீழ்வது போல், பததி -வீழ் வான்.

83. தெய்வத்தை நம்பியவன் கஷ்ட தசையடைந்த போதிலும் மீண்டும் உயர்ந்த நிலைமைக்கு வருவான். பந்து கீழே விழுந்தாலும் மறுபடி உயரக் கிளம்பவில்லையா? தெய்வ நம்பிக்கையற்றவனோவென்றால் மண் உருண்டை கீழே விழு வது போல் மீண்டும் கிளம்ப முடியாத நிலைமையில் கீழே விழுவான்.

खल्वाटो दिवसेश्वरस्य किरणैः संतापिते मस्तके
गच्छन्देशमनातपं द्रुतगतिस्तालस्य मूलंगतः ।
तत्राप्यस्य महाफलेन पतता भग्नं सशब्दं शिरः
प्रायो गच्छति यत्र दैवहतकस्तत्रैव यान्त्यापदः॥८४

கல்வாடோ திவஸேச்வரஸ்ய
  கிரணை: ஸந்தாபிதே மஸ்தகே
கச்சந்தேச மநாதபம்
  த்ருத கதி: தாளஸ்ய மூலம் கத: |
தத்ராப்யஸ்ய மஹா பலேந
  பததா பக்நம் ஸஸப்தம்
சிர: ப்ராயோ கச்சதி யத்ர
  தைவ ஹதக: தத்ரைவ யாந்தி ஆபத: ||

கல்வாட: வழுக்கைத் தலையன், திவஸேச்வரஸ்யகிரணை: சூரிய கிரணங்களால், மஸ்தகே - சிரஸில், ஸந்தாபித: - பொசுக்கப்பட்டவனாகிக் கொண்டு, அநாதபம் தேசம் - வெய்யில்லாத இடத்தை நோக்கி, கச்சந் - போய் கொண்டு, த்ருத கதி:-வேகமாகச் சென்று, தாளஸ்ய மூலம் கத:-பனை மரத்தின் அடியில் சென்றான். தத்ராபி - அங்கேயும், பததா - விழுந்த, மஹா பலேந - பெரிய பனம் பழத்தால், அஸ்ய - இவனுடைய, சிர: - தலையானது, ஸசப்தம் - சப்தத்துடன், பக்நம் - உடைந்தது. ப்ராய: - அநேகமாக, தைவ ஹதக: - துஷ்ட தெய்வமானது, யத்ர கச்சதி - எங்கெங்கு செல்லுகிறதோ, தத்ர - அங்கு, ஆபத: - ஆபத்துக்களும், யாந்தி:- செல்லுகின்றன.

84. வெய்யிலால் பொசுக்கப்பட்ட வழுக்கைத் தலையன் ஒருவன், நிழலைத் தேடி, வேகமாகப் பனை மரத்தடியில் சென்றான். ஆனால் அங்கு சென்றவுடன் எதிர்பாராமல் பனை மரத்திலிருந்து விழுந்த பெரிய பனம் பழத்தால் அவனது தலை உடைந்துவிட்டது. ஆகையால் தெய்வம் எங்கு போகிறதோ அங்கு ஆபத்து கூடவே செல்லுகிறது.

गजभुजंगविहंगमबन्धनं
शशिदिवाकरयोर्ग्रहपीडनम् ।
मतिमतां च विलोक्य दरिद्रतां
विधिरहो बलवानिति मे मतिः ॥ ८५ ॥

கஜ புஜங்க விஹங்கம பந்தனம்
ஶஶிதிவாகரயோ: க்ரஹ பீடநம் ।
மதி மதாம் ச விலோக்ய தரித்ரதாம்
விதிரஹோ பலவாநிதிமே மதி: ॥

கஜ புஜங்க விஹங்கம பந்தனம் - யானை, பாம்பு, பக்ஷி இவைகளுக்கும் கட்டு ஏற்படுவதையும், சசி திவாகரயோ:- சந்திர ஸூர்யர்களுக்கு ஏற்படும், க்ரஹ பீடநம் - கிரஹண பீடையையும், மதிமதாம் - புத்திமான்களுக்கும் ஏற்படும். தரித்ரதாம்-தரித்திரத் தன்மையையும், விலோக்ய-பார்த்து. விதி:- தெய்வமானது, பலவாநிதி-பலமுள்ளதென்று, மே மதி: - எனது அபிப்பிராயம், அஹோ - ஆச்சர்யம்.

85. யானை, பாம்பு, பக்ஷி முதலியவைகளையும் பிடித்து அடைத்துவிடுகிறார்கள். சந்திர ஸூர்யர்களுக்கும் கிரஹண பீடை ஏற்படுகிறது. மேதாவிகளும் தரித்திரத்தால் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆதலால் தெய்வம் பலமுள்ளதென்பது தெளிவாக எனக்குத் தெரிகிறது.

सृजति तावदशेषगुणाकरं
पुरुषरत्नमलंकरणं भुवः ।
तदपि तत्क्षणभङ्गिकरोति चे-
दहह कष्टमपण्डितता विधेः ॥ ८६ ॥

ஸ்ருஜதி தாவத் அசேஷ குணாகரம்
புருஷ ரத்நம் அலங்கரணம் புவ: ।
ததபிதத்க்ஷண பங்கி கரோதி சேத்
அஹஹ கஷ்டமபண்டிததா விதே: ॥

தெய்வமானது, அசேஷ குணாகரம் - ஸகல குணங்கள் பொருந்தியவனும், புவ: - அலங்கரணம் - பூலோகத்திற்கே அலங்காரமாயுள்ளவனுமான, புருஷ ரத்நம் - உயர்ந்த புருஷனை, ஸ்ருஜதி தாவத் - ஸிருஷ்டி செய்கிறது தான். ததபி- அப்படியிருந்தும், தத் - அந்த புருஷ சிரேஷ்டனை, க்ஷண பங்கி - ஒரு க்ஷணத்திலேயே நசிக்கும்படியாயும், கரோதி சேத் - செய்யுமானல், விதே: - அந்த தெய்வத்தினுடைய, அபண்டிததா - மூடத்தனமே. அஹஹ - கஷ்டம்.

86. ஸகல குணங்களும் பொருந்திய உயர்ந்த மனிதனை தெய்வம் ஸிருஷ்டிப்பது உண்மை தான். ஆனல் அந்த உயர்ந்த மனிதனையும் ஒரு க்ஷணத்திலேயே நசித்துப் போகும்படியும் அந்த தெய்வம் செய்கிறது. இது தெய்வத்தின் மூடத்தனமே.

अयममृतनिधानं नायकोऽप्योषधीनां
शतभिषगनुयातः शंभुमूर्ध्नोऽवतंसः ।
विरहयति न चैनं राजयक्ष्मा शशाङ्कं
हतविधिपरिपाकः केन वा लङ्घनीयः ॥ ८७ ॥

அயமம்ருத நிதானம் நாயகோப்யோஷதீனும்
ஶத பிஷகநுயாத: ஶம்பு மூர்த்நோவதம்ஸ: ।
விரஹயதி நசைநம் ராஜ்யக்ஷ்மா
ஶஶாங்கம் ஹதவிதிபரிபாக: கேநவாலங்கநீய: ॥

அயம் - இந்த சந்திரனைவன், அம்ருத நிதானம்-அம்ருதத்திற்கு இருப்பிடமாயிருந்தும், ஓஷதீநாம் நாயகோபி-ஓஷதிகளுக்கு நாயகனுயிருந்தும், சத பிஷகநுயாத:- வைத்யனுகிற, சதபிஷக் - (சதயம்) நக்ஷத்திரத்துடன் ஸஞ்சரிப்பவனுயினும், சம்பு மூர்த்ந: - சிவனின் சிரஸுக்கு அலங்காரமாயிருந்த போதிலும், ஏநம் - இந்த சந்திரனே, ராஜயக்ஷ்மா - ராஜயக்ஷ்மா (க்ஷயம்) என்ற ரோகமானது, ந விரஹயதி-விடவில்லை. ஹதவிதி பரிபாக:-துஷ்ட தைவ நியமமானது, கேநவா - எவனுல் தான், லங்கநீய: - தாண்ட முடியும்?

87. சந்திரன் அம்ருதத்திற்கு இருப்பிடமானவன், ஔஷதிகளுக்கு நாயகன். சதபிஷக் என்ற வைத்யர்களுடன் கூடவே இருப்பவன். பரமசிவனின் சிரோபூஷணமாயிருப்பவன். இவ்வளவு மஹிமையிருந்தும் சந்திரனை க்ஷய ரோகம் விடவில்லை. ஆதலால் தெய்வ பரிபாகத்தை எவர் தான் தாண்ட முடியும்?

प्रियसख! विपद्दण्डाघातप्रवातपरम्परा
परिचयबले चिन्ताचक्रे निधाय विधिः खलः ।
मृदमिव बलात्पिण्डीकृत्य प्रगल्भकुलालव-
द्भ्रमयति मनो नो जानीमः किमत्र विधास्यति॥८८

ப்ரியஸக! விபத்தண்டாகாத ப்ரவாத பரம்பரா
பரிசய பலே சிந்தா சக்ரே நிதாய விதி: கல: ।
ம்ருதமிவ பலாத் பிண்டீ க்ருதய ப்ரகல்ப குலாலவத்
ப்ரமயதிமனே நோஜாநீம: கிமத்ர விதாஸ்யதி ॥

பிரியஸக - பிரிய மித்ரனே! கல: விதி: - துஷ்டனை தெய்வமானது, பிரகல்ப குலாலவத்-ஸாமர்த்தியமுள்ள குய

லுன் போல், மே-எனது, மந:-மனதாகிற, ம்ருதம்-மண்ணை, பிண்டீக்ருதய - உருண்டையாக்கி, விபத்தண்டாகாத ப்ர வாத பரம்பரா பரிசய பலே — ஆபத்தாகிற தடியடி, காற்று இவைகளுடைய ஸம்பந்தத்தால் பலம் பொருந்திய, சிந்தா சக்ரே - குடும்ப விசாரமாகிற சக்கிரத்தில், நிதாய- ஏற்றி, ப்ரமயதி - சுற்றுகிறான்: அத்ர - இதில், கிம்விதாஸ் யதி - என்ன செய்யப் போகிறானோ, ந ஜாநீம: - அறியோம்.

88 நண்பனே! தைவமானது ஒரு ஸாமர்த்தியசாலியான குயவனைப்போலிருந்துகொண்டு எனது மனதாகிற மண்ணை உருண்டையாக்கி, ஆபத்து முதலிய கழியால் அடித்து பக்கு வமாக்கியும் அந்த ஆபத் வரிசையாகிற காற்றினால் பலமாக சுற்றுகிற கவலையென்கிற சக்ரத்தில் ஏற்றிச் சுற்றுகிறான். இதிலிருந்து என்னவிதமான பாத்ரத்தைச் செய்யப்போகிறா னோ தெரியவில்லை.

विरम विरमायासादस्मात् दुरध्यवसायतो
विपदि महतां धैर्यध्वंसं यदीक्षितुमीहसे ।
अयि जड विधे कल्पापायेऽप्यपेतनिजक्रमाः
कुलशिखरिणः क्षुद्रा नैते न वा जलराशयः ॥ ८९ ॥

விரம விரமாயாஸாதஸ்மாத்துரத்யவஸாயத:
விபதி மஹதாம் தைர்யத்வம்ஸம்யதீக்ஷிதுமீஹஸே ।
அயி! ஜடவிதே! கல்பாபாயேப்யபேத நிஜக்ரமா:
குலசிகரிண: க்ஷுத்ரா நைதே நவா ஜலராசய: ॥

அயி! ஜடவிதே! - ஏ ஜடதெய்வமே!, விபதி - ஆபத் காலத்தில், மஹதாம் - பெரியோர்களுக்கு, தைர்யத்வம்ஸம்- தைர்யநாசத்தை, ஈக்ஷிதும் - காண்பதற்கு, ஈஹஸேயத் -

எதிர்பார்ப்பாயாகில், அஸ்மாத் - இந்த, துராத்யவஸாய்த: - கெட்ட நம்பிக்கையிலிருந்து, விரமவிரம - ஒழிபாவர்க. கல்பாயயேபி - யுகமுடிவு நேர்ந்தாலும், அபேதநிஜக்ரமா: - தன்னு நிலைமை குலையாதவர்களான, குலசிகரிண: - குலபர்வதங்கள், நக்ஷத்ரா: - அல்பர்களல்ல. ஜலராசய:வா - ஸமுத்ரங்களுமோ, நக்ஷத்ரா: அல்பர்களல்ல.

89. தெய்வமே! நீ பலவானாகிலும் ஆபத்காலத்தில் பெரியோர்களின் தைர்யத்தைக் குலைத்துவிடலாமென்று நினைத்தால் அந்த மூட எண்ணத்திலிருந்து ஒழிவாயாக. யுகம் மாறினாலும் தனது நிலை மாறாத உறுதியுள்ள குலபர்வதங்களோ ஸமுத்ரங்களோ எப்படி அல்பர்களல்லவோ அது போல் பெரியோர்களும் ஆபத்காலத்தில் நிலைமாறாத உறுதியுள்ளவர்களே.

दैवेन प्रभुणा स्वयं जगति यद्यस्य प्रमाणीकृतं
तत्तस्योपनमेन्मनागपि महान्नैवाश्रयः कारणम् ।
सर्वाशापरिपूरके जलधरे वर्षत्यपि प्रत्यहं
सूक्ष्मा एव पतन्ति चातकमुखे द्वित्राः पयोबिन्दवः ॥

தைவேந ப்ரபுணாஸ்வயம் ஜகதியத்
யஸ்ய ப்ரமாணீக்ருதம்
தத்தஸ்யோ பநமேத் மநாகபி
மஹாந் நைவாச்ரய: காரணம் ।
ஸர்வாசா பரிபூரகே ஜலதரே
வர்ஷத்யபி ப்ரத்யஹம் ஸூக்ஷ்மா
ஏவ பதந்தி சாதகமுகே
த்வித்ரா: பயோபிந்தவ: ॥

ப்ரபுணா - ஸமர்த்தனான, தைவேந - தெய்வத்தினால், ஜகதி - உலகில், யத் - எது, யஸ்ய - எவனுக்கு, ப்ரமாணீகிருதம் - குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதோ, தத் - அதுவே, தஸ்ய - அவனுக்கு, உபநமேத் - கிடைக்கும். மஹான் - பெரிதான, ஆச்ரய: - சலுகையானது, மநாகபி - கொஞ்சம்கூட, நகாரணம் - காரணமாகாது. ஸர்வாசாபரிபூரகே - எல்லோருடைய திருப்தியையும் பூர்த்திசெய்வதான, ஜலதரே - மேகமானது, ப்ரத்யஹம் வர்ஷத்யபி - தினமும் மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தாலும், சாதகமுகே - சாதகபக்ஷியின் வாயில் ஸூக்ஷ்மா: - சிறியதான, த்வித்ரா: - இரண்டுமூன்று, பயோபிந்தவ ஏவ - ஜலத்திவலைகளே, பதந்தி - விழுகின்றன.

90 ஸர்வ வல்லமை பெற்ற தெய்வம் எவனுக்கு எதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறதோ அதுவே அவனுக்குக் கிடைக்கும். வேறு பெரிய சலுகையும் பயன்படாது. எல்லோரையும் திருப்தி செய்துவைக்கும் மேகமானது தினமும் மழை பொழிந்தபோதிலும் சாதக பக்ஷியின் வாயில் இரண்டு மூன்று ஜலத்திவிலைகளே விழுகின்றனவல்லவா ?

नमस्यामो देवतान्नु हतविधेस्तेऽपि वशगा
विधिर्वन्द्यः सोऽपि प्रतिनियतकर्मैकफलदः ।
फलं कर्मायत्तं यदि किमपरैः किंच विधिना
नमस्तत् कर्मभ्यो विधिरपि न येभ्यः प्रभवति ॥९१॥

நமஸ்யாமோ தேவான்
நநுஹதவிதேஸ்தேபிவசகா:
விதிர்வந்த்ய: ஸோபி ப்ரதி
நியதகர்மைக பலத: ।

பலம் கர்மாயத்தம்
யதிகிமபரை: கிஞ்ச விதிநா
நமஸ்தத் கர்மப்யோ
விதிரபி ந யேப்ய: ப்ரபவதி ॥

தேவாந்— தேவதைகளை - நமஸ்யாம:— ஸேவிப்போமென்றால், தேபி - அந்த தேவர்களும், ஹதவிதே:— துஷ்டமான தெய்வத்திற்கு, வசகா; நநு:— வசப்பட்டவர்களல்லவா ? ஸோபி — அந்த. விதி: — தெய்வமோவென்றால் ப்ரதி நியதகர்மைக பலத:— நியதமாக ஏற்பட்ட கர்மத்தின் படியே பலன் கொடுப்பதாயிருந்து வந்தய:-வினையிருக்கிறது பலம் — பலனது, கர்மாயத்தம், யதி - அவனவன் பூர்வ ஜந்ம கர்மா யத்தமாகில். கிமபரை: - மற்றவர்களால் என்ன பிரயோஜனம் ? விதிநாகிம் — தெய்வத்தாலும் என்ன பிரயோஜனம் ? தத் — ஆகையால் கர்மப்ய:— அந்த கர்மங்களையே - நம: — நமஸ்கரிப்போம். யேப்ய: - எந்த கர்மங்களின் விஷயத்தில், விதிரபி — தெய்வமும் - நப்ரபவதி ? செல்வாக்குள்ளதாயில்லையோ ?

(91) இந்திராதி தேவர்களை நமஸ்கரிப்போமென்றால் அவர்களும் தெய்வத்திற்கு வசப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். அந்த தெய்வமோ ஜந்மாந்தரத்தில் ஏற்பட்ட கர்மத்திற்கேற்றபடி பலனைக் கொடுக்கும் சக்தியுள்ளதாயிருக்கிறது. ஆகையால்பலன் கர்மாயத்தாமானல் தேவர்களாலோ தெய்வத்தினுலோ என்ன பயன்? ஆகையால் கர்மங்களையே நமஸ்கரிப்போம், தெய்வம் கூட அந்த கர்மத்திற்கு கீழ்ப்பட்டதாகவே இருக்கிறதல்லவா?

ब्रह्मा येन कुलालवन्नियमितो ब्रह्माण्डभाण्डोदरे
विष्णुर्येन दशावतारगहने क्षिप्तो महासंकटे ।
रुद्रो येन कपालपाणिपुटके भिक्षाटनं सेवते
सूर्यो भ्राम्यति नित्यमेव गगने तस्मै नमः कर्मणे ॥

பிர்ம்ஹா யேந குலால வந்நியமித:
பிர்ம்மாண்ட பாண்டோதரே
விஷ்ணுர்யேந தசாவதார
கஹநே க்ஷிப்தோ மஹாஸங்கடே।
ருத்ரோயேந கபால பாணிபுடகே
பிக்ஷாடனம் ஸேவதே
ஸூர்யோ ப்ராம்யதி நித்யமேவ
ககநே தஸ்மை நம: கர்மணே ॥

யேந - எந்த கர்மத்தினல், பிர்ம்ஹா - பிர்மதேவர், பிர்ம்ஹாண்ட பாண்டோதரே — பிர்ம்மாண்டமாகிற பாத்திரத்தின் நடுவில். குலாலவத் - குயவன்போல் நியமித: - நியமனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறரோ. யேந - எந்தகர்மத்தால், விஷ்ணுரபி - விஷ்ணுபகவானும். மஹாஸங்கடே - பெரிய கஷ்டமான, தசாவதாரகஹநே - தசாவதார மென்கிற காட்டில், க்ஷிப்த: - தள்ளப்பட்டிருக்கிறரோ. யேந -எந்த கர்மத்தினல். ருத்ரோபி - பரமசிவனும். கபாலபாணிபுடகே - மண்டையோடாகிய கரதலத்தில். பிக்ஷாடநம் - பிக்ஷை எடுப்பதை. ஸேவதே - செய்கிறரோ. யேந — எந்த கர்மத்தினல். ஸூர்ய: - ஸூர்யன். நித்யமேவ—எப்போதும் ககநே — ஆகாசத்தில். ப்ராம்யதி - சுற்றுகிறுனே. தஸ்மை - அத்தகைய, கர்மணே- கர்மத்தின் பொருட்டு, நம:— நமஸ்காரம்.

(92) எந்த கர்மத்தின் சக்தியால் பிர்ம்மா குயவனைப் போல் வேலை செய்ய நியமிக்கப்பட்டாரோ, விஷ்ணுபகவான் மஹா ஸங்கடமான தசாவதாரமென்கிற காட்டில் தள்ளப் பட்டாரோ, ருத்திர பகவானும் மண்டையோடுள்ளகையில் பிக்ஷை யெடுக்கும்படி செய்யப்பட்டிருக்கிறரோ, ஸூர் யன் தினமும் ஆகாயத்தில் சுற்றும்படி செய்யப்பட்டிருக் கிறுனே, அத்தகைய கர்மத்திற்கு நமஸ்காரம்.

या साधूंश्च खलान्करोति विदुषो मूर्खान्हितान्द्वेषिणः
प्रत्यक्षं कुरुते परोक्षममृतं हालाहलं तत्क्षणात् ।
तामाराधय सत्क्रियां भगवतीं भोक्तुं फलं वाञ्छितं
हे साधो व्यसनैर्गुणेषु विपुलेष्वास्थां वृथा मा कृथाः॥

யாஸாதூங்ச கலாங்கரோதி விதுஷோ
மூர்க்காங் ஹிதாங் த்வேஷிண:
ப்ரத்யக்ஷம் குருதே பரோக்ஷமம்ருதம்
ஹாலாஹலம் தத்க்ஷணாத் ।
தாமாராதய ஸத்கிரியாம் பகவதீம்
போக்தும் பலம் வாஞ்சிதம் ஹே!
ஸாதோ ! வ்யஸனைர் குணேஷு
விபுலேஷ்வாஸ்தாம் வ்ருதா மாக்ருதா: ॥

யா ஸத்கிரியா - எந்த ஸத்கர்மாவானது, கலாங் — துஷ்டர்களையும், ஸாதூங்கரோதி — ஸாதுக்களாகச் செய்கிறதோ, மூர்க்காங் — முட்டாள்களை, விதுஷ: — வித்வான்களாகவும், த்வேஷிண: — சத்ருக்களையும், ஹிதாங் நண்பர்களாகவும், பரோக்ஷம் — மறைவானதை — ப்ரத்யக்ஷம் — நேர் முகமாகவும், ஹாலாஹம் — விஷத்தையும், தத்க்ஷணாத் — உடனேயே, அம்ருதம் — அம்ருதமாக, கரோதி — செய்கிறதோ, பகவதீம் — தைவமான, தாம் — அந்த ஸத்கர்மாவை, ஆராதய - ஆராதனம் செய், வாஞ்சிதம் — இஷ்டமான, பலம் — பயனை, போக்தும் - அநுபவிப்பதற்காகவே, ஹேஸாதோ - ஏ! ஸாதுவே! வ்யஸனை: — முயற்சிகளால், விபுலேஷு - பெரிதாயுள்ள, குணேஷு - வேறு குணங்களில், வ்ருதா - வீணை, ஆஸ்தாம் - ஆசையை, மாக்ருதா: - செய்யாதே.

93 ஏ! ஸாதுவே! எந்த ஸத்கர்மாவானது துஷ்டர்களை யும் ஸாதுவாயும் மூர்க்கர்களை வித்வான்களாகவும் சத்ருக்களை நண்பர்களாயும், மறைவானதை வெளிப்படையானதாயும் விஷத்தை அமுதமாயும் செய்ய சக்தியுள்ளதோ அந்த நல்ல, கர்மாவையே உபாஸனம் செய்வாயானல் இஷ்டப்ராப்தி படையலாம். வேறு பெருமுயற்சி ஸாத்யமான விஷயங்களில் வீணுக ஆசைவைக்காதே॥

शुभ्रं सद्म सविभ्रमा युवतयः श्वेतातपत्रोज्ज्वला
लक्ष्मीरित्यनुभूयते चिरमनुस्यूते शुभे कर्मणि ।
विच्छिन्ने नितरामनङ्गकलहक्रीडात्रुटत्तन्तुकं
मुक्ताजालमिव प्रयाति झटिति भ्रश्यद्दिशो दृश्यताम् ॥

சுப்ரம் ஸத்ம ஸவிப்ரமா யுவதய:
ஶ்வேதாதபத்ரோஜ்வலா
லக்ஷ்மீரித்யநுபூயதே சிரமநு
ஸ்யூதே, சுபே கர்மணி ।
விச்சின்னே நிதராமநங்க
கலஹக்ரீடாத்ருடத்தந்துகம்
முக்தாஜாலமிவ ப்ரயாதி ஜடிதி
ப்ரஶ்யத்தி ஶோ த்ருஶ்யதாம்॥

சுபேகர்மணி - புண்யகர்மாவானது, சிரம் - வெகு காலம், அநுஸ்யூதே - நீண்டிருந்தால் தான். சுப்ரம் ஸத்ம - வெளுப்பான நல்ல வீடு, ஸவிப்ரமா:யுவதய: - விலாஸத்துடன் கூடிய யுவதிகள். ஶ்வேதாதபத்ரோஜ்வலா - வெண்குடையால் விளங்குகிற-லக்ஷ்மீரிதி - ஐஶ்வர்ய மென்பது, அநுபூயதே — அநுபவிக்கப்படும், அந்த புண்ய கர்மாவானது - விச்சின்னே ஸதி - நசித்துவிட்

டாலோ. அநங்க கலஹக்ரீடாத்ருடத்தந்துகம் - காமக் கேளிக்கையால் நூல் அறந்த, முக்தா ஜாலமிவ - முத்துஹாரம் போல், நிதராம் ப்ரஸ்யதி - மிகவும் சிதறி, ஜடிதி - வேக மாக - திஸ: ப்ரயாதி - நாலு பக்கமும் ஓடுகிறது த்ருஸ்ய தாம் - பார்க்கலாம்.

(94) புண்யகர்மாவானது எது வரையில் நீடிக்கிற தோ அது வரையில் தான் அழகிய வீடு, விலாஸவதிகளான யுவதிகள், ஐச்வர்யம் இவைகளை அநுபவிக்கலாம். ஆனால் அந்தப் புண்யம் முடிந்து விட்டாலோ மேற்கண்ட ஐஸ்வர்யங் கள், நூல் அறப்பட்ட முத்துமாலை முத்துக்கள் போல் சிதறிப்போகின்றன.

गुणवदगुणवद्वा कुर्वता कार्यजातं
परिणतिरवधार्या यत्नतः पण्डितेन ।
अतिरभसकृतानां कर्मणामाविपत्तेः
भवति हृदयदाही शल्यतुल्यो विपाकः ॥ ९५ ॥

குணவத் அகுணவத்வாகுர்வதாகார்ய
ஜாதம் பரிணதிரவதார்யாயத்நத: பண்டிதேந ।
அதிரபஸக்ருதாநாம் கர்மணாம் ஆவிபத்தே:
பவதிஹ்ருதயதாஹீசல்யதுல்யோ விபாக: ॥

பண்டிதேந - புத்திமானால். குணவத் - நல்லதோ - அகுணவத் - கெட்டதோவான - கார்யஜாதம் - கார்யத்தை - குர்வதா - செய்யும்போது - பரிணதி :- அதன் முடிவு - யத்நத: — ஜாக்கிரதையாக, அவதார்யா - நிச்சயிக்கப்பட வேணும். அதிரபஸக்ருதாநாம் - அவஸரப்பட்டுச் செய்யப் படுகிற, கார்மணாம் கார்யங்களுக்கு - ஆவிபத்தே:— முடிவு

வரை. ஹ்ருதயதாஹீ - மனதைப் பொசுக்கக்கூடியதும். சல்யதுல்ய :— தொந்திரவான விபாக:— பரிபாகமானது. பவதி-ஏற்படுகிறது.

(95) நல்லதோ கெட்டதோ ஒரு கார்யத்தைச்செய்யும் போது புத்திமான், அதன் முடிவை ஜாக்ரதையாக பரிசீலிக்கவேணும். அதிக அவசரத்தில் யோஜனையற்றுச் செய்யப்படுகிற கார்யங்களால் கடைசி வரையில் மனதைக் கொளுத்தும் சல்யமே ஏற்படும்.

स्थाल्यां वैदूर्यमय्यां पचति तिलखलं चान्दनैरिन्धनौघैः
सौवर्णैर्लाङ्गलाग्रैर्विलिखति वसुधामर्कतूलस्य हेतोः ।
छित्त्वा कर्पूरखण्डान्वृतिमिह कुरुते कोद्रवाणां समन्ता-
त्प्राप्येमां कर्मभूमिं न भजति मनुजो यस्तपो मन्दभाग्यः ॥

ஸ்தால்யாம் வைதூர்ய மய்யாம் பசதி
திலகலம் சாந்தனைரிந்தனௌகை:
ஸௌவர்ணை: லாங்கலாக்ரை: விலிகதி
வஸுதாம் அர்க்கதூலஸ்ய ஹேதோ: |
ச்சித்வா கர்பூர கண்டான் வ்ருதிமிஹ
குருதே கோத்ரவணாம்ஸமந்தாத்
ப்ராப்யேமாம் கர்ம பூமிம் நபஜதி
மநுஜ: யஸ்தபோ மந்தபாக்ய: ||

ய: மநுஜ:- எந்த மனிதன்; இமாம் கர்மபூமிம் - இந்த கர்மபூமியான பூலோகத்தை; ப்ராப்ய - அடைந்தும்; தப:- தபஸ்ஸை; நபஜதி - செய்யவில்லையோ; மந்தபாக்ய:-பாக்ய மற்ற அவன்; வைதூர்யமய்யாம் - வைடூர்யரத்நத்தால் செய்யப்பட்ட; ஸ்தால்யாம் - பாத்திரத்தில்; சாந்தனை:- சந்தன

மாத்திரைலான; இந்தநௌகை: - விறகுகளால்; திலகலம் - எள்ளுத்துாசியை; பசதி - பாகம் செய்கிறவனுவான்; அர்க்கதூலஸ்ய ஹேதோ:-எருக்கம் செடியின் பொருட்டு; ஸௌவர்ணை:- தங்கமயமான; லாங்கலே: - கலப்பைகளால்; பூமிம்- க்ஷேத்ரத்தை; விலிகதி-உழுகிறவனுவான்; கோத்ரவாணம் - விஷமுள்ளுச் செடிக்காக; ஸமந்தாத் - நாலு பக்கமும்; கர்பூர கண்டாந் சித்வா - கர்பூரவாழை மரங்களை வெட்டி; வ்ருதிம் - வேலியை; குருதே - செய்கிறவனுவான்.

96. கர்மானுஷ்டானங்கள் செய்து க்ஷேமங்களையடையக்கூடிய இந்த புண்ய பூமியில் பிறந்தும் எவன் தபஸ்செய்து க்ஷேமமடையாமல் அதிருஷ்ட ஹீனனுகவே இருக்கிருனே அவன், எள்ளுத்துாசியை சமைக்க வைடூர்யரத்னப் பாத்திரத்தை உபயோகித்து சந்தனக் கட்டையை விறகாக உபயோகிக்கும் மூடனுவான். எருக்கஞ்செடியின் விருத்திக்காக தங்கக் கலப்பையால் க்ஷேத்திரத்தை கிருஷி செய்கிறவனுவான். விஷமுள்ளுச் செடியின் பாதுகாப்புக்காக கர்பூர வாழைகளை வெட்டி வேலிபோடுகிறவனுவான். தனது நல்ல லாதநங்களை உபயோகமற்ற கார்யத்திற்கு வீணுக்குகிறவன் என்று கருத்து.

नैवाकृतिः फलति नैव कुलं न शीलं
विद्यापि नैव नच यत्नकृतापि सेवा ।
भाग्यानि पूर्वतपसा खलु संचितानि
काले फलन्ति पुरुषस्य यथैव वृक्षाः ॥ ९७ ॥

நைவாக்ருதி: பலதிநைவகுலம் நசீலம்
வித்யாபிநைவ நசயத்நக்ருதாபி ஸேவா ।
பாக்யாநி பூர்வ தபஸா கலுஸஞ்சிதாநிகாலே
பலந்தி புருஷஸ்ய யதைவவ்ருக்ஷா: ॥

புருஷஸ்ய - மனிதனுக்கு; ஆக்ருதி: - உருவமானது; நபலதி - கார்யஸாதனமாகாது; நைவகுலம் - குலமும் பல னில்லை; நஶீலம் - நல்ல குணமும் பயனற்றது; வித்யாபி நைவ - வித்யையும் கார்யஸாதனமாகாது; யத்நக்ருதா - ஜாக்ரதையாக செய்யப்பட்ட; ஸேவா - ஸேவக விருத்தியும் காரணமாகாது; பூர்வதபஸா - முன் ஜந்ம புண்யத்தால்; ஸஞ்சிதாநி - ஸம்பாதிக்கப்பட்ட; பாக்யாநிகலு-பாக்யங்கள் தான்; யதைவ வ்ருக்ஷா: - வ்ருக்ஷங்கள் போல்; காலே - பக்வகாலத்தில்; பலந்தி - பலிக்கின்றன.

97. மனிதனுக்கு நல்ல க்ஷேமமேற்படுவதற்கு அவனுடைய ரூபம் காரணமாகாது. நற்குணம், வித்யை, யஜமானனிடம் பிரீதியாக வேலை செய்வது ஆகிய எதுவும் காரணமன்று. பூர்வ ஜந்மத்தில் செய்த புண்யம் தான் பக்குவ காலத்தில் மரங்கள் பலிப்பது போல் பலிக்கின்றன.

मज्जत्वम्भसि यातु मेरुशिखरं शत्रूञ्जयत्वाहवे
वाणिज्यं कृषिसेवने च सकला विद्याः कलाः शिक्षतु ।
आकाशं विपुलं प्रयातु खगवत्कृत्वा प्रयत्नं परं
नाभाव्यं भवतीह कर्मवशतो भाव्यस्य नाशः कुतः ॥९८

மஜ்ஜத்வம்பஸி யாது மேரு
ஶிகரம் ஶத்ரூன்ஜயத்வாஹவே
வாணிஜ்யம் க்ருஷிஸேவநேச
ஸகலா வித்யா: கலா: ஶிக்ஷது ।
ஆகாசம் விபுலம் ப்ரயாது
ககவத் க்ருத்வா ப்ரயத்நம் பரம்
நாபாவ்யம் பவதீஹ கர்ம வஶத:
பாவ்யஸ்ய நாஶ: குத: ॥

அம்பஸி - ஜலத்தில்; மஜ்ஜது - மூழ்கட்டும்; மேருசிகரம் - மேருமலையின் உச்சிக்கு; யாது-போகட்டும்: ஆஹவே-யுத்தகாலத்தில்; சத்ரூன் - எதிரிகளை; ஜயது - ஜயிக்கட்டும்; வாணிஜ்யம்-வியாபாரத்தை செய்யட்டும்; கிருஷிஸேவாதிச-கிருஷியையோ, ஸேவகாவிருத்தியையோ செய்யட்டும்; வித்யா: - பதினான்கு வித்யைகளையும்; கலா: - அறுபத்திநாலு கலைகளையும்; சிக்ஷது - அப்யஸிக்கட்டும்; ககவத் - பக்ஷி போல்; பரம்ப்ரயத்நம் க்ருத்வா - மிகுந்த முயற்சியெடுத்து; விபுலம்-விஸ்தாரமாயுள்ள; ஆகாசம்-ஆகாயத்தை; ப்ரயாது - சுற்றட்டும்; இஹ-இந்தலோகத்தில்; கர்மவசத: -ஜந்மாந்தர கர்மவசத்தால்; அபாவ்யம் - வரக்கூடாதது; நபவதி - வருவதில்லை. பாவ்யஸ்ய - வரவேண்டிய விதியுள்ளதற்கும்; நாஶ: குத: - நாசமேது ?

98 எந்த மனிதனும் ஜந்மாந்தர கர்ம வசத்தாலல்லது தனதுமுயற்சியால் எதையும் ஸாதித்துவிடமுடியாது, அவன் ஆழமுள்ள ஜலத்தில் முழுகினாலும்: உன்னதமான மேரு சிகரமேறினாலும், யுத்தத்தில் ஜயம் பெற்றாலும், வியாபாரம் கிருஷி, ஸேவகம், இவைகளை நன்கு செய்தாலும், வித்யைகளையும், கலைகளையும் கற்றாலும் பக்ஷி போல் ஆகாயத்தில் பறந்து பார்த்தாலும், கர்ம வசத்தால் அவனுக்கு கிடைக்கக்கூடாதது கிடைக்காது தான். கிடைக்கக் கூடியதும் நசிக்காது.

वने रणे शत्रुजलाग्निमध्ये
महार्णवे पर्वतमस्तके वा ।
सुप्तं प्रमत्तं विषमस्थितं वा
रक्षन्ति पुण्यानि पुराकृतानि ॥ ९९ ॥

வநே ரணே சத்ருஜலாக்நி மத்யே
மஹார்ணவே பர்வத மஸ்தகேவா ।
ஸுப்தம் ப்ரமத்தம், விஷமஸ்திதம்
வா ரக்ஷந்தி புண்யாநி புராக்ருதாநி ॥

வநே -காட்டிலும், ரணே-யுத்தத்திலும், சத்ரு ஜலாக்நி மத்யே - சத்ரு, ஜலம், அக்நி இவைகளின் மத்தியிலும் மஹார்ணவே - ஸமுத்ரத்திலும், பர்வதமஸ்தகேவா - மலையின் உச்சியிலும், ஸுப்தம் - தூங்குகிறவனையும், ப்ரமத்தம் - அஜாக்ரதையாயிருப்பவனையும், விஷமஸ்திதம் வா - கஷ்டநிலைமையிலிருப்பவனையும், புரா க்ருதாநி - முன் ஜந்மத்தில் செய்த, புண்யாநி - புண்யங்களே, ரக்ஷந்தி - காப்பாற்றுகின்றன.

99. காட்டிலிருந்தாலும், யுத்தத்திலிருந்தாலும், சத்ரு, ஜலம் நெருப்பு மத்தியிலிருந்தாலும், ஸமுத்ரத்திலோ, மலையின் மேலோ இருந்தாலும், தூங்கினாலும், அஜாக்ரதையாயிருந்தாலும், கஷ்ட தசையிலிருந்தாலும் ஒரு மனிதனை பூர்வ ஜந்ம ஸுக்ருதங்கள் காப்பாற்றி விடுகின்றன.

भीमं वनं भवति यस्य पुरं प्रधानं
सर्वो जनः स्वजनतामुपयाति तस्य ।
कृत्स्ना च भूर्भवति संनिधिरत्नपूर्णा
यस्यास्ति पूर्वसुकृतं विपुलं नरस्य ॥ १०० ॥

பீமம் வநம் பவதி தஸ்ய புரம் ப்ரதாநம்
ஸர்வோ ஜந: ஸ்வஜநதா முபயாதி தஸ்ய ।
க்ருத்ஸ்நா ச பூர்பவதி ஸந்நிதி ரத்ந பூர்ணா
யஸ்யாஸ்தி பூர்வ ஸுக்ருதம் விபுலம் நரஸ்ய ॥

யஸ்ய நரஸ்ய - எந்த மனிதனுக்கு, விபுலம்-பெரிதான, பூர்வ ஸுக்ருதம் - முன் ஜந்ம புண்யமானது, அஸ்தி -இருக்கிறதோ, தஸ்ய - அவனுக்கு, பீமம் வநம் - பயங்கரமான காடு கூட, பிரதானம் புரம் - முக்ய நகரமாக, பவதி - ஆகிறது. ஸர்வோ ஜந: -எல்லா ஜனங்களும், தஸ்ய-அவனுக்கு, ஸ்வஜநதா முபயாதி - தன் ஜனங்களாகின்றன. க்ருத்ஸ்நா ச பூ: - எல்லா பூமியும், ஸந்நிதி ரத்ந பூர்ணா - நல்ல நிதிகளாலும், ரத்நங்களாலும் பூர்ணமாகிறது.

100. ஜந்மாந்திர ஸுக்ருதம் செய்தவனுக்கு பயங்கரமான காடும் நகரமாகும். சத்ருக்களுள்பட எல்லோரும் ஸ்வஜனங்களாகிறார்கள். பூமி முழுவதும் நிதிகளாலும், ரத்நங்களாலும் நிறைந்ததாகிறது. ஆகையால் நல்ல கார்யம் எப்போதும் செய்ய வேணும்.

நீதி சதகம் முற்றிற்று.

Printed at the Sri Janardana Printing Works Ltd.,
Town High School Road, Kumbākonam.
Jan. 1949 — 500